

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ พล.ต.อ.ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผบ.ตร. เดินทางมาเป็นประธานในพิธีพระราชทานน้ำหลวงอาบศพและสวดพระอภิธรรมศพ พล.ต.อ.อดุลย์ มิ่งคัง ผบ.หมู่ (ป.) สก.แกลง จว.ระยอง ที่เสียชีวิตขณะมาปฏิบัติหน้าที่ดูแลความปลอดภัยการประชุม APEC 2022 โดยมี นางสุนนา กิตติประภัสร์ นายกสมาคมแม่บ้านตำรวจ, พล.ต.อ.ชินภัทร สารสิน รอง ผบ.ตร., ผบ.ช.ภ.๒, พล.ต.ต.สมนึก น้อยคง รอง ผบ.ช.น., นางชลธิชา มิ่งคัง ภรรยาและครอบครัว เข้าร่วมในพิธี ณ วัดสารนาถธรรมาราม อ.แกลง จว.ระยอง

วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๕ ตร. จัดพิธีเจริญพระพุทธมนต์ถวายเป็นพระราชกุศล, พิธีทำบุญตักบาตร และพิธีถวายราชสักการะ ถวายราชสดุดี และน้อมรำลึก ในพระมหากรุณาธิคุณ เนื่องในวันคล้ายวันพระบรมราชสมภพ พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร โดยมี พล.ต.อ.ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผบ.ตร., ผู้บังคับบัญชาาระดับสูง พร้อมด้วย นายกสมาคมแม่บ้านตำรวจและคณะกรรมการสมาคมฯ รวมถึงผู้แทนจากหน่วยงานในสังกัด ตร. เข้าร่วมพิธี

วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๕ พล.ต.อ.กิตติรัฐ พันธุ์เพ็ชร รอง ผบ.ตร. ให้การต้อนรับ พล.ต.วิชาดี เอี่ยมไพจิตร เสธ.รร.จปร. พร้อมคณะนักศึกษาหลักสูตร เสนาธิการทหาร (วิทยาลัยเสนาธิการทหาร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ) รุ่นที่ ๖๔ จำนวน ๑๒๐ คน เพื่อชมกิจการและรับฟังบรรยายสรุป ตร. ในเรื่อง การจัดการจัดการปฏิบัติการปฏิบัติงานที่สำคัญ พร้อมดูงานด้านนิติเวชและพิสูจน์หลักฐาน ณ ห้องแจ้งยอดสุข ตร.

วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๕ พล.ต.อ.ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผบ.ตร. พร้อมด้วย ดร.ดนันท์ สุภัทรพันธุ์ กรรมการผู้จัดการใหญ่ บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด จับมือร่วมลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือการประชาสัมพันธ์พันธกิจของ มิจอาชพิในศตวรรษที่ ๒๑ ระหว่าง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กับ บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด สำหรับแจกจ่ายให้ประชาชนและสถานีตำรวจทั่วประเทศ ณ ห้องศรียานนท์ อาคาร ๑ ตร.

วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๖๕ พล.ต.อ.ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผบ.ตร./ประธาน พร้อมด้วย พล.ต.อ.ชินภัทร สารสิน รอง ผบ.ตร./ผอ.ศอ.ปส.ตร., พล.ต.ท.สรายุทธ สงวนโภคัย ผบ.ช.ปส., ผบ.ก.สกส.บ.ช.ปส. และ ผบ.ก.ช.ส.บ.ช.ปส. แลกส่งข่าวผลงานของตำรวจ บช.ปส. กรณีการจับกุม เครื่องหมายเสพติดภาคเหนือ พร้อมของกลางยาบ้า จำนวน ๔.๖ ล้านเม็ด ส่งลูกค้ำภาคกลาง

วันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๕ พล.ต.อ.รอย อิงคไพโรจน์ รอง ผบ.ตร. พร้อมด้วย ผบ.ช.ส., ผบ.ก.ทล. นิ่งเฮลิคอปเตอร์ตรวจการจราจร ภูมิภาคภาพ มุ่งหน้า ภาคอีสาน ระหว่างเส้นทางพหลโยธิน จว.สระบุรี มุ่งหน้า จว.นครราชสีมา โดยมี พล.ต.ต.ฐากร นันทิศรี รอง ผบ.ช.ภ.๓ และ ผบ.ก.ภ.จว.นครราชสีมา ให้การต้อนรับและรายงานสรุปสภาพการจราจรบริเวณถนนมอเตอร์เวย์ สายนครราชสีมา บริเวณจุดระบายรถเชื่อมต่อกถนนมอเตอร์เวย์นครราชสีมา (M6) อ.ขามทะเลสอ จว.นครราชสีมา

วารสารตำรวจ

วารสาร ตำรวจ ปีที่ ๕๘ ฉบับที่ ๔๗๓ เดือนตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๖๕ ISSN 1685-2672

พลตำรวจเอก ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตรวจกำลังพลสวนสนามในพิธีสวนสนามของนักเรียนนายร้อยตำรวจและข้าราชการตำรวจ เนื่องในวันตำรวจ ประจำปี ๒๕๖๕ โดยมีผู้บังคับบัญชา ระดับสูงเข้าร่วมพิธี เมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๕ ณ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม

ปีที่ ๕๘ ฉบับที่ ๔๗๓ เดือนตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๖๕

สารบัญ CONTENT

หน้า

บรรณาธิการแถลง _____ ๓

บทความพิเศษ

- ๑ เรื่อง มีประวัติเสื่อมเสียในวัยเยาว์ ... เข้ารับราชการตำรวจได้หรือไม่? _____ ๔
- ๒ เรื่อง สำนักงานตำรวจแห่งชาติกับกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล _____ ๗
- ๓ เรื่อง การพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์เชิงยุทธวิธีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ _____ ๑๒
- ๔ เรื่อง การรักษาต่อมลูกหมากโตด้วยไอน้ำ _____ ๑๘
- ๕ เรื่อง ประโยชน์ ข้อบ่งชี้ ข้อห้าม รวมถึงขั้นตอนการใส่สายสวนหัวใจด้านขวา _____ ๒๒
(Pulmonary Artery Catheterization)

กฎหมาย ระเบียบ คำสั่ง

- ๑ พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕ _____ ๒๖
- ๒ พระราชบัญญัติกำหนดระยะเวลาดำเนินการในกระบวนการยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๖๕ _____ ๓๐
- ๓ พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศ _____ ๓๓
หรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. ๒๕๖๕
- ๔ พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ _____ ๔๓
- ๕ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย _____ ๖๑
พ.ศ. ๒๕๖๕
- ๖ กฎกระทรวงกำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีอำนาจมีคำสั่งให้เปิดเผยข้อมูล _____ ๗๐
ข่าวสารตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐
- ๗ กฎกระทรวงการดำเนินการเพื่อบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๕ _____ ๗๒
- ๘ กฎกระทรวงว่าด้วยการแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดฐานสนับสนุน ช่วยเหลือ _____ ๗๘
หรือสมคบกันกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๕
- ๙ กฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการข้าราชการตำรวจ _____ ๘๑
ผู้ทรงคุณวุฒิ พ.ศ. ๒๕๖๕
- ๑๐ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้ง _____ ๙๒
ของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๖๕
- ๑๑ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ _____ ๙๔
เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๖๕
- ๑๒ ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจพิสูจน์ _____ ๙๘
ปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ซึ่งอยู่ใน
ภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่สามารถให้ความยินยอมได้
กรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น พ.ศ. ๒๕๖๕

วัตถุประสงค์

- ๑. ส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยมีพระมหากษัตริย์
เป็นประมุข
- ๒. ส่งเสริมสื่อสัมพันธ์ระหว่างส่วนราชการทั่วไป และส่วนราชการ
ในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
- ๓. เผยแพร่ กฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง และนโยบาย
ต่าง ๆ ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยเป็นกลางทางการเมือง
- ๔. ส่งเสริมข้าราชการตำรวจและบุคคลทั่วไป ได้ใช้เป็น “เวที
โลกทัศน์” แสดงความคิดเห็น ข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์
- ๕. เผยแพร่วิชาการ สารคดี ข่าวสาร และเหตุการณ์สำคัญใน
ปัจจุบัน

เกณฑ์การพิจารณาบทความและสารคดี

- ๑. เนื้อหาสาระเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม และสำนักงานตำรวจ
แห่งชาติ
- ๒. เป็นเรื่องที่มีแนวคิด สร้างสรรค์ เหมาะกับกาลสมัย
- ๓. ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีงามของประชาชน
- ๔. มุ่งให้ความรู้ หรือความบันเทิง ไม่มุ่งโจมตีบุคคลหรือสถาบัน
ใดโดยเฉพาะ
- ๕. ใช้ภาษาและสำนวนโวหารดี

กติกากองบรรณาธิการ

- ๑. ส่งต้นฉบับพร้อมแฟ้มนาม และที่อยู่ของผู้เขียนให้ชัดเจน
- ๒. เป็นสิทธิของกองบรรณาธิการที่จะพิจารณานำลงพิมพ์
หรือไม่ เมื่อใด
- ๓. กองบรรณาธิการถือสิทธิในการแก้ไขเพิ่มเติม หรือตัดทอน
- ๔. กองบรรณาธิการจะไม่ส่งต้นฉบับคืน ไม่ว่ากรณีใดๆ

บทความ ข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอที่ปรากฏในวารสาร
ตำรวจเป็นงานประพันธ์หรือวรรณกรรมของผู้ประพันธ์หรือ
ผู้เขียนโดยเฉพาะ กองกฎหมาย สำนักงานกฎหมายและคดี
สำนักงานตำรวจแห่งชาติและกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้อง
เห็นด้วย

สารบัญ CONTENT

หน้า

- ๑๓ ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจพิสูจน์การมีสารเสพติด...๑๐๑
หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในร่างกายของผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่
ซึ่งอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่สามารถให้ความยินยอมได้
กรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น พ.ศ. ๒๕๖๕
- ๑๔ ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม เรื่อง ยกเลิกระเบียบราชการฝ่ายตุลาการ...๑๐๔
ศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการออกหมายขังในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๖๕
- ๑๕ ระเบียบสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่าด้วยการเปรียบเทียบ...๑๐๕
และการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕

คำพิพากษากฎีกาย่อ

- คำพิพากษากฎีกาที่ ๗๙/๒๕๖๔ เรื่อง ข้อโกงประชาชน, กรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท...๑๐๖

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

- ที่ สค ๕๔๖/๒๕๖๕ เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของตรวจคนเข้าเมือง...๑๑๑
จังหวัดหนองคายเกี่ยวกับรายชื่อเจ้าหน้าที่

คำชี้ขาดความเห็นแย้ง

- เรื่อง ความผิดฐานโดยปราศจากเหตุอันสมควรพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสีย...๑๑๔
จากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร, พาดเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร
และกระทำการอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยใช้
อวัยวะอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้น โดยเด็กนั้นจะยินยอม
หรือไม่ก็ตาม

ผลงานวิจัย

- เรื่อง การวิเคราะห์ต้นทุนการดูแลเด็กโรคกระเพาะอาหารและลำไส้เล็กอักเสบ...๑๑๗
กรณีศึกษาหอผู้ป่วยเฉลิมพระเกียรติราชินี ๔ - ๕ โรงพยาบาลตำรวจ

ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ

พล.ต.ท.ไตรรงค์ พิ้วพรรณ
พล.ต.ต.อุกฤษฏ์ ศรีเดือนาม

บรรณาธิการ

พล.ต.ต.สรรเพชญ์ สุขภิมนตรี

บรรณาธิการผู้ช่วย

พ.ต.อ.คนุ กล้าสุ่ม
พ.ต.อ.หญิง บุญกร สุนทรสถิตพิมล
พ.ต.อ.ธีรภาพ รุ่งแสง
พ.ต.อ.ธนวิชัย กวश्यकษา
พ.ต.อ.ยงยุทธ เรื่องเดช

ประจำกองบรรณาธิการ

พ.ต.อ.วัชรพัฒน์ กุลรัตน์กิตติวงศ์
ว่าที่ พ.ต.อ.กมล เอื้อจารุพร
ว่าที่ พ.ต.อ.หญิง คณิง คลังสิน
ว่าที่ พ.ต.อ.หญิง อรทัย จิตภักดี
ว่าที่ พ.ต.อ.ยรรยง สุดศรี
ว่าที่ พ.ต.อ.หญิง ประพร เดิมเกาะ
ว่าที่ พ.ต.อ.อดิเรก โปธิ์ป็น
พ.ต.ท.หญิง ศิรินทร์ กาญจนภิรมย์
พ.ต.ต.หญิง รุจิรา ลิกยะ
ว่าที่ พ.ต.ต.นิกร ปางสุข

คณะผู้จัดทำ

พ.ต.ท.หญิง สุนันทา เกษมสันต์ ณ อยุรยา
ร.ต.อ.หญิง จูฑาพร นาคพ่อง

กองบรรณาธิการวารสารตำรวจ

กองกฎหมาย สำนักงานกฎหมายและคดี
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ อาคาร ๑ ชั้น ๑๖
ถนนพระรามที่ ๑ ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐
โทร. ๐-๒๒๐๕-๓๖๖๐-๑
<http://www.tsd.police.go.th>

ออกแบบรูปเล่มและจัดพิมพ์ที่

โรงพิมพ์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
โทร. ๐-๒๖๖๘-๒๘๑๑-๓

บรรณาธิการแถลง

สวัสดิ์ครับท่านผู้อ่านที่เคารพทุกท่าน วารสารตำรวจฉบับนี้มีบทความเป็นคดีอุทธรณ์กรณี “มีประวัติเสื่อมเสียในวัยเยาว์...เข้ารับราชการตำรวจได้หรือไม่?” ซึ่งเป็นความผิดพลาดในวัยเยาว์ เพื่อให้ระมัดระวังในการรักษาความประพฤติของตน แม้ว่าศาลจะพิพากษาให้รอกการลงโทษ แต่ก็อาจเข้าข่ายเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี อันเป็นลักษณะต้องห้ามของการเป็นตำรวจได้ และความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติกับกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล การพัฒนาระบบการบริการทางการแพทย์เชิงยุทธวิธีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ การรักษาต่อมลูกหมากโตด้วยไอน้ำ ประโยชน์ ข้อบ่งชี้ ข้อห้าม รวมถึงขั้นตอนการใส่สายสวนหัวใจด้านขวา ในส่วนของกฎหมาย อาทิเช่น กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา (แก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับมาตรการทั่วไปและมาตรการพิเศษในการคุ้มครองพยาน หลักเกณฑ์การจ่ายค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน) กฎหมายว่าด้วยการกำหนดระยะเวลาดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรม กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ (เป็นการกำหนดให้การกระทำความผิดในลักษณะที่เป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายในกรณีที่ไม่ใช่ความผิดร้ายแรงและโดยสภาพไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง หรือไม่มีผลกระทบต่อส่วนรวมอย่างกว้างขวาง เป็นความผิดทางพินัย โดยไม่ถือเป็นการผิดอาญา) กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำทำให้บุคคลสูญหาย (กระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ) กฎกระทรวงเกี่ยวกับกำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้มีอำนาจมีคำสั่งให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ การดำเนินการเพื่อบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด การแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดฐานสนับสนุน ช่วยเหลือ หรือสมคบกันกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด ระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ การจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด การเปรียบเทียบและการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์/การมีสารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในร่างกายของผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ซึ่งอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่สามารถให้ความยินยอมได้ กรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น คำพิพากษาฎีกายกเกี่ยวกับการร้องขอประชาชน/กรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท การอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายเกี่ยวกับรายชื่อเจ้าหน้าที่ คำชี้ขาดความเห็นแย้งเกี่ยวกับความผิดฐานโดยปราศจากเหตุอันสมควรพราดเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร, พาดเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้าย และโดยใช้อวัยวะอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้น โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

พลตำรวจตรี

(สรรพชญ์ สุขภิมินตรี)

ผู้บังคับการกองกฎหมาย

บรรณาธิการ

จัดทำโดย

กองกฎหมาย สำนักงานกฎหมายและคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

อาคาร ๑ ชั้น ๑๖ ถนนพระรามที่ ๑ ปทุมวัน กรุงเทพฯ ๑๐๓๓๐ โทร. ๐-๒๒๐๕-๓๖๖๐-๑ <http://www.tsd.police.go.th>

มีประวัติเสื่อมเสียในวัยเยาว์ ... เข้ารับราชการตำรวจได้หรือไม่ ?

โดย นายปกครอง

ในวัยเด็ก ... เชื่อว่าหลาย ๆ คน คงเคยมีความฝันว่า โตขึ้นอยากจะเป็นตำรวจ ซึ่งการเตรียมตัวที่จะเป็นตำรวจนอกจากจะต้องตั้งใจเรียนเพื่อให้สอบผ่านข้อเขียนและสัมภาษณ์ รวมทั้งรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงแล้ว การรักษาความประพฤติให้เรียบร้อยไม่ทำผิดกฎหมายก็สำคัญไม่แพ้กัน !

ทั้งนี้ เพราะผู้ที่จะมีสมัครเข้ารับราชการตำรวจได้ จะต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กฎหมายว่าด้วยคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจกำหนดไว้ ซึ่งมีหลายข้อเลยทีเดียว โดยจะยกตัวอย่างข้อห้ามข้อหนึ่งที่น่าสนใจ คือ กรณีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี อันเป็นถ้อยคำที่มีความหมายกว้างและต้องตีความในการใช้บังคับ

วันนี้ ... นายปกครองมีคดีอุทธรณ์เกี่ยวกับความผิดพลัดในวัยเยาว์ที่จะมาเล่าให้ฟัง เพื่อให้ระมัดระวังในการรักษาความประพฤติของตน ซึ่งแม้ว่าศาลจะพิพากษาให้รอการลงโทษ แต่ก็อาจเข้าข่ายเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี อันเป็นลักษณะต้องห้ามของการเป็นตำรวจได้

ที่มาของคดีสืบเนื่องมาจาก ... เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลได้มีประกาศรับสมัครและคัดเลือกบุคคลภายนอกผู้มีวุฒิประกาศนียบัตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพหรือเทียบเท่าเพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ ผู้ฟ้องคดีจึงได้สมัครเข้าสอบคัดเลือก โดยสามารถสอบผ่านทั้งข้อเขียนสัมภาษณ์ และการตรวจร่างกาย แต่พอมาถึงในขั้นตอนของการตรวจสอบคุณสมบัติ ประวัติ และความประพฤติ กลับพบว่า ผู้ฟ้องคดีเคยมีประวัติถูกดำเนินคดีอาญา

กรณีถูกจับกุมและให้การรับสารภาพว่าได้ร่วมกันผลิตพืชกระท่อมโดยการต้มและนำเข้าสู่ร่างกายโดยการดื่ม ซึ่งศาลจังหวัด (แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว) ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกกระทำความผิดข้อหาร่วมกันผลิต ร่วมกันครอบครอง และร่วมกันเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๕ พืชกระท่อม โดยผิดกฎหมายให้จำคุกคนละ ๗ เดือน ๕ วัน และปรับคนละ ๖,๕๐๐ บาท โดยให้รอการลงโทษจำคุกมีกำหนด ๒ ปี และให้คุมประพฤติไว้มีกำหนด ๑ ปี

ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) จึงได้ประกาศรายชื่อให้ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ขาดคุณสมบัติ เนื่องจากประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ได้พิจารณาแล้วยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ขณะที่กระทำความผิดมีอายุเพียง ๑๗ ปี ยังเป็นเยาวชน และไม่เคยมีประวัติถูกดำเนินคดีมาก่อน ศาลจึงพิพากษาให้รอการลงโทษจำคุก โดยคดีถึงที่สุดแล้ว หลังจากนั้นสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้มีหนังสือแจ้งมายังผู้บังคับการกองทะเบียนประวัติอาชญากรว่าผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาศรบกถ้วนแล้ว ขอให้ลบข้อมูลประวัติออกจากฐานข้อมูลทะเบียนประวัติอาชญากร ประกอบกับมีมติคณะรัฐมนตรีกำหนดหลักเกณฑ์ให้โอกาสแก่ผู้ติดยาเสพติด ซึ่งพ้นจากสภาพการใช้ยาเสพติดเข้าทำงานหรือรับการศึกษาต่อในหน่วยงานภาครัฐ เมื่อผู้ฟ้องคดีกลับตนเป็นคนดีแล้ว ย่อมได้รับสิทธิตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ขอให้เพิกถอนประกาศรายชื่อผู้ไม่มีคุณสมบัติเฉพาะส่วนของผู้ฟ้องคดี

และผลการพิจารณาของอุทธรณ์ โดยให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นนักเรียนนายสิบตำรวจ คดีมีประเด็นพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติของผู้ที่จะมาเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์หรือข้าราชการตำรวจ อันเนื่องจากเหตุเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีในวัยเยาว์หรือไม่ ?

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า “การเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี” ตามกฎ ก.ตร. ดังกล่าว ซึ่งเป็นถ้อยคำทางกฎหมายที่มีได้บัญญัติความหมายไว้ชัดเจน โดยการจะพิจารณาว่าผู้สมัครสอบเป็นข้าราชการตำรวจผู้ใดเป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีหรือไม่ ย่อมเป็นดุลพินิจของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการสอบคัดเลือกหรือสอบแข่งขันหรือของผู้บังคับบัญชาที่ได้รับมอบอำนาจจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติที่จะต้องพิจารณาวินิจฉัย โดยคำนึงถึงภารกิจของข้าราชการตำรวจ พฤติกรรมของบุคคลดังกล่าว ประกอบกับความรู้สึกนึกคิดของวิญญาณที่ประสบพบเห็นพฤติกรรมของบุคคลดังกล่าวเป็นสำคัญ เมื่อข้าราชการตำรวจเป็นเจ้าของหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางอาญา รักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของประชาชน และเป็นเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมขั้นต้น จึงมีความจำเป็นต้องใช้บุคลากรที่มีประวัติซึ่งแสดงถึงการเป็นผู้ประพฤตินอนอยู่ภายใต้กฎหมายและศีลธรรมอันดี ทั้งนี้ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและศรัทธาแก่ประชาชนว่าข้าราชการตำรวจผู้นั้นจะสามารถพิทักษ์กฎหมายที่ตนมีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้ไว้ได้

กรณีพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดี แม้ในขณะกระทำความผิดมีอายุ ๑๗ ปีเศษ แต่ก็เป็นผู้ที่สามารถแยกแยะได้ว่าอะไรถูกอะไรผิด อะไรดีอะไรชั่ว อะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ โดยเฉพาะการกระทำที่เป็นความผิดทางอาญานั้นไม่สมควรทำอย่างยิ่ง ประกอบกับเมื่อพิจารณาถึงภารกิจของข้าราชการตำรวจแล้ว ประวัติของผู้ฟ้องคดีที่เคยกระทำความผิดอาญาจนศาลมีคำพิพากษาลงโทษ

และความรู้สึกนึกคิดของวิญญาณ ย่อมเป็นการเพียงพอที่จะพิจารณาได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี อันเป็นเหตุให้เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามของการเป็นข้าราชการตำรวจ

ทั้งนี้ แม้ว่าในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุดจะได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยให้ยกเลิกพืชกระท่อมไม่ใช่นยาเสพติดให้โทษ ทำให้การผลิต การครอบครอง และการเสพพืชกระท่อม ไม่เป็นการกระทำความผิดอาญาตามพระราชบัญญัติดังกล่าวอีกต่อไป แต่การที่จะพิจารณาว่าผู้ใดกระทำความผิดอาญามีหลักเกณฑ์แตกต่างจากหลักเกณฑ์ที่จะพิจารณาว่าบุคคลที่สมัครเข้ารับราชการตำรวจเป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีหรือไม่ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดก่อนที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

ส่วนมติคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่ให้ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ให้โอกาสแก่ผู้เสพหรือผู้ติดยาเสพติดซึ่งพ้นสภาพจากการใช้ยาเสพติดแล้ว มีสิทธิที่จะสมัครสอบแข่งขันหรือคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการ หมายถึงเฉพาะผู้ที่เคยมีประวัติเสพยาเสพติด มิได้รวมถึงผู้ที่เคยมีประวัติผลิตและครอบครองยาเสพติดให้โทษโดยผิดกฎหมาย ดังนั้น การที่ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว พิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๑๒๖/๒๕๖๕)

คดีดังกล่าว ... ศาลปกครองได้วินิจฉัยวางหลักในการพิจารณาการเป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดีของผู้สมัครสอบเป็นข้าราชการตำรวจ ซึ่งเป็นดุลพินิจของผู้มีอำนาจที่จะต้องคำนึงถึงภารกิจหน้าที่ของข้าราชการตำรวจ พฤติกรรมของผู้สมัคร ประกอบกับความรู้สึกนึกคิดของวิญญาณที่ประสบพบเห็นพฤติกรรมดังกล่าวเป็นสำคัญ อันจะเห็นได้ว่าอาชีพตำรวจนั้น

มีความเข้มข้นในเรื่องคุณสมบัติมากกว่าหลาย ๆ อาชีพ เนื่องจากตำรวจเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดทางอาญา โดยเป็นเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมขั้นต้น จึงต้องการบุคลากรที่มีประวัติขาวสะอาดหรือไม่มีประวัติต่างพร้อย เพื่อให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นว่าจะสามารถพิทักษ์กฎหมายที่ตนมีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้ไว้ได้ ซึ่งกรณีเคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดประเภทพืชกระท่อมในฐานะผลิตครอบครอง และเสพ จนถูกศาลตัดสินลงโทษ ย่อมถือว่าเป็นผู้มีความประพฤติกรรมเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี แม้ว่าต่อมาพืชกระท่อมดังกล่าวจะมีใช้ยาเสพติดอีกต่อไป ก็ถือว่าเป็นการกระทำความผิดก่อนมีการแก้ไขกฎหมาย ฉะนั้น ผู้ที่มีความผันผวนต้องการรับราชการตำรวจจะต้องเตรียมความพร้อมให้กับตนเอง ทั้งความรู้ความสามารถ สุขภาพร่างกาย รวมไปถึงความประพฤติด้วย

นอกจากคดีดังกล่าว เคยมีคดีตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๑๙๓/๒๕๖๓ กรณีผู้ได้รับคัดเลือกให้เป็นข้าราชการตำรวจในสมัยเป็นนักศึกษาเคยถูก

ดำเนินคดีอาญา เนื่องจากเป็นแกนนำในการชุมนุมปราศรัยเพื่อเรียกร้องเกี่ยวกับราคาข้าวเปลือกให้กับครอบครัวที่ประกอบอาชีพทำนาและให้กับคนในพื้นที่ซึ่งประกอบอาชีพเดียวกัน ซึ่งศาลจังหวัดได้พิพากษาให้รอการกำหนดโทษไว้ ๓ ปี โดยศาลปกครองสูงสุดเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวยังไม่อาจถือได้ว่าเป็นการกระทำที่สังคมไม่อาจยอมรับได้หรือขัดต่อธรรมเนียมประเพณีที่ดีงามของสังคม เนื่องจากรัฐธรรมนูญได้รับรองสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธไว้ จึงยังไม่อาจถือเป็นผู้มีความประพฤติกรรมเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้สมัครที่ขาดคุณสมบัติการเป็นตำรวจ ก็ยังมีหลายอาชีพที่พร้อมจะร่วมงานกับผู้ที่ปรับปรุงตนเองให้เป็นผู้มีความประพฤติที่ดีแล้ว และทุกอาชีพก็มีความสำคัญที่ต่างช่วยกันเติมเต็มและสร้างประโยชน์ให้กับสังคมไม่แพ้กัน...

(ปรึกษาคดีปกครองได้ที่สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕ และสืบค้นเรื่องอื่น ๆ ได้จาก www.admincourt.go.th เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์จากคดีปกครอง)

* * *

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กับกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

โดย กลุ่มงานตรวจสอบและควบคุมมาตรฐานทางเทคโนโลยี
กองบังคับการสนับสนุนทางเทคโนโลยี สำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ (Personal Data Protection Act : PDPA) มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๕ โดยวัตถุประสงค์หลักของกฎหมายมี ๒ ข้อ คือ (๑) เพื่อไม่ให้เกิดละเมิดความเป็นส่วนตัว และ (๒) เพื่อให้มีมาตรการเยียวยาเจ้าของข้อมูลในกรณีที่เกิดละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ในส่วนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตามมาตรา ๔ (๒) สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหน่วยงานที่ได้รับการยกเว้นตามพระราชบัญญัตินี้ แต่บรรดาฝ่ายผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องจัดให้มีการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคลให้เป็นไปตามมาตรฐานด้วย เพราะหากมีเหตุการณ์ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล (ข้อมูลรั่วไหล) และ/หรือมีเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลร้องเรียนต่อคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล สำนักงานตำรวจแห่งชาติ อาจได้รับโทษทั้งทางอาญา ทางแพ่ง และทางปกครอง จะเห็นได้ว่าผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามกฎหมายนี้มีความสำคัญเนื่องจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหน่วยงานภาครัฐขนาดใหญ่ มีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับประชาชนจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องจัดทำประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง นโยบายด้านแนวทางการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ ให้ทุกหน่วยในสังกัดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติ โดยเคร่งครัด ผ่านมากกว่า ๖ เดือนแล้ว ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลของแต่ละหน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติควรจะต้องศึกษาและตระหนักรู้เอกสารประกอบการเตรียมความพร้อมที่แนบท้ายประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติฯ ดังกล่าวแล้ว

สิ่งสำคัญที่ต้องพิจารณาดำเนินการเป็นลำดับแรกตามกฎหมายนี้ ประกอบด้วย ๒ ส่วน ได้แก่ มาตรา ๓๓/หน้าที่ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งปรากฏอยู่ในประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติฯ ข้อ ๓ มาตรการรักษา

ความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อป้องกันการสูญหาย เข้าถึง ใช้ เปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยมิชอบ โดยกำหนดการดำเนินการไว้ ๓ มาตรการ ได้แก่ (๑) มาตรการป้องกันการดำเนินการบริหารจัดการ (administrative safeguard) (๒) มาตรการป้องกันด้านเทคนิค (technical safeguard) และ (๓) มาตรการป้องกันทางกายภาพ (physical safeguard) และมาตรา ๒๓ “...ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องแจ้งให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลทราบก่อนหรือในขณะเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลถึงรายละเอียด...” ประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติฯ ได้กำหนดรายละเอียดขั้นตอนและวิธีการปฏิบัติไว้ในข้อ ๔ โดยกำหนดให้แต่ละหน่วยจะต้องจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลเท่าที่จำเป็นภายใต้วัตถุประสงค์อันชอบด้วยกฎหมาย ในเบื้องต้นข้าราชการตำรวจต้องมีความรู้ความเข้าใจและตระหนักรู้กฎหมายนี้ โดยแต่ละหน่วยจะต้องจัดทำแบบสอบถามเพื่อสำรวจการเก็บ ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของข้าราชการตำรวจในสังกัด เนื่องจากแต่ละหน่วยมีหน้าที่และความรับผิดชอบแตกต่างกัน จึงต้องจัดทำประกาศความเป็นส่วนตัวหรือคำประกาศเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัว (Privacy notice) เพื่อแจ้งให้เจ้าของข้อมูลทราบถึงรายละเอียดก่อนหรือขณะเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล และสุดท้ายควรจัดทำนโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Privacy policy) เพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการข้อมูล กำหนดนโยบายและแนวทางในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลภายในของแต่ละหน่วยงาน กับทั้งออกระเบียบวิธีปฏิบัติ ประกาศ คำสั่ง หรือหนังสือสั่งการเกี่ยวกับมาตรการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคล

จากการที่กฎหมายบังคับใช้ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๕ ซึ่งเป็นปีแรก การเตรียมความพร้อมของหน่วยงานผู้กำกับดูแลและรับผิดชอบให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ คือ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.)

โดย นายชัยวุฒิ ธนาคมานุสรณ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ได้กล่าวเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๕ ในการเปิดงานอบรม PDPA ข้อกฎหมายและแนวปฏิบัติสำหรับกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ว่า “...กฎหมายนี้ไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคต่อการใช้ข้อมูลขององค์กร แต่จะช่วยยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยให้มีความเข้มแข็งแข่งได้กับนานาชาติ...” ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕ ได้กล่าวเพิ่มเติมด้วยว่า “...ในเชิงนโยบายและแนวทางการดำเนินงานของ สคส. เรามุ่งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมีภาระในการปฏิบัติตามกฎหมายน้อยที่สุด สะท่อนการเริ่มบังคับใช้ในช่วงแรกของกฎหมายฉบับนี้ ที่ไม่ควรเป็นภาระเกินไป เน้นการให้ความรู้และเร่งสร้างความชัดเจนในทางปฏิบัติ ไม่เน้นการลงโทษ...” จนกระทั่งวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๕ ดร.ศิริรักษ์ ศิวโมกษธรรม เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ได้กล่าวถึงกลไกคณะกรรมการตามกฎหมายนี้ว่า “...ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการฯ มาตามลำดับ ตั้งแต่ (๑) คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (กคส.) องค์ประกอบ ๑๗ ท่าน แต่งตั้งเมื่อ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๕ (๒) คณะกรรมการกำกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.) องค์ประกอบ ๑๐ ท่าน แต่งตั้งเมื่อ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๕ (๓) คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ จำนวน ๒ คณะ องค์ประกอบ ๗ ท่าน ต่อ ๑ คณะ (คณะ ๑ การเงินและเศรษฐกิจ และคณะ ๒ เทคโนโลยีดิจิทัลและอื่น ๆ) แต่งตั้งเมื่อ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ และ (๔) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ได้มีการแต่งตั้งเลขานุการเมื่อ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕...”

คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญตามมาตรา ๓๒ มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการพิจารณาเรื่องร้องเรียน ตรวจสอบการกระทำใด ๆ ของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล โกล่เกลี่ยข้อพิพาท รวมถึงการสั่งห้ามหรือการสั่งให้กระทำหรือออกคำสั่งทางการปกครอง ดังนั้น หากเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกนายที่ไม่ตระหนักรู้และยังมีพฤติการณ์อื่นใดอันขัดต่อกฎหมาย ดังตัวอย่างกรณีการขายข้อมูลส่วนบุคคลที่ปรากฏเป็นข่าวพาดหัวในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

เมื่อ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ ที่ผ่านมาว่า “พ.ต.ต. – ชรก.พณ. ร่วมแก๊งคอลเซ็นเตอร์” และมีหัวข้อย่อยขยายความว่า “ขายข้อมูล ตำรวจไซเบอร์จับกุม พ.ต.ต.สวป.สภ.อำเภอน้อย และข้าราชการกระทรวงพาณิชย์ โหมยข้อมูลทะเบียนราษฎร์ และทะเบียนการค้าให้แก๊งคอลเซ็นเตอร์จีนใช้หลอกตุ๋นเงินคนไทย” ในกรณีดังกล่าวแม้ว่าการเก็บ รวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล จะไม่บังคับใช้กับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามมาตรา ๔(๒) แต่หากเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยปราศจากอำนาจหรือโดยมิชอบโดยฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔ วรรคท้าย จนเกิดเหตุการณ์ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล หากเจ้าของข้อมูลใช้สิทธิร้องเรียนตามมาตรา ๓๗ ต่อคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ว่าผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นข้าราชการทั้งสองหน่วยงานที่ปรากฏเป็นข่าวกระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนี้จากการที่นำข้อมูลไปขาย อาจถูกลงโทษอาญา จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามมาตรา ๔๐ ฐานที่เป็นผู้รู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ แต่นำข้อมูลไปเปิดเผยแก่ผู้อื่น นอกจากนี้ สภ.อำเภอน้อย ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัด ก็ต้องจัดให้มีมาตรการรักษาความมั่นคงปลอดภัยที่เหมาะสมในฐานะผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๓๗(๑) และจะต้องแจ้งเหตุการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลแก่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ชักช้าภายใน ๗๒ ชั่วโมง นับแต่ทราบเหตุเท่าที่จะสามารถกระทำได้

ผู้ที่จะตัดสินว่าเรื่องนี้เป็นความผิดฐานใดตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ โดยจะต้องพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างน้อย ๒ ประเด็น ประเด็นแรก หากเจ้าของข้อมูลใช้สิทธิร้องเรียนตามมาตรา ๓๗ กับข้าราชการทั้งสองหน่วยงานที่ปรากฏเป็นข่าวกระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนี้จากการที่นำข้อมูลไปขาย อาจถูกลงโทษอาญา จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามมาตรา ๔๐ ฐานที่เป็นผู้รู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ แต่นำข้อมูลไปเปิดเผยแก่ผู้อื่น ประเด็นที่สอง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ตั้งแต่

สภ.อ่าวน้อย ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัด ภ.จว.ประจวบคีรีขันธ์ ภ.๗ และ ศทก. ตามลำดับ) แม้ว่าจะได้จัดให้มีมาตรการรักษาความมั่นคงปลอดภัยที่เหมาะสมในฐานะผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา ๓๗ (๑) และประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง นโยบายด้านแนวทางการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ แล้วแต่เหตุการณ์ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ก็จะต้องแจ้งแก่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่ชักช้าภายใน ๗๒ ชั่วโมง นับแต่ทราบเหตุเท่าที่จะสามารถกระทำได้ ด้วย

ตามคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๔๔๔/๒๕๖๕ เรื่อง กำหนดลักษณะงานและการกำหนดหน้าที่ ความรับผิดชอบให้ จเรตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ และรองจเรตำรวจแห่งชาติ (สบ ๙) ลงวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ ได้มอบหมายให้ พลตำรวจเอก กิตติรัฐ พันธุ์เพ็ชร รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (งานบริหาร) เป็นหัวหน้างานบริหาร โดยมี พลตำรวจโท นิรันดร เหลือมศรี ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (งานบริหาร ๔) เป็นผู้ช่วยกำกับการบริหารราชการหน่วย รวมทั้งสั่งและปฏิบัติราชการแทนผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ในสายงานบริหาร ประกอบกับบันทึกสั่งการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ ท้ายหนังสือ สง.รอง ผบ.ตร.(ปร) ลง ๔ ต.ค. ๒๕๖๕ เห็นชอบการมอบอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบการปฏิบัติราชการและกำหนดขอบเขตการมอบอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบในงานบริหาร โดยมอบหมายให้ พลตำรวจโท นิรันดร เหลือมศรี ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (งานบริหาร) รับผิดชอบกำกับการบริหารราชการสำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร รวมทั้งสั่งและปฏิบัติราชการแทนผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ นี้ นอกจากนี้ประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติฯ แล้ว พลตำรวจเอก ดำรงค์ศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ได้แจ้งต่อที่ประชุมบริหารสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ครั้งที่ ๘/๒๕๖๕ วันพฤหัสบดีที่

๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๕ เวลา ๑๓.๓๐ น. ณ ห้อง ครียานนท์ ชั้น ๒ อาคาร ๑ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยกำชับให้ทุกหน่วยได้ตระหนักและเตรียมการปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายดังกล่าว ประกอบกับ พลตำรวจโท นิรันดร เหลือมศรี ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ (งานบริหาร ๔) ก็ได้มีหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๐๑ (ปร ๔)/๖๔ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๕ กำชับให้สำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ดำเนินการประชาสัมพันธ์ ประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง นโยบายด้านแนวทางการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๕ ให้ข้าราชการตำรวจได้รับทราบและต้องถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดและปรับปรุงให้เป็นปัจจุบัน

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๖ นี้ การบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะต้องมีความชัดเจนเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Data Protection Officer : DPO) ตามมาตรา ๔๒ ในการทำหน้าที่ให้คำแนะนำ ตรวจสอบการดำเนินงาน ประสานงานและให้ความร่วมมือกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพราะหากจะยกกรณีการขายข้อมูลดังที่กล่าวมา สำนักงานตำรวจแห่งชาติยังไม่ได้ระบुरายละเอียดขั้นตอนการรายงานเหตุการณ์ละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลอย่างเป็นทางการ ระบุธรรมว่า หากเกิดเหตุผู้ใดจะเป็นผู้แจ้งเหตุ และแจ้งไปที่ใด เพราะในท้ายที่สุดสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะต้องตอบรายละเอียดแห่งพฤติการณ์ กรณีคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญร้องขอ เพื่อพิจารณาเรื่องร้องเรียนให้ได้มีข้อยุติการรายงานเหตุ และรายละเอียดขั้นตอนในส่วนที่เกี่ยวข้องของกลุ่มงานตรวจสอบและควบคุมมาตรฐานทางเทคโนโลยี กองบังคับการสนับสนุนทางเทคโนโลยี สำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จะได้พิจารณาดำเนินการเสนอสำนักงานกฎหมายและคดีเพื่อพิจารณา มีความเห็นเสนอสำนักงานตำรวจแห่งชาติต่อไป จะได้แจ้งเวียนให้ทุกหน่วยงานถือปฏิบัติให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน

พระราชบัญญัติคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

วัตถุประสงค์ของกฎหมาย

เพื่อไม่ให้ถูกละเมิดความเป็นส่วนตัวและเพื่อให้มีมาตรการเยียวยาเจ้าของข้อมูลในกรณีที่ถูกละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล

ข้อมูลส่วนบุคคล (ม.6)

ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ทำให้ระบุตัวบุคคลได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล (ม.6)

บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล (ม.6)

บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งดำเนินการเกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามคำสั่งหรือในนามของผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งดำเนินการดังกล่าวไม่เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

การยกเว้นตาม มาตรา 4 (2)

ตร.เป็นหน่วยงานที่ได้รับการยกเว้นตาม ม.4 (2) แต่ **บรรดัก้าย** “ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ต้องจัดให้มีการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคลให้เป็นไปตามมาตรฐานด้วย” เพราะหากมีการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลอาจได้รับโทษ

ข้อมูลส่วนบุคคลที่อ่อนไหว (ม.26)

ข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความคิดเห็นทางการเมือง ความเชื่อในลัทธิ ศาสนาหรือปรัชญา พฤติกรรมทางเพศ ประวัติอาชญากรรม ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ ข้อมูลสหภาพแรงงาน ข้อมูลพันธุกรรม ข้อมูลชีวภาพ หรือข้อมูลอื่นใด ซึ่งกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในทำนองเดียวกัน ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

บทลงโทษ กรณีเกิดการละเมิด

หากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลใช้สิทธิในการร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล อาจจะได้รับโทษทางแพ่ง ชดใช้ค่าเสียหายทดแทน ไม่เกิน 2 เท่า (ม.78) ทางอาญา โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 1 ล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (ม.79) และทางปกครอง ปรับสูงสุด 5 ล้านบาท (ม.84)

กลุ่มงานตรวจสอบและควบคุมมาตรฐานทางเทคโนโลยี
กองบังคับการสนับสนุนทางเทคโนโลยี
สำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
Ins. 0 2205 2627

ตำรวจต้องทำอะไรในกฎหมาย PDPA

ประกาศ ตร. เรื่อง นโยบายด้านแนวทางการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

1. เพื่อให้มีการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และมีมาตรการเยียวยาเจ้าของข้อมูล
2. กำหนดให้มีมาตรการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา 37
3. ให้แต่ละหน่วยเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเท่าที่จำเป็น และดำเนินการตามวิธีปฏิบัติที่กำหนด
4. ทุกหน่วยงานต้องจัดทำคำประกาศเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัว (Privacy Notice) ตามมาตรา 23 และควรมีนโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Privacy Policy)

สิ่งที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ดำเนินการไปแล้ว

- 28 มี.ค.65 จัดทำคู่มือเอกสารประกอบการเตรียมความพร้อม พ.ร.บ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562 ท้ายหนังสือ สทส. เรื่อง แนวทางในการปฏิบัติให้เป็นไปตาม พ.ร.บ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562
- 9 มิ.ย.65 แจ้งเวียนประกาศ ตร. เรื่อง นโยบายด้านแนวทางการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ลง 31 พ.ค.65 ให้ทุกหน่วยในสังกัด ตร. ทราบ
- 28 ก.ย.65 แจ้งเวียนประกาศคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เรื่อง มาตรการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2565 ให้ทุกหน่วยทราบ

ทุกหน่วยงานในสังกัด ตร. ต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง

1. เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล และ/หรือ ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล
2. สร้างความตระหนักรู้ให้กับเจ้าหน้าที่ในสังกัด ตามวิธีการปฏิบัติที่ ตร. กำหนด
3. กำหนดมาตรการรักษาความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคล ตามมาตรา 37 อย่างน้อย 3 มาตรการ ใน 3 ด้าน ได้แก่ มาตรการด้านบริหารจัดการ มาตรการด้านเทคนิค และมาตรการทางกายภาพ
4. จัดทำคำประกาศเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัว (Privacy Notice) ตามมาตรา 23 และควรมีนโยบายการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Privacy Policy)
5. ป้องกันการละเมิดหรือข้อมูลรั่วไหลของข้อมูลส่วนบุคคล หากเกิดเหตุการณ์ละเมิด ให้รีบแจ้งเหตุแจ้งการละเมิดโดยไม่ชักช้าต่อ คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ภายใน 72 ชั่วโมง นับแต่ทราบเหตุ

ข้าราชการตำรวจทุกนายต้องปฏิบัติอย่างไร

1. ทราบและถือปฏิบัติตามมาตรการของหน่วยงานที่ตนสังกัดอย่างเคร่งครัด
 2. รับรู้และมีความรู้เกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนบุคคล และข้อมูลอ่อนไหว
 3. อย่าให้เกิดเหตุข้อมูลรั่วไหล และอย่าไปละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น
- (หากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลใช้สิทธิในการร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ว่าเป็นข้าราชการตำรวจละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล และ/หรือ ข้าราชการตำรวจเป็นผู้กระทำละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเสียเอง อาจจะได้รับโทษทั้งทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง)**

ประกาศ ตร.เรื่อง นโยบายด้านแนวทางการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และเอกสารประกอบการเตรียมความพร้อม พ.ร.บ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ.2562

บทความพิเศษ

การพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์เชิงยุทธวิธีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

โดย พันตำรวจเอก นายแพทย์ บัณฑิต ฐิตาภวัฒน์กุล นายแพทย์ (สบ ๕) โรงพยาบาลนวมิตสมเด็จย่า โรงพยาบาลตำรวจ
หัวหน้าโรงพยาบาลยะลาสิริรัตนรักษ์ โรงพยาบาลตำรวจ
หัวหน้าศูนย์แพทย์สนาม ส่วนสนับสนุนการปฏิบัติ กองกำลังตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้

การปฏิบัติการทางทหารนั้น ย่อมมีการสนับสนุนทางการแพทย์ควบคู่ไปด้วยเสมอ เพราะเป็นการปฏิบัติงานที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดการบาดเจ็บได้ตลอดเวลาที่ผ่านมาการบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการทางทหารเป็นการบริหารจัดการภายใต้แนวคิดที่ว่า “การทำให้ผู้บาดเจ็บได้รับการรักษาจากสถานพยาบาลโดยเร็วที่สุดเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ผู้บาดเจ็บมีชีวิตรอด” ซึ่งการจัดบริการทางการแพทย์ภายใต้แนวคิดนี้มุ่งที่การพัฒนาทางสายการแพทย์เท่านั้น เช่น การเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บเพื่อนำส่งสถานพยาบาลโดยเร็วเพื่อร่นเวลาที่ผู้บาดเจ็บจะได้รับการรักษาให้สั้นลง หรือมุ่งที่การพัฒนาโดยการนำบริการทางการแพทย์ที่ทันสมัยไปสู่กำลังพลในพื้นที่ปฏิบัติการให้ใกล้ชิดที่สุดเพื่อร่นระยะทางในการเคลื่อนย้าย ซึ่งแนวทางทั้งสองประการดังกล่าวนี้ต้องพบกับปัญหาอุปสรรคและข้อจำกัดมากมายในการดำเนินการและที่สำคัญยังทำให้เกิดการละเลยการดูแลรักษาผู้บาดเจ็บ จุดเกิดเหตุและขณะนำส่งที่เหมาะสม เพียงเพราะคิดว่าจะเป็นการเสียเวลาในการส่งผู้บาดเจ็บไปพบแพทย์ ซึ่งในปัจจุบันจากการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ พบว่าการละเลยสิ่งดังกล่าวเป็นสาเหตุให้เกิดการเสียชีวิตของกำลังพลในระหว่างการเคลื่อนย้ายโดยไม่สมควรแก่เหตุอย่างมาก

การปฏิบัติการของตำรวจก็เช่นกัน การตรวจค้น ปิดล้อม จับกุม มีความเสี่ยงในขณะปฏิบัติงานตลอดเวลา ระบบการเคลื่อนย้าย ส่งต่อผู้ป่วยอย่างรวดเร็ว ประกอบกับความรู้ทางการแพทย์เชิงยุทธวิธีเป็นสิ่งสำคัญมากที่จะช่วยชีวิตกำลังพลผู้ได้รับบาดเจ็บ โดยมีการประเมินอาการ การปฐมพยาบาล ห้ามเลือด และช่วยชีวิตเบื้องต้น การเคลื่อนย้ายผู้ป่วยอย่างถูกต้องตามหลักยุทธวิธีเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งจะเกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมได้โดยการ

ให้ความรู้แก่ตำรวจผู้ปฏิบัติการในหน่วยกำลัง หน่วยปฏิบัติการต่าง ๆ ตลอดจนการตระหนักถึงความสำคัญในทางการแพทย์เชิงยุทธวิธีจากหน่วยเหนือ

สำหรับประเทศไทยนั้น ถึงแม้ว่ายังไม่มีประสบการณ์ในการรบในสมรภูมิใหญ่ อีกทั้งในการปฏิบัติการทางทหารที่ผ่านมาก็ไม่สามารถเก็บข้อมูลต่าง ๆ มาใช้เป็นประโยชน์เพื่อนำไปสู่การพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์ได้อย่างแท้จริง จึงเป็นปัญหาในการพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์อย่างเหมาะสมในสภาวะทางทรัพยากรที่จำกัดในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้เรากำลังเผชิญกับภัยคุกคามที่มีผลทำให้เกิดการบาดเจ็บและเสียชีวิตทั้งกับทหาร ตำรวจ พลเรือนจำนวนมากจากเหตุการณ์ความไม่สงบต่าง ๆ นั่นคือเรากำลังเผชิญกับภัยคุกคามในลักษณะสงครามนอกแบบในรูปแบบของการก่อการร้ายและสงครามในเมือง โดยมีสาเหตุมาจากความขัดแย้งที่มีใช้ความขัดแย้งระหว่างรัฐต่อรัฐ โดยลักษณะของภัยคุกคามรูปแบบใหม่นี้ไม่มีการเผชิญหน้ากันด้วยกำลังขนาดใหญ่ ไม่มีเส้นแนวการรบที่ชัดเจน แต่ในทางตรงกันข้ามการโจมตีอันก่อให้เกิดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของกำลังพลนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่ทุกเวลา โดยไม่สามารถคาดการณ์หรือเตรียมการรับมือล่วงหน้าได้ ก่อเกิดปัญหาโดยตรงต่อการปฏิบัติหน้าที่ และการเตรียมการสนับสนุนทางการแพทย์ จนทำให้เกิดการบาดเจ็บและเสียชีวิตของผู้ปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นจำนวนมาก ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นต้น

จากแนวโน้มของปัญหาตามสภาวะแวดล้อมในปัจจุบันแสดงให้เห็นว่าภัยคุกคามในรูปแบบนี้จะยังคงอยู่และทวีความรุนแรงขึ้น จึงเป็นเหตุผลที่ต้องมีการพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการทางทหารและตำรวจให้มีความทันสมัย สอดคล้องกับลักษณะของภัยคุกคาม

เพื่อให้การบริการทางการแพทย์ในการสนับสนุนปฏิบัติการทางทหารและตำรวจนั้นมีประสิทธิภาพสูงสุดในสภาวะที่มีการเปลี่ยนแปลงบริบทต่าง ๆ ไปจากเดิม

ระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจ

เราสามารถแบ่งระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจตามช่วงเวลาของการได้รับการปฐมพยาบาลจากกำลังพลใกล้ผู้บาดเจ็บ ออกได้เป็น ๒ ระยะ คือ ช่วงเวลาตั้งแต่เกิดการบาดเจ็บ จนกระทั่งผู้บาดเจ็บได้รับการส่งต่อไปยังสถานพยาบาลใด ๆ เราเรียกช่วงนี้ว่า ระยะ Active Phase และช่วงเวลาตั้งแต่ผู้บาดเจ็บได้เข้ารับการรักษาที่สมบูรณ์จากสถานพยาบาลใด ๆ เราเรียกช่วงนี้ว่า ระยะ Passive Phase ซึ่งการจัดบริการทางการแพทย์ในแต่ละระยะนั้นมีความแตกต่างกันในหลายประการ เช่น ผู้ให้การช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ อุปกรณ์เวชภัณฑ์ที่ใช้ และสถานการณ์แวดล้อมขณะที่ทำการดูแลผู้บาดเจ็บ โดยจะเห็นว่าในระยะ Active Phase ผู้ปฐมพยาบาลตลอดจนผู้ดูแลรักษาผู้บาดเจ็บ อาจจะไม่ใช้แพทย์หรือบุคลากรทางการแพทย์ อีกทั้งยังมีข้อจำกัดในเรื่องอุปกรณ์เวชภัณฑ์ที่ใช้ โดยอาจต้องใช้วัสดุอื่นที่ไม่ใช่เครื่องมือทางการแพทย์ทดแทน และยังคงให้การช่วยเหลือในสถานการณ์คับขัน โดยอาจยังอยู่ระหว่างการปะทะปิดล้อม ซึ่งแตกต่างจากบริการทางการแพทย์ในระยะ Passive Phase ซึ่งมีความพร้อมมากกว่าในทุก ๆ ด้าน

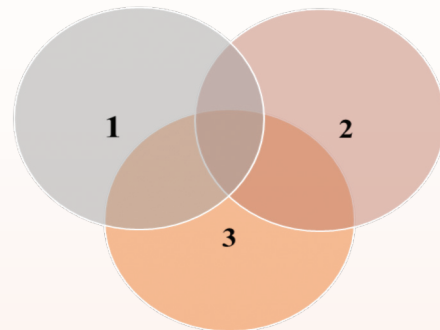
ตารางสรุปลักษณะเฉพาะของการบริการทางการแพทย์ระยะต่าง ๆ

	Active Phase	Passive Phase
จุดประสงค์	รักษาชีวิต, ป้องกันทุพพลภาพ	รักษาทุกระบบตามหลักการแพทย์
เวชภัณฑ์	ดัดแปลง, แสวงเครื่อง	มีพร้อมตามหลักการแพทย์
ระยะเวลา	รวดเร็ว, ฉับไว	ใช้เวลาได้อย่างเต็มที่
สภาพแวดล้อม	อันตราย	ปลอดภัย

จากความแตกต่างระหว่างลักษณะของบริการทางการแพทย์ในแต่ละระยะนั้น ส่งผลต่อการจัดระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจ ซึ่งมีปัจจัยที่ต้องคำนึงถึงหลายประการ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการดูแลรักษาผู้บาดเจ็บและเอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติการกิจของหน่วย ทำให้สามารถคงประสิทธิภาพในการบรรลุมูลภารกิจได้อย่างต่อเนื่อง

ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดระบบบริการทางการแพทย์สนับสนุนปฏิบัติการตำรวจ

ปฏิบัติการตำรวจนั้นมีความหลากหลายของคุณลักษณะกำลังพลและมีความหลากหลายของหลักนิยมการปฏิบัติทางยุทธวิธี สมควรมีการจัดระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจที่มีความเหมาะสมและสมดุลกันระหว่างปัจจัยหลัก ๓ ประการ คือ ๑) ความต้องการของหน่วย ๒) สถานภาพด้านทรัพยากร ๓) ปัจจัยทางการแพทย์

๑. ความต้องการของหน่วย ในมุมมองของหน่วยกำลังสำหรับการสนับสนุนทางการแพทย์ในการปฏิบัติงานนั้น ต้องสามารถสร้างขวัญกำลังใจที่ดีมีประสิทธิภาพในการดูแลกำลังพล แต่ไม่ก่อให้เกิดอุปสรรคขัดขวางต่อการปฏิบัติทางยุทธวิธี ดังนั้น จึงมีการบริการทางการแพทย์ที่สมดุลกันในเป้าหมายนี้ ซึ่งในการสร้างความสมดุลดังกล่าวนั้น การจัดระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการทางทหารต้องคำนึงถึงลักษณะเฉพาะของกำลังรบ คือ ลักษณะการจัดหน่วย การวางกำลัง และลักษณะเฉพาะในการปฏิบัติการ เช่น การสนับสนุนบริการทางการแพทย์ให้กับหน่วยปฏิบัติการพิเศษ

กับการสนับสนุนบริการทางการแพทย์ให้หน่วยเก็บกู้ระเบิดย่อมมีความแตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างกันเหล่านั้นสามารถแยกเป็นความแตกต่างใน ๓ ด้าน คือ ๑) ด้านบุคลากร (Man Power) คือ คุณสมบัติและขีดความสามารถของบุคลากรที่ต้องเหมาะสมกับการปฏิบัติงานในหน่วยนั้น ๆ ๒) ด้านเครื่องมือ (Material) คือ อุปกรณ์เครื่องมือที่ต้องพกติดตัว หรือประจำจุด ประจำรถ ประจำเฮลิคอปเตอร์บริการทางการแพทย์ เพื่อสนับสนุนการช่วยชีวิตเชิงยุทธวิธี ๓) ด้านวิธีการ (Method) คือ แผนการปฏิบัติลายลักษณ์อักษรที่ได้เตรียมไว้แต่ต้นภารกิจ มีความชัดเจนและไม่สับสน ๔) ด้านการจัดการ (Management) คือ วิธีการดำเนินการของการจัดบริการตามแผน ที่สอดคล้องกับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและการวางกำลัง กล่าวโดยสรุปคือ การจัดบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจนั้น ต้องพิจารณากำหนดขีดความสามารถของบุคลากร วิธีการ และเครื่องมือให้เหมาะกับลักษณะเฉพาะของกำลังพล ซึ่งจะก่อให้เกิดการเกื้อกูลสนับสนุนซึ่งกันและกัน อันจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการปฏิบัติการ

๒. สถานภาพด้านทรัพยากร ด้วยสถานะทางเศรษฐกิจของประเทศจึงทำให้การจัดงบประมาณเพื่อสนับสนุนกิจการด้านต่าง ๆ มีข้อจำกัด ส่งผลโดยตรงต่อการจัดสรรงบประมาณในการจัดระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจ อย่างไรก็ตาม จำนวนงบประมาณที่ได้รับจัดสรรอย่างจำกัดนั้นควรได้รับการแก้ไขโดยการใช้งบประมาณนั้นอย่างถูกต้องตรงกับประเด็นปัญหา ซึ่งทำได้โดยการวิเคราะห์พิจารณาอย่างรอบคอบนำไปสู่การกำหนดแนวทางพัฒนาด้านต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาที่สอดคล้องกับภัยคุกคามอย่างแท้จริง

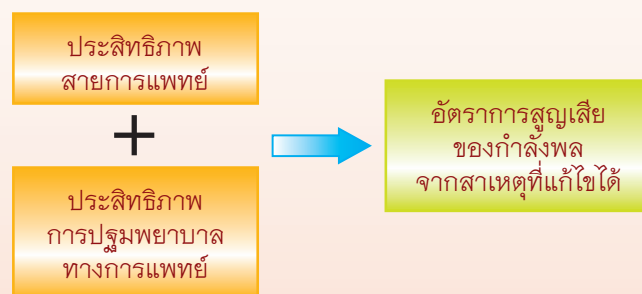
๓. ปัจจัยทางการแพทย์เป็นปัจจัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในระดับการพัฒนาแนวทางการรักษาและเทคนิคต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ในอดีตนั้นการรักษาพยาบาลเริ่มที่โรงพยาบาลโดยแพทย์ แต่ในปัจจุบันพบว่าอัตราการรอดชีวิตของผู้บาดเจ็บขึ้นอยู่กับการได้รับการดูแลรักษาอย่างรวดเร็วและถูกต้องในที่เกิดเหตุโดยไม่จำเป็นต้องรอจนกว่าผู้บาดเจ็บจะได้มาพบแพทย์

อีกต่อไป ร่วมกับมีการวิจัยพัฒนาเครื่องมือและเวชภัณฑ์ต่าง ๆ ที่ใช้งานได้ง่าย โดยแม้แต่ผู้ที่ไม่ใช่แพทย์หรือบุคลากรทางการแพทย์ก็สามารถใช้ได้ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้ระบบการบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจสามารถพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ในแนวทางที่แตกต่างจากเดิม

จากปัจจัยหลักทั้งสามประการที่มีผลต่อการวางแผนการจัดระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจข้างต้นนั้น แต่ละปัจจัยต่างมีความสำคัญและมีความเกี่ยวเนื่องซึ่งกันและกัน ทำอย่างไรให้เกิดแรงเสริมกันในแต่ละปัจจัยหลักและส่งเสริมให้ระบบบริการนี้เกิดเป็นรูปธรรมก่อเกิดการตระหนักรู้ถึงความสำคัญร่วมกัน โดยการริเริ่มจากหน่วยเหนือลงมาสู่หน่วยปฏิบัติ นี่อาจเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

การพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจ

ระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจนั้น มีตัวชี้วัดในขั้นสุดท้ายที่จะตัดสินว่าระบบนี้มีประสิทธิภาพเพียงใด คือ การตรวจสอบว่าสามารถลดอัตราการสูญเสียของกำลังพลอย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด ซึ่งปัจจัยภายในที่มีความสำคัญส่งผลต่ออัตราการสูญเสียของกำลังพล คือ ประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่การแพทย์ และประสิทธิภาพการปฐมพยาบาลในสนามของกำลังพล

จากแผนภาพที่แสดงจะพบว่า ที่ผ่านมามีการพัฒนา ระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจ มุ่งเน้นที่การเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของสายการแพทย์ จึงสะท้อนออกมาเป็นหนทางการปฏิบัติที่แตกต่างกันไป ในแต่ละยุคสมัย เช่น การพยายามเพิ่มเจ้าหน้าที่การแพทย์

การเพิ่มจำนวนรพพยาบาลหรือใช้เฮลิคอปเตอร์ในการลำเลียง แม้กระทั่งมีแนวคิดจัดหาห้องผ่าตัดและจัดตั้งโรงพยาบาลสนามเคลื่อนที่ เพื่อให้สามารถเคลื่อนย้ายไปใกล้จุดเกิดเหตุได้ ถึงแม้ว่าการดำเนินการในแนวทางต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น จะสามารถเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะช่วยลดอัตราการการสูญเสียของกำลังพลผู้บาดเจ็บในสนามได้ก็ตาม แต่ด้วยข้อจำกัดด้านสถานะแวดล้อมของการปฏิบัติการ ทำให้ผลของการพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจในทิศทางดังกล่าวนี้ ไม่สามารถลดอัตราการสูญเสียของกำลังพลลงได้ กล่าวคือ

- ๑) ในบางสถานการณ์กำลังพลที่บาดเจ็บก็ไม่สามารถจะเคลื่อนย้ายไปรับการรักษาได้ทันที ถึงแม้ว่าการบริการทางการแพทย์จะมีความพร้อมและได้ถูกส่งมาใกล้ที่เกิดเหตุก็ตาม เพราะการบาดเจ็บบางอย่าง เช่น ในเหตุระเบิด การเสียเลือดที่รุนแรงนั้นไม่สามารถจะรอดได้แม้เพียงเวลาสั้น ๆ
- ๒) เราไม่สามารถจัดเจ้าหน้าที่สายการแพทย์ให้สามารถเข้าไปดูแลกำลังพลที่บาดเจ็บทุกคนโดยทันทีได้ในทุกที่ทุกเวลา ด้วยเหตุทั้งสองประการจะเห็นว่าการเพิ่มรพพยาบาล การจัดหาห้องผ่าตัดเคลื่อนที่ การริเริ่มจัดตั้งโรงพยาบาลเคลื่อนที่ ทุกอย่างไม่สามารถเป็นคำตอบที่สมบูรณ์ในการลดอัตราการปวยตายของกำลังพลขณะปฏิบัติหน้าที่ได้ และเป็นการยากที่จะจัดหาสิ่งเหล่านี้ได้เพียงพอกับความต้องการภายใต้ข้อจำกัดด้านทรัพยากรในปัจจุบัน ด้วยเหตุดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า การพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจ โดยการทุ่มเทงบประมาณในการพัฒนาประสิทธิภาพของสายการแพทย์เพียงด้านเดียวนั้น ไม่เพียงพอที่จะลดอัตราการสูญเสียของกำลังพลที่บาดเจ็บในขณะปฏิบัติหน้าที่ได้ ควรตระหนักว่าการพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจนั้น ต้องประกอบด้วย การเพิ่มประสิทธิภาพของสายการแพทย์และการเพิ่มประสิทธิภาพการปฐมพยาบาลของกำลังพลควบคู่กัน เป็นการเพิ่มเติมที่มีความจำเป็นยิ่ง โดยมีแนวความคิดว่า “ผู้ที่จะช่วยชีวิตผู้บาดเจ็บในสนามรบได้ดีที่สุด คือ ตัวของเขาเองและเพื่อนร่วมรบที่อยู่ใกล้เคียง” ซึ่งเป็นหลักการของ “Self aid Buddy aid”

ประสิทธิภาพการปฐมพยาบาลในสนามของกำลังพล

การเพิ่มประสิทธิภาพการปฐมพยาบาลในสนามของกำลังพลให้สามารถช่วยตนเองและช่วยเหลือเพื่อนได้ในสถานการณ์คับขันและได้รับบาดเจ็บ เป็นแนวทางที่สามารถช่วยลดอัตราการปวยตายของกำลังพลลงได้ เพราะเมื่อกำลังพลเกิดการบาดเจ็บ ไม่เข่าผู้นั้นจะตกอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม เช่น ถูกตัดขาดจากการช่วยเหลือของกำลังสายการแพทย์ กำลังพลที่ได้รับบาดเจ็บยังจะได้รับการช่วยเหลืออย่างรวดเร็วในที่เกิดเหตุ เนื่องจากการช่วยเหลือนั้น ๆ เขาหรือเพื่อนที่อยู่ใกล้ ๆ สามารถกระทำตัวเองโดยทันที ประสิทธิภาพการปฐมพยาบาลในสนามของกำลังพลนั้น มีปัจจัยสนับสนุนจาก ๒ ส่วนประกอบหลัก คือ องค์ความรู้และทักษะในการปฐมพยาบาลของกำลังพล และเวชภัณฑ์ประจำกายของกำลังพล (Individual First Aid Kits, IFAK)

ทั้งสองปัจจัยดังกล่าวมีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการให้สอดคล้องกันเพื่อเกิดผลในทางปฏิบัติจึงต้องทำการฝึกอบรม และพร้อมกันนี้ก็ต้องมีการจัดหาเวชภัณฑ์ประจำกาย (IFAK) อย่างเหมาะสมให้กับกำลังพลด้วย กล่าวคือ เราต้องสอนกำลังพลว่าเขาควรจะทำอะไรและเวลาใด ร่วมกับให้กำลังพลได้ฝึกทักษะการปฏิบัติและใช้เครื่องมือเวชภัณฑ์นั้น ๆ ที่ได้ไป จึงจะทำให้เกิดขีดความสามารถตามที่เราต้องการได้นอกจากการฝึกอบรม เพื่อก่อให้เกิดองค์ความรู้ ทักษะ และการสนับสนุนเครื่องมือต่าง ๆ เพื่อให้เกิดขีดความสามารถในการช่วยชีวิตตนเองและเพื่อนแล้ว อีกขั้นตอนหนึ่งที่น่าจะมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งคือ การตรวจสอบติดตามผลการปฏิบัติ หรือ

เรียกว่าต้องมี การประเมินถึงประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง ร่วมกับการฝึกทบทวนเป็นระยะ ดังนี้แล้วเราจึงจะสามารถ สร้างให้เกิดขีดความสามารถการปฐมพยาบาลในสนาม ของกำลังพลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การฝึกอบรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฐมพยาบาล ในสนามให้กับกำลังพล

เนื่องจากลักษณะของระบบบริการทางการแพทย์ เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการตำรวจนั้น เป็นลักษณะที่ต้อง มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วไปตามการเปลี่ยนแปลง ข้อมูลในช่องทางต่างๆ ที่เราได้รับ จึงจะสามารถ รองรับการบาดเจ็บในรูปแบบที่อาจมีความแตกต่างกัน ไปได้ ซึ่งเมื่อพิจารณาปัจจัยหลัก ๓ ประการ คือ ความต้องการของหน่วย สถานภาพด้านทรัพยากร และหลักการทางการแพทย์แล้ว จะพบว่าปัจจัยที่อาจมีการ เปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว คือ ความต้องการของหน่วย ซึ่งจะ เป็นปัจจัยหลักที่ต้องนำมาวิเคราะห์เพื่อการปรับปรุง ระบบการบริการทางการแพทย์เพื่อสนับสนุนปฏิบัติการ ตำรวจก่อนที่เปิดการฝึกอบรมทุกครั้งร่วมกับการติดตาม การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยอื่น ๆ ด้วย

เพื่อให้การฝึกอบรมมีเนื้อหาที่มีความทันสมัยและมี ประสิทธิภาพอยู่เสมอ วิธีการในการฝึกอบรมการ ปฐมพยาบาลในสนามให้กับกำลังพลนั้น ในการวางแผน การจัดการฝึกอบรมเราต้องพิจารณาใน ๔ ประเด็น คือ ๑) ใครเป็นผู้ที่สมควรเข้ารับการฝึกอบรม ๒) ระยะเวลา ที่เหมาะสมและความถี่ของการฝึกทบทวน ๓) สถานที่ ที่เหมาะสมในการฝึกอบรม ๔) จะเตรียมการฝึก อย่างไร และจะทำการฝึกอย่างไร การตอบคำถาม ในแต่ละจุดจะเป็นกระบวนการตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่ง เราสามารถจัดการฝึกอบรมการปฐมพยาบาลในสนาม ให้กับกำลังพลได้

ประเด็นที่ ๑ คำตอบคือ กำลังพลทุกนายที่บรรจุ ในหน่วยกำลัง และที่สำคัญคือเป็นผู้ที่มีโอกาสได้รับบาดเจ็บ จากการปฏิบัติหน้าที่ นั้นหมายถึงกำลังพลของหน่วยกำลัง ที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ย่อมเป็นความเร่งด่วนอันดับแรก

ประเด็นที่ ๒ ระยะเวลาที่เหมาะสมในการฝึกอบรม ที่ดีที่สุดนั้น ควรจะเป็นการฝึกในช่วงการเตรียมตัวสำหรับการ ออกปฏิบัติงาน เช่น การฝึกเพื่อการเตรียมกำลังพล

ลงไปปฏิบัติงานในพื้นที่สีแดง เพราะการฝึกอบรมนี้ เป็นการฝึกอบรมที่มีทั้งการถ่ายทอดองค์ความรู้และทักษะ การปฏิบัติ จึงสมควรที่กำลังพลจะมีความชำนาญในการ ปฏิบัติและไม่ควรทิ้งห้วงเวลานานเกินไป อันเป็นเหตุ ให้องค์ความรู้และทักษะที่ได้รับการถ่ายทอดจะถูกลืม หายไป สำหรับกำลังพลของหน่วยอื่นก็ยังคงมีความจำเป็น ต้องได้รับการฝึกด้วยเหตุผลเพื่อการเตรียมพร้อม แต่คงจะเป็นลำดับความเร่งด่วนถัดไป และควรต้องมีการฝึก ทบทวนเป็นระยะอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง

ประเด็นที่ ๓ สำหรับการฝึกครั้งแรก หรือการฝึก ที่เป็นเตรียมกำลังสำหรับการปฏิบัติงานจริง สถานที่ ที่เหมาะสมควรจะมี ความใกล้เคียงกับที่ที่จะไปปฏิบัติงาน ประเด็นสุดท้ายคือ เราจัดให้มีการฝึกอบรมที่เหมาะสมได้ อย่างไร เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการปฐมพยาบาล ในสนามของกำลังพล โดยมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง ๓ องค์ประกอบ คือ ๑) ตัวผู้สอน หรือวิทยากร ๒) สื่อการสอน ๓) รูปแบบการฝึกอบรม

การสร้างวิทยากรให้มีคุณภาพและมีจำนวนที่เพียงพอ กับความจำเป็นที่ต้องใช้นั้นมีความสำคัญโดยเฉพาะเป็น บางช่วงเวลา เช่น ก่อนที่จะมีการสับเปลี่ยนกำลังในพื้นที่ สีแดง จำเป็นต้องจัดการฝึกอบรมให้กับกำลังพลจำนวนมาก ด้วยเวลาอันจำกัด ซึ่งลักษณะการฝึกอบรมที่ดีควรมีผู้รับ การฝึกไม่เกิน ๕๐ คน โดยใช้วิทยากรเป็นทีมทีมละ ๖ คน แบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน เช่น มีผู้บรรยาย ๑ คน และ ผู้ถ่ายทอดการฝึกทักษะในแต่ละสถานีอีก ๕ สถานี ๆ ละ ๑ คน เป็นต้น นอกจากนี้วิทยากรยังต้องมีความสามารถ ในการบรรยาย ติงดูความสนใจ มีความแม่นยำในบทเรียน และเชี่ยวชาญในการถ่ายทอดทักษะ รวมทั้งสามารถ จัดเตรียมเนื้อหาและสถานการณ์ฝึกให้เหมาะสมกับกลุ่ม ผู้รับการฝึก สื่อการสอนต้องเข้าใจง่าย ใช้สำนวนภาษา ที่บุคคลทั่วไปซึ่งไม่มีความรู้ด้านการแพทย์เข้าใจได้ และมีภาพยนตร์หรือภาพประกอบที่ชัดเจน สามารถถ่ายทอด ทักษะไปสู่ผู้ปฏิบัติได้ดีขึ้น และที่สำคัญต้องมีหุ่นจำลอง ให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ฝึกปฏิบัติจริง รูปแบบการฝึกอบรม ควรเป็นการจัดฝึกอบรมที่เน้นการให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม ได้ฝึกปฏิบัติตาม มีการสร้างสถานการณ์สมมุติต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเข้าใจทั้งองค์ความรู้ และมีทักษะ เสมือนจริง

หลักสูตรการช่วยชีวิตเชิงยุทธวิธี

เป็นสาระสำคัญลำดับสุดท้ายที่ผ่านการพิจารณาตามกระบวนการต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แล้วจึงนำไปสู่กำลังพลที่ปฏิบัติงานในสนามจริงที่จะใช้ประโยชน์เมื่อประสบการบาดเจ็บผ่านทางวิทยากรสื่อการสอนตามรูปแบบการฝึกอบรมที่ดี คุณลักษณะที่สำคัญของหลักสูตร ๑) มีเนื้อหาที่ทันสมัย ปรับเปลี่ยนตามข้อมูลที่ได้รับจากเหตุการณ์จริง ๒) เน้นการฝึกทักษะการปฏิบัติกับสถานการณ์ฝึก ๓) เป็นหลักสูตรที่สอนการตรวจหาอาการบาดเจ็บไม่ใช่การวิเคราะห์ ๔) ให้ความสำคัญเฉพาะการบาดเจ็บที่ทำให้เสียชีวิต/ทุพพลภาพ ๕) สอนให้กำลังพลทำการแก้ไขปัญหาตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ขั้นตอนการดำเนินการมีขั้นตอนสำคัญที่ต้องดำเนินการเพื่อสามารถผลิตผู้ช่วยชีวิตเชิงยุทธวิธีคือ ๑) ทำหลักสูตรสำหรับสร้างวิทยากร ๒) จัดหาอุปกรณ์ประกอบการสอนและเวชภัณฑ์ประจำกายสำหรับกำลังพล ๓) จัดอบรมเพื่อการผลิตวิทยากร ๔) จัดอบรมให้กับกำลังพลของหน่วยกำลัง ๕) ติดตามประเมินผล และฝึกทบทวน

สรุป การลดอัตราการสูญเสียของกำลังพลที่ได้รับบาดเจ็บจากการปฏิบัติหน้าที่เป็นภารกิจที่มีความสำคัญ

ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งการพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์เชิงยุทธวิธีโดยการพัฒนาขีดความสามารถในการช่วยเหลือตนเองและเพื่อนของกำลังพลตามหลักสูตรการช่วยชีวิตเชิงยุทธวิธีเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่สามารถตอบสนองวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้นอกเหนือจากการบริการทางการแพทย์ในรูปแบบเดิม

เอกสารอ้างอิง

1. Chan Jimmy T.S., Chow Yuk-yin. Tactical EMS Medicine. In Tintinalli Judith E., Cameron Peter, Holliman C. James editors. EMS A Practical Global Guidebook. USA : People's Medical Publishing House; 2010 : 617 – 32.
2. Callaway DW; Smith ER; Cain J; Shapiro G; Burnett WT; McKay SD; and Mabry R. Tactical Emergency casualty care (TECC) : guidelines for The Provision of Prehospital Trauma care in high Threat Environments. Journal of Special Operations Medicine; Vol. 11; ed 3; Summer/Fall 11 : 104 - 22.

* * *

การรักษาต่อมลูกหมากโตด้วยไอน้ำ (Water vapor therapy for benign prostate hyperplasia)

โดย พันตำรวจเอก สุรติ กิตติศุภพร
นายแพทย์ (สบ ๔) กลุ่มงานศัลยกรรม โรงพยาบาลตำรวจ

โรคต่อมลูกหมากโต หรือ BPH (Benign Prostate Hyperplasia) เป็นภาวะที่พบได้บ่อยในผู้ชายที่มีอายุมากขึ้น กล่าวคือ เป็นภาวะที่ต่อมลูกหมากมีขนาดใหญ่กว่าปกติ โดยทั่วไปขนาดของต่อมลูกหมากจะอยู่ที่ ๒๐ - ๒๕ กรัม เนื่องจากเนื้อต่อมที่โตขึ้นอยู่ด้านในสุดล้อมรอบท่อปัสสาวะ ทำให้เกิดการบีบท่อปัสสาวะทำให้แคบลง จนทำให้เกิดอาการปัสสาวะขัด รวมทั้งอาการอื่น ๆ ของโรค คือ

- ปัสสาวะบ่อยหรือต้องการปัสสาวะทันที
- ปัสสาวะนาน ปัสสาวะอ่อน ปัสสาวะสะดุด (ขัดเบา) ปัสสาวะเป็นหยด ๆ
- รู้สึกปวดขณะถ่ายปัสสาวะ
- ปัสสาวะหลายครั้งในตอนกลางคืน
- มีเลือดปนออกมาในปัสสาวะ
- ปัสสาวะไม่ออกฉับพลัน

พบว่าร้อยละ ๔๐ - ๕๐ ของผู้ป่วยเท่านั้นที่แสดงอาการ และผู้ป่วยกลุ่มที่เหลืออาจแสดงอาการได้ตั้งแต่ น้อยไปจนถึงอาการมาก จนเกิดภาวะแทรกซ้อนหากไม่ได้รับการรักษา

ปัจจุบันมีการรักษาภาวะต่อมลูกหมากโตที่มีประสิทธิภาพหลายวิธี (ตารางที่ ๑) ได้แก่ ในผู้ป่วยที่มีอาการไม่มาก อาจให้การรักษาด้วยยาช่วยคลายการบีบเกร็งของกล้ามเนื้อต่อมลูกหมาก ได้แก่ ยากลุ่มอัลฟาบล็อกเกอร์ (Alpha Blocker) และยากลุ่มยับยั้งการสร้างฮอร์โมน DHT และในผู้ป่วยที่มีอาการมาก อาจเลือกรักษาด้วยการผ่าตัด ซึ่งในปัจจุบันมีการผ่าตัดหลากหลายวิธี เช่น การผ่าตัดส่องกล้องเพื่อขูดต่อมลูกหมาก (TURP), การผ่าตัดส่องกล้องเพื่อขยายท่อปัสสาวะ (TUIP), การผ่าตัดด้วยการใช้คลื่นไมโครเวฟ (TUMT), การรักษาด้วยเลเซอร์ (Laser Therapy), การผ่าตัดต่อมลูกหมากโดยใช้หุ่นยนต์, และการรักษาต่อมลูกหมากด้วยไอน้ำ (Water vapor therapy for benign prostate hyperplasia)

อย่างไรก็ตาม การที่จะเลือกวิธีการรักษาที่ดีที่สุดได้นั้นขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย ดังนี้

- ขนาดของต่อมลูกหมาก
- อายุของผู้ป่วย
- สุขภาพโดยรวมของผู้ป่วย
- จำนวนครั้งที่ผู้ป่วยปัสสาวะแล้วรู้สึกปวดหรือทำให้รู้สึกปัสสาวะไม่สะดวก

ทั้งนี้ แพทย์จะพูดคุยกับผู้ป่วยเพื่อเลือกวิธีการรักษาที่ดีที่สุด โดยประเมินจากอาการ ขนาดของต่อมลูกหมาก และสุขภาพร่างกายของผู้ป่วย ในบทความนี้จะกล่าวถึงเทคนิคการรักษาด้วยวิธีใหม่คือ การรักษาต่อมลูกหมากโตด้วยไอน้ำ (Water vapor therapy for benign prostate hyperplasia)

การรักษาด้วยไอน้ำ

เป็นวิธีการรักษาต่อมลูกหมากโตที่เรียบง่าย ปลอดภัย เพราะใช้เพียงไอน้ำในการรักษาและใช้เวลาไม่นานประมาณ ๑๐ - ๑๕ นาที

ข้อบ่งชี้ในการรักษาด้วยเทคโนโลยีไอน้ำ เหมาะกับ

• ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ ๕๐ ปี ขึ้นไป และมีขนาดต่อมลูกหมาก ๓๐ – ๘๐ กรัม (มีรายงานจากต่างประเทศทำในขนาด ๑๒๐ กรัม)

- ผู้ที่ไม่ตอบสนองต่อการรักษาด้วยยา
- ผู้ที่มีผลข้างเคียงจากการใช้ยา
- ผู้ที่ไม่ต้องการกินยาในระยะยาว
- ผู้ที่มีปัญหาสุขภาพที่ไม่เหมาะกับการผ่าตัดที่ต้องวางยาสลบนาน ๆ
- ผู้ที่ต้องการหลีกเลี่ยงการเกิดปัญหาเรื่องเสื่อมสมรรถภาพทางเพศหลังการผ่าตัดหรือการทานยา

การรักษาไม่เหมาะกับผู้ป่วย ดังต่อไปนี้

- ผู้ที่มีการใส่หูรูดปัสสาวะเทียม (urinary sphincter implant)
- ผู้ที่มีการใส่อวัยวะเพศชายเทียม (penile prosthesis)
- ผู้ที่มีภาวะติดเชื้ในทางเดินปัสสาวะอยู่
- ผู้ที่ตรวจเพิ่มเติมแล้วสงสัยมะเร็งต่อมลูกหมาก

ขั้นตอนการทำหัตถการ

แพทย์จะใช้เครื่องมือและกล้องสอดผ่านท่อปัสสาวะเข้าไปยังต่อมลูกหมาก หลังจากนั้นแพทย์จะฉีดไอน้ำที่มีอุณหภูมิ ๑๐๓ องศาเซลเซียส เข้าไปในต่อมลูกหมากประมาณ ๔ – ๖ ครั้ง ขึ้นอยู่กับขนาดของต่อมลูกหมาก (รูปที่ ๑, ๒) โดยการฉีดแต่ละครั้งใช้เวลาเพียง ๙ วินาที ไอน้ำจะกระจายเข้าไประหว่างเซลล์ของต่อมลูกหมาก ทำให้เซลล์ที่อุดตันท่อทางเดินปัสสาวะตายไป (Apoptosis) และร่างกายจะกำจัดเซลล์ที่ตายออกไปตามธรรมชาติ ในที่สุดต่อมลูกหมากจะหดตัวมีขนาดเล็กลงและท่อปัสสาวะจะกว้างขึ้น ทำให้ปัสสาวะได้เป็นปกติ (รูปที่ ๓)

การดูแลหลังการผ่าตัด

หลังการรักษาแพทย์จะใส่สายสวนปัสสาวะแบบคาสายปัสสาวะชนิดโพลี (Foley's catheter) ให้กับผู้ป่วยไว้ประมาณ ๓ – ๕ วัน ช่วยให้ผู้ป่วยไม่ต้องถ่ายปัสสาวะเอง ทำให้อาการบวมหายเร็วขึ้นและการฟื้นตัวเร็วขึ้น

ภาวะแทรกซ้อนที่อาจเกิดได้

การรักษาด้วยเทคโนโลยีไอน้ำอาจมีความเสี่ยงที่พบได้บ้างในระยะสั้น ๆ และมักมีอาการไม่รุนแรง เช่น

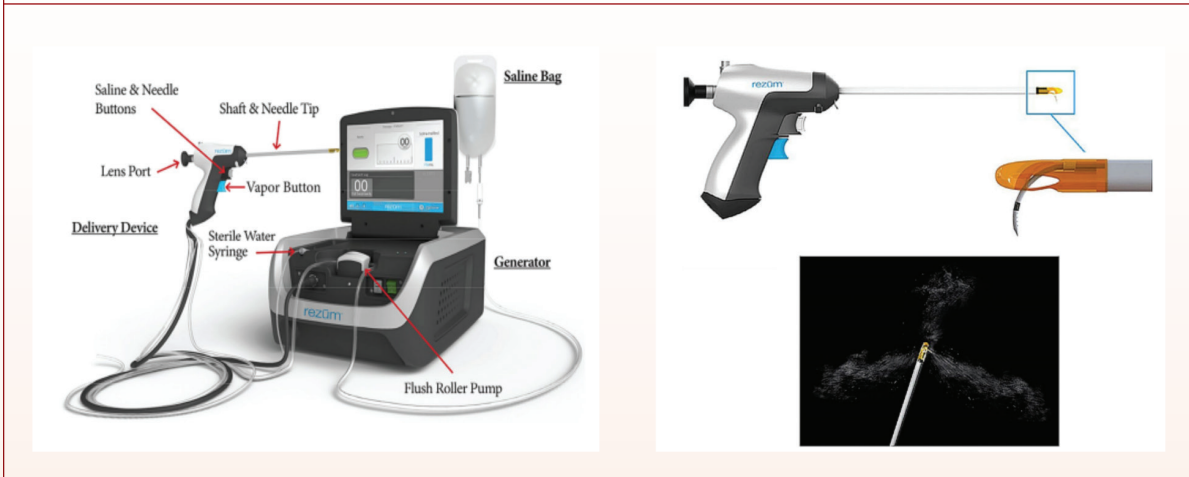
- ปัสสาวะลำบาก
- มีเลือดปนในปัสสาวะหรืออสุจิ
- ปัสสาวะบ่อย
- ปัสสาวะไม่ออก
- ปริมาณการหลั่งน้ำอสุจิลดลง
- ติดเชื้อระบบทางเดินปัสสาวะ

ซึ่งโดยทั่วไปอาการจะดีขึ้นภายใน ๒ สัปดาห์ และส่วนใหญ่หายเป็นปกติภายใน ๖ สัปดาห์

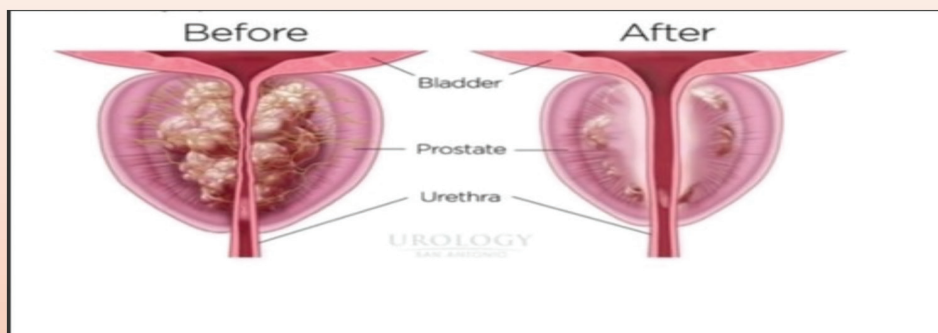
นับว่าการรักษาด้วยไอน้ำเป็นเทคโนโลยีใหม่ที่มีผลงานวิจัยรองรับว่ามีประสิทธิภาพและปลอดภัย และถือเป็นอีกหนึ่งทางเลือกในผู้ป่วยต่อมลูกหมากโต

ตารางที่ ๑ เปรียบเทียบรักษาต่อมลูกหมากโต

	Rezüm Vapor ¹	Alpha Blockers	5 Alpha Reductase Inhibitors	TUMT (Microwave)	TUNA (RF)	UroLift	Laser	TURP
Mechanism of Action	Convective delivery of thermal energy in water vapor to rapidly and efficiently ablate targeted areas of tissue.	Relaxes prostatic smooth muscle to reduce outflow obstruction	Reduction of prostate volume. Reversal of BPH process	Conductive, delivery of microwave thermal energy to create coagulative necrosis	Conductive delivery of RF energy to create coagulative necrosis. Scar formation hinders healing.	Permanent implants anchored in the prostate pull open the urethral lumen	Laser vaporization or enucleation removes then coagulates prostatic tissue	Resectoscope used to shave away layers of tissue
Change in IPSS 1Yr	-11.7 ²	-5 ²	-4	-10 ²	-11 ²	-11 ³	-13 ²	-15 ²
Procedure Time (minutes)	2-7 min	N/A	N/A	30-45	30-45	15-30	45-60	45-60
Immediacy effect	2 wks	1-2 wks	3+ mth	4-6 wks	4-6 wks	1-2 wks	Immediate (with cath)	Immediate (with cath)
Anesthesia	Oral analgesia Prostate block	N/A	N/A	Prostate block + oral anxiety +gel	Prostate block +oral anxiety +gel	Prostate block +oral anxiety +gel	General	General
Pain/Discomfort	Low	N/A	N/A	High	Mod/High	Mod/ High	Moderate	High
Bleeding	None	N/A	N/A	None	Low	Low	Low	Mod/High
catheterization	5-4 days	N/A	N/A	7-20 days	2-3 days	<24 hours	<24 hours	5-5 days
Post-procedure Complications	Minimal (Irritative symptoms, dysuria, LUTS)	Dizziness, headache, retro ejaculation, headache	ED, Retro ejac, decreased libido	Retention, ED, urge incont, hematuria	Minimal AEs. Retention, bleed, pain, urge incont. High re-op rate	Hematuria, dysuria, irritative symptoms, incontinence	Retro ejac, incontinence, retention, erectile dys	Retro ejac, incontinence, erectile dys, hematuria, stricture
Treat median lobe	Yes	No	Yes	No	Yes	No	Yes	Yes

รูปที่ ๑, ๒ แสดงเครื่องมือที่ใช้ทำหัตถการ

รูปที่ ๓ แสดงผลก่อนและหลังการรักษา

เอกสารอ้างอิง

1. Adel Arezki • Iman Sadrit • Félix Couture • Russell Schwartz • David–Dan Nguyen • Ahmed S. Zakaria • Dean Elterman • Claus Roehrborn • Kevin McVary • Kevin C. Zorn, Reasons to go for Rezūm steam therapy : an effective and durable outpatient minimally invasive procedure. World Journal of Urology (2021) 39 : 2307 – 2313
2. Larry E. Miller, PhD, PStata, Bilal Chughtai, MD, Kevin McVary, MD, Ricardo R. Gonzalez, MD, Sirikan Rojanasart, PhD, Kyle DeRouen, BSc, Samir Bhattacharyya, PhD, Water vapor thermal therapy for lower urinary tract symptoms secondary to benign prostatic hyperplasia. Systematic review and meta-analysis, Miller et al. Medicine (2020) 99 : 30
3. Jennifer Westwood, Robert Geraghty, Patrick Jones, Bhavan P. Rai and Bhaskar K. Somani . Rezum : a new transurethral water vapour therapy for benign prostatic hyperplasia, Ther Adv Urol 2018, Vol. 10 (11) 327 – 333
4. Jones P, Rai BP, Nair R, et al. Current status of prostate artery embolization for lower urinary tract symptoms : review of world literature. Urology 2015; 86 : 676 – 681.
5. Taktak S, Jones P, Haq A, et al. Aquablation : a novel and minimally invasive surgery for benign prostate enlargement. Ther Adv Urol 2018; 10 : 183 – 188.

* * *

บทนำ

การใส่สายสวนหัวใจด้านขวา หรือ Pulmonary Artery Catheterization (PAC) เป็นหัตถการ invasive procedure โดยการใส่สายสวนหัวใจผ่านทางเส้นเลือดดำ (Central vein) เพื่อไปวัดแรงดันในห้องหัวใจ ทำให้ทราบข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับระบบไหลเวียนโลหิตได้อย่างแม่นยำ และสามารถวินิจฉัยให้การรักษาได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น¹ แต่อย่างไรก็ตามภาวะแทรกซ้อนสำคัญที่อาจเกิดขึ้นได้ ไม่ว่าจะเป็นหัวใจเต้นผิดจังหวะระหว่างการใส่สายสวนหัวใจ หรือภาวะแทรกซ้อนที่อันตรายยิ่งกว่า เช่น Pulmonary infarction หรือ Pulmonary artery rupture ก็สามารถเกิดขึ้นได้แม้ว่าจะพบได้น้อยมากก็ตาม²

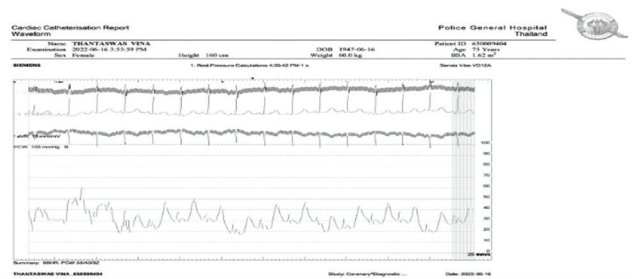
ดังนั้น ในบทความนี้จึงนำเสนอความเข้าใจเกี่ยวกับหัตถการ การแปลผลอย่างถูกต้อง ข้อบ่งชี้ และข้อห้ามใส่ประโยชน์ที่จะได้รับ รวมทั้งภาวะแทรกซ้อนที่อาจเกิดขึ้นได้ เพื่อให้บุคลากรทางการแพทย์มีความเข้าใจในหัตถการดังกล่าวมากยิ่งขึ้น

Anatomy and Physiology

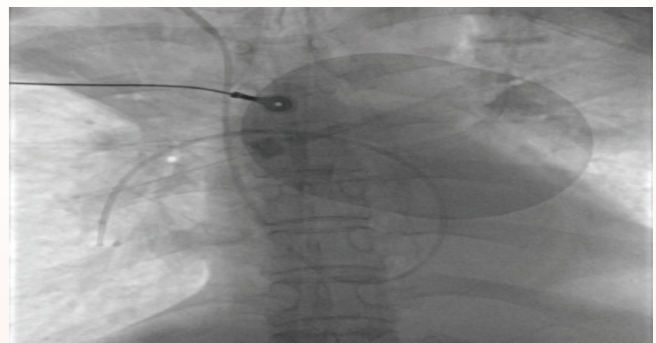
สายสวนหัวใจจะถูกใส่เข้าทางหลอดเลือดดำ (Central vein) ผ่านหลอดเลือดดำใหญ่ Superior หรือ Inferior vena cava เข้าสู่ห้องหัวใจบนขวา (Right atrium) ไปสู่หัวใจล่างขวา (Right ventricular outflow tract) และเข้าสู่ตำแหน่งสำคัญคือ เส้นเลือดแดงที่ไปปอด (Pulmonary artery) ปลายสายจะวางไว้ที่ Main Pulmonary Artery และเมื่อ inflated balloon (Or Occlude) หรือที่เรียกว่าการ wedge เราได้ค่าแรงดันที่สำคัญที่สุดที่เรียกว่า Pulmonary capillary wedge pressure ซึ่งก็คือแรงดันในห้องหัวใจด้านซ้ายบน (Left atrium pressure) ระหว่างการใส่สายสวนหัวใจ เราจะวัดแรงดันในห้องหัวใจทุกห้องดังกล่าวผ่านทาง transducer ซึ่งจะไปปรากฏที่หน้าจอมอนิเตอร์ ดังรูปที่ ๑ โดยระหว่างการใส่สายสวนหัวใจ เราจะใช้เครื่อง

fluoroscopy ติดตามตำแหน่งของปลายสายหรือ tip catheter ด้วยเครื่อง fluoroscopy ดังรูปที่ ๒

รูปที่ ๑ Monitoring of pressure waveform

รูปที่ ๒ Fluoroscopy for catheter tip

ข้อบ่งชี้ในการใส่ (Indication)³

๑. เพื่อประเมินความดันของระบบไหลเวียนโลหิตช่วยในการรักษาภาวะกล้ามเนื้อหัวใจตายฉับพลัน
๒. ประเมินและวินิจฉัยภาวะแรงดันในปอดสูง
๓. ประเมินสภาวะ shock จากสาเหตุอื่น ๆ เช่น Septic shock หรือ Cardiogenic shock โดยดูจาก mixed venous oxygen saturation (SvO2)
๔. ประเมินปริมาณสารน้ำหรือ Volume status ในกรณีที่ใช้ Severe Shock
๕. ประเมินระบบไหลเวียนโลหิตในผู้ป่วยที่จำเป็นต้องได้รับการผ่าตัดหัวใจ Cardiac surgery evaluation
๖. ช่วยในการวินิจฉัยและติดตามการรักษาโรคหัวใจ

ดังต่อไปนี้ ลิ่มหัวใจรั่วหรือตีบรุนแรง น้ำคั่งในเยื่อหุ้มหัวใจ (Cardiac tamponade) และภาวะเยื่อหุ้มหัวใจบีบรัด (Constrictive pericarditis)

ข้อห้ามใส่ Pulmonary Artery Catheterization ในทุกกรณี (Absolute Contraindication)⁴

๑. ตำแหน่งที่ใส่เกิดการติดเชื้อรุนแรงที่ไม่สามารถควบคุมได้ (Active infection)
๒. คนไข้ใส่เครื่องพยุงหัวใจด้านขวา (Right sided ventricular assist device)
๓. คนไข้ไม่ยินยอม (Lack of consent)

ข้อห้ามใส่ Pulmonary Artery Catheterization ในบางกรณี (Relative Contraindication)

๑. ผู้ป่วยที่มี Severe coagulopathy และผู้ป่วยที่ได้รับยา thrombolytic agents ที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข เนื่องจากอาจเกิดอันตรายต่อเส้นเลือดจากการใส่สายสวนหัวใจได้ (bleeding complication)
๒. ผู้ป่วยที่มี prosthetic valve ใส่อยู่ที่ตำแหน่ง tricuspid และ pulmonic เนื่องจากการใส่สายสวนจะผ่านไปยัง pulmonary artery ทำได้ยาก และอาจจะกระตุ้นให้เกิด arrhythmia ได้
๓. ผู้ป่วยที่ใส่ transvenous pacemaker เนื่องจากอาจจะทำให้ตำแหน่ง transvenous pacemaker เลื่อนหลุดจากการเกี่ยวกันของสาย ส่งผลให้เกิด arrhythmias หรือการทำกรของการ pacemaker มีปัญหา
๔. ผู้ป่วยที่มี severe vascular disease เนื่องจากอาจทำให้ลิ้นเลือดอุดตันกระจายไปยังร่างกายบริเวณอื่นได้

อุปกรณ์ (Equipment) รูปที่ ๓

สายสวนหัวใจด้านขวาหรือ Swan-Ganz catheter เป็นสาย quadruple-lumen catheter และมี thermodilution sensor ติดอยู่เพื่อใช้วัดค่า Cardiac output (CO) ด้วยวิธี thermodilution

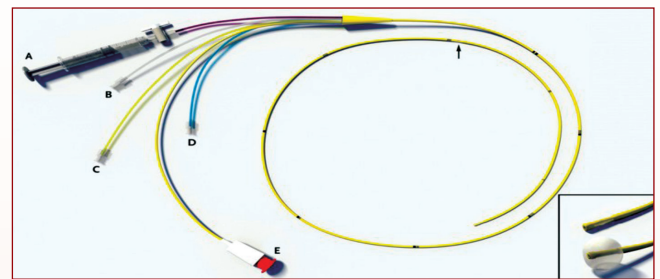
สายมีความยาวระหว่าง ๖๐ ถึง ๑๑๐ เซนติเมตร และมีขนาด 4F ถึง 8F

สายจะมีขีดสีดำเพื่อบ่งบอกความยาว โดยที่ขีดดำเล็กบอกความยาว ๑๐ เซนติเมตร และขีดดำใหญ่บอกความยาว ๕๐ เซนติเมตร

ในแต่ละ lumen จะมีการทำงานที่เฉพาะแตกต่างกัน ดังนี้

๑. สายสีเขียว หรือ CVP ใช้วัดค่า Right atrium pressure และสามารถใช้บริหารยาทางเส้นเลือดดำได้
๒. สายสีขาว หรือ Clear lumen ใช้บริหารยาทางเส้นเลือดดำ
๓. สายสีเหลือง หรือ PA distal lumen ใช้วัดค่า PA pressure และดูดเลือดจากตำแหน่งนี้ เพื่อใช้คำนวณค่า mixed venous blood
๔. สายสีแดง หรือ balloon port ใช้สำหรับ inflate หรือ deflate balloon เพื่อวัดค่า pulmonary capillary wedge pressure

รูปที่ ๓ Standard Pulmonary Artery Catheter (PAC)

สาย pulmonary artery catheter ยาว ๑๑๐ เซนติเมตร ขนาด 7 – 8 French โดยที่ syringe (A) ใช้สำหรับ inflate balloon ตรงตำแหน่ง catheter tip, สาย accessory infusion port (B) เป็นสายที่ใช้ติดต่อกับ catheters lumen ห่างจาก catheter tip (arrow) ประมาณ ๓๐ เซนติเมตร, ส่วน distal port (C) ติดต่อกับ lumen ที่ตำแหน่ง catheter tip และใช้สำหรับวัด pressures ในตำแหน่งต่าง ๆ, ส่วน proximal port (D) ติดต่อกับ additional lumen ห่างจาก catheter tip ประมาณ ๓๐ เซนติเมตร และใช้สำหรับวัด right atrial pressures, ส่วนสุดท้ายคือ thermistor wire เป็นส่วนต่อขยายจาก catheter tip โดยใช้เป็น electronic connector (E) และเป็นส่วนสำคัญในการวัด cardiac output โดยวิธี thermodilution (อ้างอิงจาก N Engl J med 369; 25 nejm.org December 19, 2013)

ขั้นตอนการใส่ Pulmonary Artery Catheter⁵

๑. เลือกเส้นเลือดที่จะใช้ในการใส่สาย Pulmonary artery catheter

๒. ตรวจสอบบอลลูนว่ามีการรั่วหรือไม่ก่อน โดยจุ่มปลายสาย Pulmonary artery catheter ลงไปในน้ำที่สะอาด แล้วใส่อากาศในขนาดที่กำหนด (inflate balloon) เพื่อทำให้บอลลูนโป่ง ถ้าบอลลูนรั่ว ก็จะมีอากาศฟุดขึ้นมาให้เห็น

๓. ฉีด 0.9% normal saline ผ่าน proximal และ distal lumen เพื่อหล่อสายและไล่อากาศออก หลังจากนั้นต่อ distal lumen เข้ากับ extension tube แล้วไปต่อกับ pressure transducer ส่วน proximal lumen ต่อกับสายที่จะให้สารน้ำ หรือน้ำที่จะใช้ flush ทำการ zero pressure โดยเปิดสาย three-way ที่ต่อกับ pressure transducer เข้ากับบรรยากาศ โดยตำแหน่งของ transducer จะต้องอยู่ที่ Phlebostatic point คือตำแหน่งที่ mid chest ตัดกับรอยต่อของช่องซี่โครง ที่ ๔ ที่ลากจาก sternum

๔. สอด Pulmonary artery catheter เข้าสู่ central vein และ right atrium ตามลำดับ โดยความยาวของสายที่จะใส่จนถึง right atrium จะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของ vascular access ที่ใช้ในการใส่เมื่อสายเข้าสู่ right atrium แล้ว ปรากฏ right atrium pressure waveform แสดงให้เห็น (รูปที่ ๔) หลังจากนั้น ฉีดลมเข้าไปในบอลลูนตามที่กำหนดคือ ๑.๕ มิลลิลิตร ก่อนที่จะใส่สายต่อไป เพื่อป้องกันไม่ให้ส่วนปลายของสายที่แข็งยื่นออกมา เพราะอาจจะทำให้มีการทำลายของ endocardium หรือกระตุ้นให้เกิดหัวใจเต้นผิดจังหวะได้ (ventricular arrhythmias)

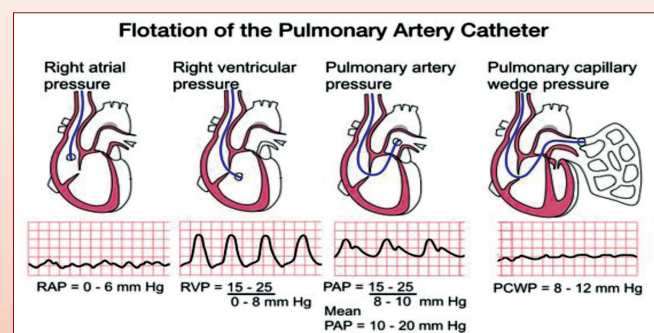
๕. เมื่อผ่านสายต่อจาก right atrium เข้าสู่ right ventricle ก็จะปรากฏ right ventricular pressure waveform ให้เห็น (รูปที่ ๔) โดยทั่วไประยะทางจาก right atrium จนถึง right ventricle ไม่ควรมากกว่า ๑๕ เซนติเมตร ถ้าผ่านสายจาก right atrium ไปมากกว่า ๑๕ เซนติเมตร แล้วยังไม่เห็น right ventricular pressure waveform แสดงว่าอาจมีการขดของสายหมุนอยู่ใน right atrium ในกรณีดังกล่าวให้ยุบบอลลูน แล้วถอดสายกลับ

หลังจากนั้นใส่ลมเข้าไปในบอลลูนใหม่ แล้วผ่านสายเข้าสู่ right ventricle อีกครั้ง

๖. เมื่อสายมาถึง right ventricle ให้หมุนสาย ทวนเข็มนาฬิกา (ถ้าเข้าจาก internal jugular หรือ subclavian vein) แล้วดันสายเข้าสู่หลอดเลือดแดง pulmonary artery ชั่ว ๆ เพื่อให้บอลลูนถูกพาไปตามการไหลของเลือด การใส่สายเร็วเกินไปจะทำให้มีการขดของสายอยู่ใน right ventricle

ในบางกรณีอาจจะให้ผู้ป่วยหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อช่วยให้การใส่สายง่ายขึ้น โดยเฉพาะในภาวะที่มี right ventricle โต cardiac output ต่ำ หรือมี tricuspid regurgitation โดยทั่วไประยะทางจาก right ventricle เข้าสู่หลอดเลือดแดง pulmonary ไม่เกิน ๑๐ - ๑๕ เซนติเมตร เมื่อปลายสายถึงหลอดเลือดแดง pulmonary แล้ว จะพบว่า diastolic pressure มีค่าสูงขึ้น ให้ผ่าน Pulmonary artery catheter ที่ยังมีบอลลูนต่อไปจนถึง จุดที่เปลี่ยนจาก pulmonary artery pressure waveform ไปเป็น pulmonary capillary wedge pressure (PCWP) waveform (รูปที่ ๔) และเมื่อยุบบอลลูนก็จะเห็น pressure waveform เปลี่ยนกลับไปเป็น PA pressure จุดนั้นจะเป็นตำแหน่งที่ดีที่สุดที่จะใช้วัดค่า wedge pressure ซึ่งควรจะอยู่ใน right หรือ left main pulmonary artery ไม่ใช่ที่ distal branch ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้จากภาพรังสีทรวงอก หรือ fluoroscope ในห้องสวนหัวใจและระยะทางจากหลอดเลือดแดง pulmonary จนได้ PAWP ไม่เกิน ๑๐ - ๑๕ เซนติเมตร เช่นกัน

รูปที่ ๔

ภาวะแทรกซ้อน (Complication)⁶

๑. ลมรั่วในปอด (Pneumothorax) หรือเลือดคั่งในปอด (Hemothorax) เป็น complication ที่พบบ่อยถ้าใส่สายสวนผ่านทางเส้นเลือดดำ subclavian vein

๒. Air embolism หรือลมเล็ก ๆ ไปอุดตันเส้นเลือดดำที่ปอด เกิดขึ้นเนื่องจากลมที่ค้างอยู่ใน infusion port หลุดไปปลายสายและหลุดเข้าไปในเส้นเลือดดำ

๓. หัวใจเต้นผิดจังหวะ ซึ่งเกิดจากปลายสายไปกระทบโหนดผั่งด้านในของหัวใจ

๔. ลิ้นหัวใจหรือผนังกันหัวใจฉีกขาด พบได้ไม่บ่อยและเกิดขึ้นได้ยากมาก

๕. เส้นเลือดที่ไปเลี้ยงปอดฉีกขาด (Pulmonary artery rupture) เกิดขึ้นจากการ balloon inflated หรือการกระชากของสายสวนระหว่าง balloon inflated

๖. เนื้อปอดขาดเลือดไปเลี้ยง เกิดขึ้นเนื่องจาก balloon inflated นานเกินไป

๗. ลิ่มเลือดไปอุดตันเส้นเลือดที่ไปเลี้ยงปอด (Thromboembolism or Pulmonary embolism) เกิดขึ้นเนื่องจากมีลิ่มเลือดในสายสวนหัวใจ แล้วพัดหรือกระเด็นหลุดออกจากสายสวน หรือแม้แต่ลิ่มเลือดที่เกิดขึ้นเองเนื่องจากการอักเสบของเส้นเลือดก่อนหน้า

การประยุกต์ใช้ในทางคลินิก (Clinical significant application)

PAC สามารถช่วยตัดสินใจได้หลายสถานการณ์

๑. สามารถแยกภาวะ Shock จากสาเหตุอื่น ๆ ออกจากภาวะ Cardiogenic shock เช่น septic shock หรือ distributive shock โดยใช้ค่า SvO₂ ที่ได้จาก PAC

๒. สามารถวินิจฉัยภาวะแรงดันในปอดสูง หรือ Pulmonary hypertension และสามารถหาสาเหตุได้ (Classification) รวมถึงวางแผนการรักษาได้อย่างถูกต้อง

๓. ช่วยยืนยันการวินิจฉัยโรคลิ้นหัวใจตีบหรือรั่วได้

๔. ช่วยวินิจฉัยหรือยืนยันภาวะรูรั่วในหัวใจ (intracardiac shunts)

๕. ประเมินแรงดันในห้องหัวใจด้านซ้าย ผ่านค่า Pulmonary capillary wedge pressure และช่วยวินิจฉัยภาวะหัวใจล้มเหลว รวมถึงวางแผนการรักษาได้อย่างถูกต้อง

บทสรุป

การใส่สายสวนหัวใจด้านขวาเป็นหัตถการในการดูแลคนไข้ที่สำคัญหัตถการหนึ่ง สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในหลายสถานการณ์ เพิ่มความแม่นยำในการวินิจฉัยและวางแผนการรักษาโรคได้อย่างถูกต้อง โดยที่อาจจะเกิดผลแทรกซ้อนได้บ้าง แต่พบได้ไม่บ่อย

การฝึกฝนและหาความรู้ในศาสตร์นี้ น่าจะช่วยให้บุคลากรทางการแพทย์เกิดความมั่นใจและใช้ประโยชน์ในการดูแลคนไข้ได้อย่างสูงสุด

เอกสารอ้างอิง

1. Pulmonary Artery Catheter Consensus Conference : consensus statement. New Horiz. 1997 Aug; 5 (3) : 175 – 94.
2. Swan HJ, Ganz W, Forrester J, Marcus H, Diamond G, Chonette D. Catheterization of the heart in man with use of a flow-directed balloon-tipped catheter. N Engl J Med. 1970; 283 (9) : 447 – 51.
3. Koo KK, Sun JC, Zhou Q, Guyatt G, Cook DJ, Walter SD, Meade MO. Pulmonary artery catheters : evolving rates and reasons for use. Crit Care Med. 2011 Jul; 39 (7) : 1613 – 8.
4. Evans DC, Doraiswamy VA, Prosciak MP, Silveira M, Seamon MJ, Rodriguez Funes V, Cipolla J, Wang CF, Kavuturu S, Torigian DA, Cook CH, Lindsey DE, Steinberg SM, Stawicki SP. Complications associated with pulmonary artery catheters : a comprehensive clinical review. Scand J Surg. 2009; 98 (4) : 199 – 208.
5. คู่มือการพยาบาลผู้ป่วยที่ใส่สายสวนหัวใจด้านขวา นางนงคันุช แนะแกว นางสาวดารณี เจริญริน งานการพยาบาลอายุรศาสตร์และจิตเวชศาสตร์ ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๙
6. Lopes MC, de Cleva R, Zilberstein B, Gama-Rodrigues JJ. Pulmonary artery catheter complications : report on a case of a knot accident and literature review. Rev Hosp Clin Fac Med Sao Paulo. 2004 Apr; 59 (2) : 77 – 85.

กฎหมาย ระเบียบ คำสั่ง

พระราชบัญญัติ คุ้มครองพยานในคดีอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ

พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๒๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยาน หรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยาน ซึ่งอยู่ในมาตรการคุ้มครองพยานตามกฎหมายมีความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ชื่อเสียง ทรัพย์สิน หรือได้รับสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด รวมทั้งเพื่อให้การคุ้มครองพยานดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “พยาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““พยาน” หมายความว่า บุคคลซึ่งจะมาให้หรือได้ให้ข้อเท็จจริงต่อพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญา หรือศาลในการดำเนินคดีอาญา รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญ แต่มิให้หมายความรวมถึงจำเลยซึ่งศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษและหลบหนี”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ระหว่างบทนิยามคำว่า “ความปลอดภัย” และ “รัฐมนตรี” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖

““พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การแจ้ง การออกคำสั่ง และวิธีการที่เจ้าพนักงานตำรวจหรือเจ้าหน้าที่อื่นจะให้ความคุ้มครองแก่พยาน ตามคำร้อง การประเมินพฤติการณ์ความไม่ปลอดภัย และการขยาย และการสิ้นสุดซึ่งการคุ้มครองตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่กำหนดโดยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือหัวหน้าหน่วยงานของรัฐของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความใน (๒) และ (๓) ของมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยาน ในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

(๒) คดีความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือคดีความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา

(๓) คดีความผิดเกี่ยวกับเพศหรือคดีความผิดฐานพรากเด็กหรือผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา หรือคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์หรือตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ ให้สำนักงานคุ้มครองพยานดำเนินการเพื่อคุ้มครองพยานตามมาตราการพิเศษอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ย้ายที่อยู่หรือจัดหาที่พักอันเหมาะสม

(๒) จ่ายค่าเลี้ยงชีพที่สมควรแก่พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานหรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ ใกล้ชิดกับพยาน

(๓) ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการเปลี่ยนชื่อตัว ชื่อสกุล และหลักฐานทางทะเบียน ที่สามารถระบุตัวพยาน รวมทั้งการดำเนินการเพื่อกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามคำขอของพยานด้วย

(๔) ดำเนินการเพื่อให้มีอาชีพ ให้มีการศึกษาอบรม หรือดำเนินการใดเพื่อให้พยานสามารถดำรงชีพอยู่ได้ตามที่เหมาะสม

(๕) ช่วยเหลือในการเรียกร้องสิทธิที่พยานพึงได้รับ

(๖) ดำเนินการให้มีเจ้าหน้าที่คุ้มครองความปลอดภัยในระยะเวลาที่จำเป็น

(๗) ดำเนินการอื่นใดให้พยานได้รับความช่วยเหลือหรือได้รับความคุ้มครองตามที่เห็นสมควร

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง (๓) เมื่อหน่วยงานที่รับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร กฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวประชาชน หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องได้รับแจ้งจากสำนักงานคุ้มครองพยาน ให้หน่วยงานดังกล่าว มีหน้าที่และอำนาจดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่หน่วยงานนั้นกำหนด

ในกรณีที่ได้มีการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามที่สำนักงานคุ้มครองพยาน แจ้งมา โดยให้ถือว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นความลับ และห้ามมิให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเปิดเผยข้อมูลนั้น เว้นแต่ จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

การดำเนินการตามมาตรา นี้ ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดและให้คำนึงถึงการดำรงชีวิตตามปกติของพยานด้วย”

มาตรา ๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๖) ของมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖

“(๖) เหตุอันใดก็ตามที่เห็นสมควรโดยคำนึงถึงความปลอดภัยและการดำรงชีวิตตามปกติของพยาน”

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็น

“มาตรา ๑๓ ให้จัดตั้งสำนักงานคุ้มครองพยานขึ้นในกระทรวงยุติธรรม และให้มีหน้าที่และอำนาจรับผิดชอบเกี่ยวกับการคุ้มครองพยานตามมาตราการทั่วไปและมาตรการพิเศษ การปฏิบัติที่เหมาะสมต่อพยาน การจัดให้มีการฝึกอบรมการคุ้มครองพยาน รวมทั้งการประสานและร่วมมือกันในการปฏิบัติงานและในด้านข้อมูลกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองความปลอดภัยของพยานตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่พยานได้มาเป็นพยาน และจากการมาเป็นพยานดังกล่าวเป็นเหตุให้พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานได้รับความเดือดร้อนหรือได้รับผลกระทบจนไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ สำนักงานคุ้มครองพยานมีอำนาจประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาให้ความช่วยเหลือด้านการศึกษา การรักษาพยาบาล การฝึกอาชีพ การจัดหางาน หรือการจ่ายเงินดำรงชีพที่เหมาะสม ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนด”

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖

“มาตรา ๑๓/๑ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองความปลอดภัยของพยาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจตรวจค้นตัวบุคคลหรือยานพาหนะที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะกักขังอันตรายหรือคุกคามพยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยาน รวมทั้งมีอำนาจยึดสิ่งของหรือทรัพย์สินที่อาจก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยาน ในกรณีที่เป็นการมีความผิดทางอาญาให้มีอำนาจจับกุมและแจ้งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจแห่งท้องที่ที่จับเพื่อดำเนินการต่อไป”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็น

“มาตรา ๑๓ เมื่อพยานได้ให้ข้อเท็จจริงต่อพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา หรือพนักงานผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญา หรือเบิกความต่อศาลแล้ว พยานพึงมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายที่จำเป็นและสมควร ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง แต่ในกรณีที่พยานโจทก์ในคดีความผิดต่อส่วนตัวซึ่งผู้เสียหายเป็นโจทก์หรือเป็นพยานจำเลย ให้อยู่ในดุลพินิจของศาลที่จะมีคำสั่งให้มีการจ่ายค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายดังกล่าว แต่ไม่เกินอัตราตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง

ในกรณีที่พยานเดินทางมาแล้ว แต่มีเหตุทำให้ไม่ได้ให้การหรือขึ้นเบิกความโดยมิใช่เหตุ อันเนื่องมาจากตัวพยานเจตนาไม่ให้การหรือเบิกความ หรือมีเหตุสุดวิสัย ให้พยานได้รับค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนดโดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๖ มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน รวมทั้งไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการทั่วไปและมาตรการพิเศษในการคุ้มครองพยาน หน้าที่และอำนาจของสำนักงานคุ้มครองพยานและอำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ และหลักเกณฑ์การจ่ายค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน เพื่อให้พยานเกิดความเชื่อมั่น ได้รับความคุ้มครอง และได้รับการปฏิบัติที่เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๕๒ ก หน้า ๑๕ วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๕)

พระราชบัญญัติ
กำหนดระยะเวลาดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรม
พ.ศ. ๒๕๖๕

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ
พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยกำหนดระยะเวลาดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติกำหนดระยะเวลาดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๖๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม” หมายความว่า หน่วยงานหรือองค์กรซึ่งมีหน้าที่และอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมตามพระราชบัญญัตินี้

“การดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรม” หมายความว่า การดำเนินงานทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง รวมทั้งการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมของศาลรัฐธรรมนูญ

“ศาล” หมายความว่า ศาลยุติธรรม ศาลปกครอง ศาลทหาร และศาลรัฐธรรมนูญ

“ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง” หมายความว่า คู่ความ คู่กรณี ผู้ต้องหา และผู้เสียหาย ทั้งนี้ ให้หมายความรวมถึงผู้มีสิทธิกระทำการแทนบุคคลนั้น ๆ ตามกฎหมายหรือในฐานะทนายความ

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมกำหนดระยะเวลาดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมทุกขั้นตอนให้ชัดเจน เพื่อให้ประชาชนได้รับความยุติธรรมโดยไม่ล่าช้า และให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบได้ว่าหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมจะพิจารณาเรื่องที่อยู่ระหว่างการดำเนินงานเสร็จสิ้นเมื่อใด รวมทั้งตรวจสอบความคืบหน้าได้โดยผ่านช่องทางที่หลากหลาย แต่ทั้งนี้จะกำหนดระยะเวลาดังกล่าวเพื่อให้เกิดผลกระทบต่อความเป็นอิสระในการอำนวยความสะดวกยุติธรรมหรือการดำเนินงานโดยสุจริตของบุคคลใดไม่ได้ไม่ว่าทางใด

มาตรา ๕ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดังต่อไปนี้มีหน้าที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

- (๑) กระทรวงกลาโหม
- (๒) กระทรวงมหาดไทย
- (๓) กระทรวงยุติธรรม
- (๔) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
- (๕) สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
- (๖) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ
- (๗) คณะกรรมการการเลือกตั้ง
- (๘) คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
- (๙) ศาล
- (๑๐) องค์การอัยการ
- (๑๑) หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๖ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมตามมาตรา ๕ กำหนดระยะเวลาแล้วเสร็จในการพิจารณาเรื่องในชั้นตอนต่าง ๆ ของการดำเนินงานในส่วนที่เกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจของตนตามแต่ลักษณะ สภาพ หรือประเภทดีรวมทั้งปริมาณงานที่อยู่ในความรับผิดชอบ เว้นแต่มีกฎหมายกำหนดระยะเวลาไว้เป็นอย่างอื่น

กำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ประกาศและเผยแพร่ในรูปแบบที่ประชาชนสามารถเข้าถึงและเข้าใจได้โดยง่าย

มาตรา ๗ ให้ผู้รับผิดชอบดำเนินงานที่อยู่ในความรับผิดชอบของตนให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๖ หากไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้บันทึกเหตุแห่งความล่าช้าให้ปรากฏ ตลอดจนกำหนดระยะเวลาที่คาดว่าจะแล้วเสร็จโดยเร็วที่สุด พร้อมทั้งรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบทุกครั้งเพื่อพิจารณาสั่งการ แล้วให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมแจ้งให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้า ตลอดจนกำหนดระยะเวลาที่คาดว่าจะแล้วเสร็จโดยเร็วที่สุด ทั้งนี้ การรายงานและการแจ้งให้เป็นไปตามวิธีการที่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมกำหนด ซึ่งต้องมีหลักฐานที่สามารถตรวจสอบได้

ในกรณีที่ไม่มีรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ หรือในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาเห็นว่าความล่าช้านั้นเกินสมควรแก่เหตุ หรือไม่มีเหตุอันสมควร หรือไม่แจ้งให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบ ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาดำเนินการทางวินัยต่อไป

มาตรา ๘ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมตามมาตรา ๕ จัดให้มีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือวิธีการอื่นใดที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยสะดวกและรวดเร็ว เพื่อให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถทราบหรือตรวจสอบความคืบหน้าของการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมได้

ในคดีใดที่กระทบต่อประโยชน์สาธารณะ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมจัดให้มีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือวิธีการอื่นใด เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนั้นกำหนด

มาตรา ๙ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมตามมาตรา ๕ จัดให้มีผู้รับผิดชอบเป็นการเฉพาะเพื่อรับเรื่องในกรณีที่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับความเดือดร้อนอันเนื่องมาจากความล่าช้าและให้ตรวจสอบความคืบหน้าของการดำเนินงาน แล้วแจ้งผลการตรวจสอบไปยังผู้มีส่วนเกี่ยวข้องภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง พร้อมทั้งรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบทุกครั้ง

มาตรา ๑๐ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมตามมาตรา ๕ เก็บรวบรวมข้อมูลสถิติระยะเวลาของการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมในแต่ละขั้นตอน วัดผลการดำเนินงานเทียบกับขั้นตอนและกำหนดระยะเวลาดำเนินงานตามมาตรา ๖ พร้อมทั้งเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวให้ประชาชนทราบทุกปี

มาตรา ๑๑ ให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมตามมาตรา ๕ ตรวจสอบขั้นตอนและระยะเวลาการดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรม รวมทั้งกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๖ ว่าเป็นขั้นตอนและระยะเวลาที่เหมาะสมหรือไม่ หากเห็นว่าไม่เหมาะสม ให้มีมาตรการเพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงหน่วยงานหรือระบบการปฏิบัติราชการของหน่วยงาน โดยเร็ว เพื่อให้ประชาชนได้รับความยุติธรรมโดยไม่ล่าช้า ซึ่งอย่างน้อยต้องดำเนินการทุกสามปี

มาตรา ๑๒ ให้นายกรัฐมนตรี ประธานศาลฎีกา ประธานศาลปกครองสูงสุด ประธานศาลรัฐธรรมนูญ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ประธานกรรมการการเลือกตั้ง ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และอัยการสูงสุด รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจของตน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๒๕๘ ง. ด้านกระบวนการยุติธรรม (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้ดำเนินการปฏิรูปประเทศด้านกระบวนการยุติธรรม โดยให้มีการกำหนดระยะเวลาดำเนินงานในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมที่ชัดเจน เพื่อให้ประชาชนได้รับความยุติธรรมโดยไม่ล่าช้า สมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกำหนดระยะเวลาดำเนินงานในกระบวนการยุติธรรมขึ้น เพื่อให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบได้ว่าหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมจะพิจารณาเรื่องที่อยู่ระหว่างการดำเนินงานเสร็จสิ้นเมื่อใด รวมทั้งตรวจสอบความคืบหน้าได้ อันจะยังประโยชน์ให้ประชาชนได้รับความยุติธรรมโดยสะดวกและรวดเร็ว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๖๖ ก หน้า ๑ วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕)

พระราชบัญญัติ
มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ
ในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง
พ.ศ. ๒๕๖๕

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ
พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อใช้เป็นบทบัญญัติในการป้องกันและเฝ้าระวังการก่ออาชญากรรม สร้างความปลอดภัยให้สังคม แก้ไขปัญหาและลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. ๒๕๖๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่การกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๓๖ มาตรา ๒๓๗ มาตรา ๒๓๘ มาตรา ๒๓๙ มาตรา ๒๔๓ ทวิ มาตรา ๒๔๔ มาตรา ๒๔๕ มาตรา ๒๔๖ มาตรา ๒๔๗ มาตรา ๒๔๘ มาตรา ๒๔๙ มาตรา ๒๕๐ มาตรา ๒๕๑ มาตรา ๒๕๒ และมาตรา ๓๑๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

ในกรณีศาลมีคำพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามมาตราหนึ่งมาตราใดตามที่ระบุไว้ในวรรคหนึ่ง แม้ศาลจะพิพากษาให้ลงโทษในความผิดอื่นที่ไม่ได้ระบุไว้ในวรรคหนึ่งก็ตาม ก็ให้นำพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับด้วย

มาตรา ๔ พระราชบัญญัตินี้มีให้ใช้บังคับแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดตามบทบัญญัติมาตราหนึ่งมาตราใด ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

“คุมขัง” หมายความว่า การควบคุมนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษหรือผู้ถูกเฝ้าระวังไว้ในเขตกำหนด เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

“ศาล” หมายความว่า ศาลยุติธรรมที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญา

“คณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ”

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมคุมประพฤติ

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ บทบัญญัติหรือวิธีพิจารณาใดซึ่งพระราชบัญญัตินี้มิได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะให้นำบทบัญญัติ หรือวิธีพิจารณาแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติตาม พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗ ให้ประธานศาลฎีกา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และอัยการสูงสุด รักษาการตาม พระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และอำนาจของตน

ให้ประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีอำนาจออกข้อบังคับ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงยุติธรรมมีอำนาจออกกฎกระทรวง และอัยการสูงสุดมีอำนาจออกข้อบังคับ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตาม พระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และอำนาจของตน

ข้อบังคับและกฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

คณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

มาตรา ๘ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ” ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เป็นประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงยุติธรรม เป็นรองประธานกรรมการ ปลัดกระทรวงมหาดไทย อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมการแพทย์ อธิบดีกรมราชทัณฑ์ อธิบดีกรมสุขภาพจิต ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรม อัยการสูงสุด และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรี แต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ด้านกฎหมาย ด้านอาชญาวิทยา ด้านทัณฑวิทยา ด้านการบริหารงานยุติธรรม ด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ด้านสังคมสงเคราะห์ ด้านจิตวิทยา ด้านจิตเวชศาสตร์ หรือด้านอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำจำนวนไม่เกินห้าคน เป็นกรรมการ

ให้อธิบดีเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมคุมประพฤติจำนวนหนึ่งคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ และให้อธิบดีกรมราชทัณฑ์แต่งตั้งข้าราชการในกรมราชทัณฑ์จำนวนหนึ่งคนเป็นผู้ช่วย เลขานุการ

มาตรา ๙ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปี

(๓) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่ง ที่รับผิดชอบในการบริหารพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

(๔) ไม่เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ เว้นแต่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ของรัฐ

- (๕) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๖) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๗) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ไม่ว่าจะได้รับโทษจำคุกจริงหรือไม่ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๘) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจ เพราะกระทำผิดวินัย มาตรา ๑๐ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสามปีและอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้
- มาตรา ๑๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งเมื่อ
- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๙
- (๔) รัฐมนตรีให้ออกจากตำแหน่ง เพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถ
- มาตรา ๑๒ คณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้
- (๑) กำหนดนโยบายและแผนการป้องกันการกระทำผิดความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดตามที่ระบุไว้ใน มาตรา ๓ รวมทั้งพิจารณาให้ความเห็นเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำตามที่คณะรัฐมนตรีขอให้พิจารณา
- (๒) ให้คำแนะนำหรือคำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งให้คำแนะนำแก่คณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ กรมคุมประพฤติ และกรมราชทัณฑ์ในการออกระเบียบหรือปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้
- (๓) ให้คำปรึกษา ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะแก่ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐและองค์กรต่าง ๆ เกี่ยวกับการบริหารและการดำเนินงานป้องกันการกระทำผิดซ้ำ
- (๔) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของ คณะกรรมการหรือตามที่รัฐมนตรีมอบหมาย
- มาตรา ๑๓ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ การพ้นจากตำแหน่งของ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และการประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม
- มาตรา ๑๔ คณะกรรมการอาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใด ตามที่คณะกรรมการมอบหมายก็ได้ และให้นำมาตรา ๑๓ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการด้วย โดยอนุโลม
- มาตรา ๑๕ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ และอนุกรรมการได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่น ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๒

คณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

มาตรา ๑๖ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการคณะหนึ่งหรือหลายคณะ เรียกว่า “คณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ” ประกอบด้วย รองปลัดกระทรวงยุติธรรมซึ่งปลัดกระทรวงยุติธรรมมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนกรมคุมประพฤติ

ผู้แทนกรมราชทัณฑ์ และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นกรรมการ โดยให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการ
ในกรมคุมประพฤติ เป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการจำนวนไม่เกินสองคน

มาตรา ๑๗ คณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำมีหน้าที่และอำนาจ
ดังต่อไปนี้

- (๑) พิจารณากำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๗
- (๒) พิจารณากำหนดมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษตามมาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๔
- (๓) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของ
คณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำหรือตามที่คณะกรรมการหรือรัฐมนตรี
มอบหมาย

มาตรา ๑๘ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมาย
ว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการ
ป้องกันการกระทำความผิดซ้ำโดยอนุโลม

หมวด ๓

มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

มาตรา ๑๙ ในคดีที่มีการฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ให้พนักงานอัยการ
มีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในระหว่างรับโทษจำคุกเพื่อป้องกัน
มิให้กระทำความผิดซ้ำ โดยจะขอรวมกันไปในคำฟ้องคดีดังกล่าวหรือก่อนศาลมีคำพิพากษาก็ได้

มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้แก่

- (๑) มาตรการทางการแพทย์
- (๒) มาตรการอื่นใดตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวงโดยข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ

การมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลคำนึงถึงพฤติการณ์แห่งความรุนแรงของคดี สาเหตุแห่งการกระทำความผิด
ประวัติการกระทำความผิด ภาวะแห่งจิต นิสัย และลักษณะส่วนตัวอื่นของผู้กระทำความผิด ความปลอดภัยของ
ผู้เสียหายและสังคม โอกาสในการกระทำความผิดซ้ำ และการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

ในการไต่สวนศาลอาจเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการเพื่อประกอบการพิจารณารับฟัง
คำคัดค้านของผู้กระทำความผิด หรือมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะและพินิจตามกฎหมาย
ว่าด้วยการคุมประพฤติก็ได้

ให้ศาลระบุเหตุผลในการออกคำสั่งพร้อมทั้งคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดไว้ในคำพิพากษา
และให้ระบุคำสั่งไว้ในหมายจำคุกด้วย

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการออกคำสั่งของศาล ให้เป็นไปตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา
โดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

มาตรา ๒๐ ให้กรมราชทัณฑ์เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่งของศาล และจัดทำรายงานผล
ของการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดพร้อมทั้งความเห็นเสนอต่อพนักงานอัยการอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง หากพนักงาน
อัยการเห็นสมควรอาจร้องขอให้ศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือยกเลิกมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดได้

มาตรา ๒๑ มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๑๙ (๑) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพ
เวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และ
สาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือ
ด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

ให้กรมราชทัณฑ์นำผลของการใช้มาตรการทางการแพทย์ตามวรรคหนึ่ง มาใช้เป็นเงื่อนไขประกอบการพิจารณาลดโทษ พักการลงโทษ หรือให้ประโยชน์อื่นใดอันเป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดในคำพิพากษาตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ด้วย

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการใช้มาตรการทางการแพทย์ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวงโดยข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ

หมวด ๔

มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ

มาตรา ๒๒ เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่านักโทษเด็ดขาดซึ่งศาลมีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ จะกระทำความผิดซ้ำภายหลังพ้นโทษ ศาลอาจมีคำสั่งกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามที่พนักงานอัยการร้องขอโดยกำหนดมาตรการเดียวหรือหลายมาตรการตามควรแก่กรณีก็ได้

มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ได้แก่

(๑) ห้ามเข้าใกล้ผู้เสียหายจากการกระทำความผิด

(๒) ห้ามทำกิจกรรมที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด

(๓) ห้ามเข้าเขตกำหนด

(๔) ห้ามออกนอกประเทศเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล

(๕) ห้ามก่อให้เกิดอันตรายต่อละแวกชุมชนที่ตนพักอาศัย

(๖) ให้พักอาศัยในสถานที่ที่กำหนด

(๗) ให้พักอาศัยในสถานบำบัดที่กำหนดหรือให้ไปอยู่ภายใต้การดูแลในสถานบำบัดภายใต้การดำเนินการของหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งได้รับการรับรองโดยกระทรวงสาธารณสุขตามที่ศาลเห็นสมควร

(๘) ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือผู้ดูแลสถานที่พักอาศัยหรือสถานบำบัด

(๙) ให้มารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหรือได้รับการเยี่ยมจากพนักงานคุมประพฤติหรืออาสาสมัครคุมประพฤติหรือเจ้าหน้าที่อื่นตามระยะเวลาที่กำหนด

(๑๐) ให้ใช้มาตรการทางการแพทย์ หรือมาพบหรือรับการตรวจรักษาจากแพทย์หรือบุคคลอื่นใด ตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประพฤติกำหนด

(๑๑) ให้เข้ารับการบำบัดฟื้นฟูแก้ไขหรือเข้าร่วมกิจกรรมตามที่ศาลหรือพนักงานคุมประพฤติกำหนด

(๑๒) ให้แจ้งพนักงานคุมประพฤติทราบถึงการเปลี่ยนสถานที่ทำงานหรือการเปลี่ยนงาน

(๑๓) ให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ติดตามตัวในการเฝ้าระวัง

ศาลอาจกำหนดระยะเวลาการเฝ้าระวังในแต่ละมาตรการตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันพ้นโทษ การมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลคำนึงถึงพฤติการณ์แห่งความรุนแรงของคดี สาเหตุแห่งการกระทำความผิด ประวัติการกระทำความผิด ภาวะแห่งจิต นิสัย และลักษณะส่วนตัวอื่นของผู้กระทำความผิด ความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคม โอกาสในการกระทำความผิดซ้ำ การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด และความได้สัดส่วนของการใช้มาตรการที่ต้องกระทบสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องถูกบังคับด้วย

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการมีคำสั่งของศาลตามมาตรานี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

มาตรา ๒๓ ก่อนปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดซึ่งศาลมีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ให้กรมราชทัณฑ์จัดทำรายงานจำแนกลักษณะของนักโทษเด็ดขาดตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์เป็นรายบุคคล พร้อมทั้งความเห็นเห็นว่านักโทษเด็ดขาดผู้ใดสมควรให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังตามมาตรา ๒๒ เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณา กำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำเพื่อพิจารณาว่าสมควรกำหนดให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังตามมาตรา ๒๒ แก่นักโทษเด็ดขาดผู้นั้น รวมทั้งกำหนดวิธีการและระยะเวลาที่เหมาะสมในการใช้มาตรการดังกล่าวเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

เมื่อคณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำพิจารณาว่าสมควรกำหนดให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังตามมาตรา ๒๒ กับนักโทษเด็ดขาดผู้ใดแล้ว ให้เสนอรายงานและความเห็นต่อพนักงานอัยการภายในเวลาอันสมควรก่อนปล่อยนักโทษเด็ดขาดเพื่อพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลให้กำหนดมาตรการเฝ้าระวัง

หลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขในการพิจารณาและจัดทำรายงานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๔ เมื่อได้รับรายงานและความเห็นแล้ว หากพนักงานอัยการเห็นสมควรให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจในท้องที่เรือนจำหรือสถานที่คุมขังของนักโทษเด็ดขาดก่อนการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดเพื่อมีคำสั่งกำหนดมาตรการเฝ้าระวังดังกล่าว

คำร้องตามวรรคหนึ่งประกอบด้วยคำขอที่มีข้อเสนอและเงื่อนไข ตลอดจนระยะเวลาที่ศาลจะกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ เพื่อประกอบการพิจารณาของศาลในการมีคำสั่งตามมาตรการหนึ่งมาตรการใดที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๒ วรรคสอง

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการพิจารณายื่นคำร้องของพนักงานอัยการ ให้เป็นไปตามที่กำหนดโดยข้อบังคับของอัยการสูงสุด

มาตรา ๒๕ เมื่อศาลได้รับคำร้องตามมาตรา ๒๔ ให้ศาลไต่สวนและมีคำสั่งโดยให้ส่งสำเนาคำร้องให้นักโทษเด็ดขาดเพื่อทราบวันไต่สวนและสิทธิในการให้ถ้อยคำด้วยและเรียกนักโทษเด็ดขาดมาให้ถ้อยคำ

ให้ศาลถามนักโทษเด็ดขาดว่ามีหนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีก็ให้ศาลตั้งหนายความให้

หากครบกำหนดที่กรมราชทัณฑ์ต้องปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดแล้ว แต่ศาลยังไม่ได้ไต่สวนคำร้องหรือมีคำสั่งตามที่พนักงานอัยการร้องขอ ให้กรมราชทัณฑ์ปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดไป ทั้งนี้ ในการไต่สวนให้ศาลมีอำนาจเรียกนักโทษเด็ดขาดที่ได้รับการปล่อยตัวมาให้ถ้อยคำประกอบการไต่สวนด้วย

มาตรา ๒๖ ให้พนักงานคุมประพฤติตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤติเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่งของศาล โดยให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงานการสืบเสาะและพินิจ และการคุมประพฤติตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤตินมาใช้บังคับโดยอนุโลม

หากผู้ถูกเฝ้าระวังไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขที่กำหนดโดยคำสั่งศาล ให้พนักงานคุมประพฤติตรวจสอบถึงเหตุดังกล่าวและแก้ไข

เมื่อครบกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๒๒ และในทุกรอบหกเดือนให้พนักงานคุมประพฤติจัดทำรายงานการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษเสนอศาล หากศาลเห็นสมควร ศาลอาจแก้ไขเพิ่มเติมหรือขยายระยะเวลา หรือยกเลิกคำสั่งมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษก็ได้

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามมาตรา ๒๖ ให้กรมคุมประพฤติจัดทำฐานข้อมูลในระบบสารสนเทศ ศูนย์เฝ้าระวังความปลอดภัยของประชาชน

มาตรา ๒๗ ในกรณีที่พฤติการณ์ที่เกี่ยวกับการใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษของผู้ถูกเฝ้าระวังได้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อพนักงานอัยการหรือผู้ถูกเฝ้าระวังร้องขอหรือศาลเห็นเอง ศาลอาจสั่งแก้ไขเพิ่มเติมหรือขยายระยะเวลา หรือยกเลิกมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษบางมาตรการหรือทุกมาตรการก็ได้ และเมื่อมีคำสั่งอย่างใดแล้ว ให้ศาลแจ้งให้ผู้ถูกเฝ้าระวังและผู้เกี่ยวข้องทราบ

การยื่นคำร้องของพนักงานอัยการตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการโดยพนักงานคุมประพฤติจัดทำรายงานพฤติการณ์ดังกล่าว และความเห็นเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการทำคามผิดซ้ำเพื่อพิจารณาเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการ

หมวด ๕

มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ

มาตรา ๒๘ ศาลอาจมีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษแก่นักโทษเด็ดขาดซึ่งศาลมีคำพิพากษาว่าเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ตั้งแต่วันพ้นโทษหรือภายหลังพ้นโทษเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำตามที่พนักงานอัยการร้องขอ หากศาลเห็นว่ามีความเห็นสมควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นจะไปกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ และไม่มีมาตรการอื่นใดที่อาจป้องกันมิให้ผู้นั้นไปกระทำความผิดได้

มาตรา ๒๙ ในการจัดทำรายงานการกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตรา ๒๓ วรรคสอง หากคณะกรรมการพิจารณา กำหนดมาตรการป้องกันการทำคามผิดซ้ำเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษกับนักโทษเด็ดขาดรายใดเพื่อไม่ให้ผู้นั้นไปกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ให้คณะกรรมการดังกล่าวเสนอรายงานพร้อมทั้งความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปโดยให้นำมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณา กำหนดมาตรการป้องกันการทำคามผิดซ้ำเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษตามวรรคหนึ่ง ร่วมกับการกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษเมื่อครบกำหนดการคุมขังต่อเนื่องกันไป ให้คณะกรรมการดังกล่าวเสนอรายงานพร้อมทั้งความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป โดยให้นำมาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจัดทำรายงานของคณะกรรมการพิจารณา กำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและการพิจารณายื่นคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรานี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของอัยการสูงสุด แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๐ ในระหว่างการดำเนินการตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษตามมาตรา ๒๒ หากมีเหตุที่จะขอให้ศาลมีคำสั่งกำหนดมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษตามมาตรา ๒๘ หรือผู้ถูกเฝ้าระวังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ให้พนักงานคุมประพฤติเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวังเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกเฝ้าระวังเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

พนักงานคุมประพฤติอาจเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาหรือพนักงานอัยการเห็นสมควรอาจขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษร่วมกับการกำหนดมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษเมื่อครบกำหนดการคุมขังต่อเนื่องกันไปก็ได้

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการทำความเห็นของพนักงานคุมประพฤติและการพิจารณายื่นคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรานี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของอัยการสูงสุด แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๑ เมื่อศาลได้รับคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรา ๒๙ หรือมาตรา ๓๐ ให้ศาลไต่สวนคำร้องโดยให้นำมาตรา ๒๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในวันไต่สวนถ้าผู้ถูกเฝ้าระวังไม่มาศาลตามหมายเรียกหรือตามนัดโดยไม่มีเหตุอันสมควร จึงไม่รับหมายเรียกได้หลบหนีไปหรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าจะหลบหนี ให้ศาลมีอำนาจออกหมายจับเพื่อดำเนินการต่อไป และให้นำมาตรา ๓๘ วรรคสอง เรื่องการควบคุมตัวผู้ถูกจับมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๒ ในการพิจารณาคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ศาลอาจสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษมีกำหนดระยะเวลาเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันมิให้ผู้นั้นกระทำความผิดซ้ำซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นโทษ

ในการพิจารณาคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรา ๒๙ วรรคสอง ศาลอาจสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษมีกำหนดระยะเวลาเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันมิให้ผู้นั้นไปกระทำความผิดซ้ำซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันที่พ้นโทษ หรือมีคำสั่งให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษเมื่อครบกำหนดการคุมขังต่อเนื่องกันไปตามที่พนักงานอัยการร้องขอก็ได้ โดยให้นำหมวด ๓ มาตราการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดมาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่เมื่อนับระยะเวลาทั้งหมดรวมกันแล้ว จะต้องมิมีระยะเวลาไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นโทษ

มาตรา ๓๓ ในการพิจารณาคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง ศาลอาจสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกเฝ้าระวังโดยมีกำหนดระยะเวลาเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันมิให้ผู้นั้นกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันที่ผู้ถูกเฝ้าระวังถูกควบคุมตัว แต่เมื่อนับระยะเวลาที่ศาลเคยมีคำสั่งให้ใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและระยะเวลาในครั้งนี้อย่างรวมกันแล้ว จะต้องมิมีระยะเวลาไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นโทษ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ถือว่าคำสั่งการใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษของศาลสิ้นสุดลง

ในการพิจารณาคำร้องของพนักงานอัยการตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง ศาลอาจสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกเฝ้าระวังโดยมีกำหนดระยะเวลาเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันมิให้ผู้นั้นกระทำความผิดซ้ำซึ่งต้องไม่เกินสามปีนับแต่วันที่ผู้ถูกเฝ้าระวังถูกควบคุมตัว หรือมีคำสั่งให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษเมื่อครบกำหนดการคุมขังดังกล่าวต่อเนื่องกันไปตามที่พนักงานอัยการร้องขอก็ได้ โดยให้นำหมวด ๓ มาตราการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่เมื่อนับระยะเวลาที่ศาลเคยมีคำสั่งให้ใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและระยะเวลาในครั้งนี้อย่างรวมกันแล้ว จะต้องมิมีระยะเวลาไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นโทษ

มาตรา ๓๔ ให้กรมราชทัณฑ์เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการบังคับตามคำสั่งคุมขังภายหลังพ้นโทษ และให้นำกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักกันตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

ผู้ใดถูกคำสั่งให้คุมขังภายหลังพ้นโทษ ให้กรมราชทัณฑ์คุมขังไว้ในสถานที่คุมขังที่มีใช้เรื้อรังและจะปฏิบัติต่อผู้ถูกคุมขังเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

ในกรณีที่พฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไป หรือเมื่อครบกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่เริ่มมีการคุมขังภายหลังพ้นโทษ และในทุกกรอบหกเดือน ให้คณะกรรมการพิจารณากำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำพิจารณาเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลให้มีคำสั่งแก้ไขเพิ่มเติม ลดหรือขยายระยะเวลาหรือยกเลิกคำสั่งคุมขังภายหลังพ้นโทษหรือเปลี่ยนคำสั่งคุมขังภายหลังพ้นโทษเป็นคำสั่งเฝ้าระวังแทนก็ได้

มาตรา ๓๕ เมื่อศาลได้มีคำสั่งคุมขังผู้ถูกเฝ้าระวัง ถ้าผู้นั้นยังมีได้รับการคุมขังที่ดีหรือได้รับการคุมขังแต่ยังไม่ครบถ้วนโดยหลบหนีก็ดี ถ้าพ้นกำหนดสามปีนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งหรือนับแต่วันที่ผู้นั้นหลบหนีระหว่างเวลาที่ต้องคุมขัง เป็นอันลบล้างเลยการคุมขัง จะคุมขังผู้นั้นไม่ได้

มาตรา ๓๖ ก่อนครบกำหนดเวลาคุมขังภายหลังพ้นโทษ หากศาลไม่ได้มีคำสั่งให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษต่อเนื่องจากการคุมขังตามมาตรา ๓๒ วรรคสอง หรือมาตรา ๓๓ วรรคสอง พนักงานอัยการอาจยื่นคำร้องต่อศาลก่อนครบกำหนดการคุมขังเพื่อให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษแก่ผู้ถูกคุมขังเมื่อครบกำหนดการคุมขังได้ แต่ศาลอาจมีคำสั่งดังกล่าวภายหลังครบกำหนดการคุมขังก็ได้ และให้นำหมวด ๓ มาตราการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๖
การคุมขังลูกเงิน

มาตรา ๓๗ กรณีมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้ถูกเฝ้าระวังจะกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ และมีเหตุลูกเงิน หากไม่มีมาตรการอื่นใดที่อาจป้องกันมิให้ผู้ถูกเฝ้าระวังกระทำความผิดดังกล่าวได้ เมื่อพนักงานอัยการร้องขอ ศาลอาจสั่งคุมขังลูกเงินผู้ถูกเฝ้าระวังได้ไม่เกินเจ็ดวันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่ง

มาตรา ๓๘ ถ้าปรากฏเหตุตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๗ ให้พนักงานคุมประพฤติเสนอความเห็น ต่อพนักงานอัยการเพื่อพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลในท้องที่ที่ผู้ถูกเฝ้าระวังมีที่อยู่หรือท้องที่ที่พบตัวผู้ถูกเฝ้าระวัง ขอให้ศาลมีคำสั่งคุมขังลูกเงิน

ก่อนที่ศาลจะมีคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจับผู้ถูกเฝ้าระวังตามมาตรา ๗๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ห้ามควบคุมผู้ถูกจับเกินกว่าสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับมาถึงที่ทำการของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และเมื่อศาลมีคำสั่งให้คุมขังลูกเงินผู้ถูกเฝ้าระวังแล้ว ให้กรมราชทัณฑ์นำตัวผู้ถูกเฝ้าระวังไปคุมขังลูกเงินตามคำสั่งศาลต่อไป กรณีเช่นว่านี้ไม่ทำให้คำสั่งตามมาตรการ เฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังจากพ้นโทษสิ้นผลไป และให้ดำเนินการตามมาตรการเฝ้าระวังดังกล่าวต่อไปภายหลัง พ้นจากการคุมขังลูกเงิน

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการทำความเห็นของพนักงานคุมประพฤติและการพิจารณายื่นคำร้องของ พนักงานอัยการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของอัยการสูงสุด แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๙ ให้ศาลพิจารณาคำร้องของพนักงานอัยการโดยเร็ว ถ้าเป็นที่พอใจว่ากรณีมีเหตุตามที่บัญญัติ ในมาตรา ๓๗ ให้ศาลมีคำสั่งคุมขังลูกเงินผู้ถูกเฝ้าระวังได้

ผู้ถูกเฝ้าระวังอาจยื่นคำร้องขอฝ่ายเดียวเพื่อให้ศาลยกเลิกคำสั่งนั้นเสีย ถ้าศาลมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งคุมขัง ลูกเงิน คำสั่งเช่นว่านี้ให้เป็นที่สุด

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการมีคำสั่งของศาลตามมาตรานี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับ ของประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

มาตรา ๔๐ ให้กรมราชทัณฑ์เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการบังคับตามคำสั่งคุมขังลูกเงิน และให้นำ กฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกักกันตามประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๔๑ เมื่อศาลมีคำสั่งคุมขังลูกเงินแล้ว ให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการให้มีการเสนอความเห็น ไปยังพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาเสนอต่อศาลให้มีคำสั่งแก้ไขเพิ่มเติมมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภาย หลังพ้นโทษที่ศาลมีคำสั่งตามหมวด ๔ หรือเพื่อเสนอต่อศาลให้มีคำสั่งให้ใช้มาตรการคุมขังภายหลังจากพ้นโทษตามหมวด ๕ เพื่อป้องกันผู้ถูกคุมขังลูกเงินกระทำความผิดซ้ำ

หมวด ๗/
การอุทธรณ์

มาตรา ๔๒ คำสั่งศาลตามหมวด ๓ มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด หมวด ๔ มาตรการเฝ้าระวัง นักโทษเด็ดขาดภายหลังจากพ้นโทษ และหมวด ๕ มาตรการคุมขังภายหลังจากพ้นโทษ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้องของ พนักงานอัยการ ให้เป็นที่สุด ส่วนคำสั่งตามที่พนักงานอัยการร้องขอ ให้อุทธรณ์ได้ภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่ วันที่ศาลมีคำสั่ง

การยื่นอุทธรณ์ไม่เป็นการทูลเกล้าฯ ถวายตามคำสั่งของศาลชั้นต้น
คำสั่งศาลชั้นอุทธรณ์ ให้เป็นที่สุด

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๓ ให้นำพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับแก่บรรดาคดีที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษผู้กระทำความผิดในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ ที่ค้างพิจารณาอยู่ในศาล และกรณีที่จะมีการปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาด ซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓ อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากผู้กระทำความผิดอาญาบางประเภทที่เกี่ยวข้องกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง เช่น การข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำความผิดทางเพศกับเด็ก การฆาตกรรม การทำร้ายจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย การทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้รับอันตรายสาหัส รวมทั้งการนำตัวบุคคลไปเรียกค่าไถ่ เมื่อถูกจำคุกจนพ้นโทษและได้รับการปล่อยตัวสู่สังคมแล้ว ถึงแม้ว่าจะมีการติดตามจากเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจบ้างแต่ไม่มีสภาพบังคับเป็นกฎหมายและไม่มีประสิทธิภาพในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ส่วนหนึ่งยังมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดในรูปแบบเดียวกันหรือรูปแบบใกล้เคียงกันซ้ำอีก สมควรมีกฎหมายเฉพาะที่กำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดดังกล่าว โดยการกำหนดให้มีมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาตรการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษ และมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ เพื่อป้องกันสังคมและผู้เสียหายจากการกระทำความผิดที่อาจเกิดขึ้นอีก และเพื่อส่งเสริมการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดโดยคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องคำสั่งดังกล่าวอย่างเหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๖๖ ก หน้า ๖ วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕)

พระราชบัญญัติ
ว่าด้วยการปรับเป็นพินัย
พ.ศ. ๒๕๖๕

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ

พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติว่ารัฐพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรงกรณีจึงเป็นการสมควรกำหนดให้การกระทำความผิดในลักษณะที่เป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายในกรณีที่ไม่ใช่ความผิดร้ายแรงและโดยสภาพไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรงหรือไม่มีผลกระทบต่อส่วนรวมอย่างกว้างขวางเป็นความผิดทางพินัย โดยไม่ถือเป็นความผิดอาญา และให้กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสำหรับผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม โดยไม่ถือเป็นโทษอาญา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสองร้อยสี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป เว้นแต่บทบัญญัติแห่งมาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ปรับเป็นพินัย” หมายความว่า สั่งให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินที่กฎหมายกำหนด

“ความผิดทางพินัย” หมายความว่า การกระทำหรืองดเว้นการกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย และกฎหมายนั้นบัญญัติให้ต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าพนักงาน นายทะเบียน คณะบุคคล และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกชื่ออย่างอื่น บรรดาที่กฎหมายบัญญัติให้มีอำนาจปรับเป็นพินัย หรือที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้เป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยตามมาตรา ๑๔

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ การปรับเป็นพินัยตามกฎหมายทั้งปวง ให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยไม่ให้ถือว่าการปรับเป็นพินัยหรือคำสั่งปรับเป็นพินัยเป็นการกระทำทางปกครองหรือคำสั่งทางปกครอง

การปรับเป็นพินัยไม่เป็นโทษอาญา

มาตรา ๖ ในกรณีพระราชบัญญัตินี้มิได้กำหนดไว้เป็นประการอื่น การใดที่กำหนดให้แจ้งยื่น หรือส่งหนังสือหรือเอกสารให้บุคคลใดเป็นการเฉพาะ ถ้าได้แจ้ง ยื่น หรือส่งหนังสือหรือเอกสารให้บุคคลนั้น ณ ภูมิลำเนาหรือที่อยู่ปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ให้ถือว่าได้แจ้ง ยื่น หรือส่งโดยชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้แล้ว

ในกรณีปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐว่าผู้กระทำความผิดทางพินัยไม่สามารถพูดหรือได้ยิน หรือสื่อความหมายได้ ให้แจ้งหนังสือหรือเอกสารในรูปแบบที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยสามารถเข้าใจได้ หรือจะแจ้งให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยทราบด้วยการสื่อความหมายโดยวิธีอื่นก็ได้

ในกระบวนการพิจารณาความผิดทางพินัย หากผู้ถูกกล่าวหา หรือพยานไม่สามารถพูดหรือได้ยิน หรือสื่อความหมายได้ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ พนักงานอัยการ หรือศาล จัดล่ามภาษาสื่อให้หรือจัดให้ถาม ตอบ หรือสื่อความหมายโดยวิธีอื่นที่เห็นสมควร

มาตรา ๗ ผู้ใดกระทำความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตามจำนวนเงินที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลกำหนดตามวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินจำนวนสูงสุดที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยนั้นบัญญัติไว้ เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๘ ให้นำบทบัญญัติในภาค ๑ บทบัญญัติทั่วไป ลักษณะ ๑ บทบัญญัติที่ใช้แก่ความผิดทั่วไป เฉพาะหมวด ๒ การใช้กฎหมายอาญา หมวด ๔ ความรับผิดชอบในทางอาญา หมวด ๕ การพยายามกระทำความผิด และหมวด ๖ ตัวการและผู้สนับสนุน แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาใช้บังคับแก่การปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้ด้วยโดยอนุโลม เว้นแต่พระราชบัญญัตินี้จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นไปโดยเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ นายกรัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีจะวางระเบียบปฏิบัติในการปรับเป็นพินัย รวมทั้งระยะเวลาในการดำเนินการเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ ระเบียบดังกล่าวเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๙ ในการกำหนดค่าปรับเป็นพินัย ให้พิจารณาให้เหมาะสมกับข้อเท็จจริง ดังต่อไปนี้

(๑) ระดับความรุนแรงของผลกระทบที่เกิดขึ้นแก่ชุมชนหรือสังคมจากการกระทำความผิดทางพินัย และพฤติการณ์อื่นอันเกี่ยวกับสภาพความผิดทางพินัย

(๒) ความรู้ผิดชอบ อายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อม การกระทำความผิดซ้ำ และสิ่งอื่นทั้งปวงเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางพินัย

(๓) ผลประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยหรือบุคคลอื่นได้รับจากการกระทำความผิดทางพินัย

(๔) สถานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดทางพินัย

ในการชำระค่าปรับเป็นพินัย ถ้าผู้กระทำความผิดทางพินัยร้องขอ และเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลเห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่อาจชำระค่าปรับในคราวเดียวได้ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลจะให้ผ่อนชำระก็ได้ และในกรณีเช่นนั้น หากผู้กระทำความผิดทางพินัยผิดนัดงวดหนึ่งงวดใดโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้การผ่อนชำระเป็นอันยกเลิกและผู้กระทำความผิดต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยที่ยังค้างชำระอยู่ให้ครบถ้วนภายในเวลาที่เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือศาลกำหนด หากไม่ชำระค่าปรับเป็นพินัยภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๒๓ หรือมาตรา ๓๐ แล้วแต่กรณี

รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยจะวางระเบียบเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การกำหนดค่าปรับเป็นพินัยตามวรรคหนึ่งและการผ่อนชำระตามวรรคสองเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อพระราชบัญญัตินี้ และระเบียบของนายกรัฐมนตรีตามมาตรา ๔ วรรคสอง ก็ได้

มาตรา ๑๐ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยผู้ใดเป็นบุคคลธรรมดา และกระทำความผิดทางพินัยเพราะเหตุแห่งความยากจนเหลือทนทานหรือเพราะความจำเป็นอย่างแสนสาหัสในการดำรงชีวิต ผู้นั้นอาจยื่นคำร้องเพื่อให้กำหนดค่าปรับเป็นพินัยต่ำกว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้ หรือขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยได้

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยผู้ใดเป็นบุคคลธรรมดา และไม่มีเงินชำระค่าปรับเป็นพินัย ผู้นั้นอาจยื่นคำร้องโดยแสดงเหตุผลอันสมควรเพื่อขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยได้

การยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้สั่งปรับเป็นพินัย และผู้นั้นไม่ได้แย้งคำสั่งของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ให้ยื่นต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ และให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อพิจารณามีคำสั่งต่อไป ถ้าคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล การยื่นคำร้องให้ยื่นต่อศาลที่พิจารณาคดีนั้น ในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้นั้นกระทำความผิดทางพินัยเพราะเหตุแห่งความยากจนเหลือทนทานหรือเพราะความจำเป็นอย่างแสนสาหัสในการดำรงชีวิต ศาลจะกำหนดค่าปรับเป็นพินัยต่ำกว่าที่กฎหมายบัญญัติไว้หรือจะว่ากล่าวตักเตือนโดยไม่ปรับเป็นพินัย หรือหากผู้นั้นยินยอม จะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยก็ได้ หรือในกรณีที่ศาลเห็นว่าผู้นั้นไม่มีเงินชำระค่าปรับ จะมีคำสั่งให้ผู้นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยก็ได้ หากผู้นั้นยินยอม

ในกรณีที่ความปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ามีกรณีตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง และผู้กระทำความผิดทางพินัยยินยอม ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐยื่นคำร้องเพื่อให้ศาลพิจารณามีคำสั่งตามวรรคสาม

ในกรณีที่ความปรากฏต่อศาลในขณะที่พิพากษาว่ามีกรณีตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ศาลมีอำนาจสั่งตามวรรคสามได้แม้ผู้กระทำความผิดจะมีได้ยื่นคำร้องก็ตาม

ให้นำความในมาตรา ๓๐/๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาใช้บังคับแก่การสั่งของศาลตามมาตรา นี้ ด้วยโดยอนุโลม

หากผู้กระทำความผิดทางพินัยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือเงื่อนไขที่ศาลกำหนดในการทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ ศาลจะเพิกถอนคำสั่ง และออกหมายบังคับคดีเพื่อยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของผู้นั้นเพื่อชำระค่าปรับเป็นพินัยก็ได้ โดยให้หักจำนวนวันที่ทำงานมาแล้วออกจากค่าปรับเป็นพินัย

คำสั่งของศาลตามมาตรา นี้ให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๑ ในคดีความผิดทางพินัย ถ้ามิได้มีคำสั่งปรับเป็นพินัยหรือฟ้องภายในกำหนดสองปีนับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ เว้นแต่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๑๒ เมื่อได้มีคำสั่งหรือคำพิพากษาอันเป็นที่สุดท้ายให้ผู้ใดชำระค่าปรับเป็นพินัย ถ้าผู้นั้นมิได้ชำระหรือชำระค่าปรับเป็นพินัยแล้วแต่ยังไม่ครบถ้วน และเกินห้าปีนับแต่วันที่มิได้ชำระหรือคำพิพากษาดังกล่าว จะบังคับตามคำสั่งหรือคำพิพากษาต่อผู้นั้นมิได้

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่การขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องที่ถูกต้องหรืออายุได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๑๓ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้สั่งปรับเป็นพินัยรายงานการสั่งปรับเป็นพินัยให้หัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่ตนสังกัดทราบ และให้หน่วยงานของรัฐจัดทำสรุปผลการปรับเป็นพินัยของหน่วยงานนั้นแล้วเปิดเผยผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้ประชาชนทราบเป็นประจำทุกปี

หมวด ๒

กระบวนการพิจารณาความผิดทางพินัย

มาตรา ๑๔ เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดจะมีอำนาจปรับเป็นพินัยตามกฎหมายใด ให้เป็นไปตามที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยนั้นบัญญัติไว้ ในกรณีที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยมิได้บัญญัติไว้ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีผู้รักษาการตามกฎหมายนั้นประกาศกำหนด

ในการกำหนดเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีอำนาจปรับเป็นพินัยตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นใดที่มีใช้เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรับผิดชอบในการปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยมิได้ เว้นแต่เป็นกรณีตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗ วรรคสาม และถ้าค่าปรับเป็นพินัยที่กฎหมายบัญญัติไว้มีอัตราอย่างสูง ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท จะกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยก็ได้ แต่ถ้าค่าปรับเป็นพินัยที่กฎหมายบัญญัติไว้มีอัตราอย่างสูงเกินหนึ่งหมื่นบาท ต้องกำหนดให้การปรับเป็นพินัยกระทำเป็นองค์คณะประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่น้อยกว่าสามคน

มาตรา ๑๕ การกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดทางพินัยหลายบท ให้ใช้กฎหมายบทที่กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงสุดในการปรับผู้กระทำความผิดทางพินัย

ก่อนที่ผู้กระทำความผิดทางพินัยจะชำระค่าปรับเป็นพินัย หากความปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดทางพินัยตามกฎหมายอื่นที่กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงกว่าด้วย ให้ระงับการรับชำระค่าปรับเป็นพินัยและส่งสำนวนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีอำนาจปรับเป็นพินัยสำหรับความผิดที่กฎหมายกำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงกว่า เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามวรรคหนึ่งต่อไป

ในกรณีที่ได้มีคำสั่งปรับเป็นพินัยและชำระค่าปรับไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนในความผิดทางพินัยบทใดบทหนึ่งแล้วไม่ว่าจะเป็นบทที่กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสูงสุดหรือไม่ ให้ความผิดทางพินัยสำหรับการกระทำความผิดในบทอื่นเป็นอันยุติ

มาตรา ๑๖ การกระทำใดอันเป็นกรรมเดียวเป็นทั้งความผิดทางพินัยและความผิดอาญา ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าความผิดอาญานั้นไม่อาจเปรียบเทียบได้ ให้ระงับการดำเนินการปรับเป็นพินัย และแจ้งพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีอาญาต่อไป

(๒) ในกรณีตาม (๑) ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ปรับเป็นพินัยไปก่อนแล้ว การปรับเป็นพินัยดังกล่าวไม่เป็นการตัดอำนาจของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการที่จะดำเนินคดีอาญา และในกรณีที่ศาลในคดีอาญามีคำพิพากษาถึงที่สุดลงโทษอาญาแก่ผู้กระทำความผิด ให้ความผิดทางพินัยเป็นอันยุติและให้ศาลในคดีอาญาสั่งคืนค่าปรับเป็นพินัยที่ได้ชำระแล้วให้แก่ผู้กระทำความผิด ในกรณีที่ศาลในคดีอาญาพิพากษาลงโทษปรับไม่ว่าจะลงโทษจำคุกด้วยหรือไม่ก็ตาม ให้ศาลในคดีอาญาสั่งให้นำค่าปรับเป็นพินัยที่ชำระแล้วมาหักกลับกับโทษปรับ หากยังมีจำนวนเงินค่าปรับเป็นพินัยที่ชำระแล้วเหลืออยู่ ให้ศาลในคดีอาญาสั่งให้คืนเงินที่เหลือนั้นให้แก่ผู้กระทำความผิดด้วย

(๓) ถ้าความผิดอาญานั้นเปรียบเทียบได้ และผู้กระทำความผิดได้ชำระค่าปรับเป็นพินัยหรือทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับเป็นพินัยตามคำสั่งของศาลแล้ว ให้คดีอาญานั้นเป็นอันเลิกกัน แต่ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายที่จะเรียกค่าเสียหายจากการกระทำของผู้กระทำความผิดนั้น

(๔) ถ้าความผิดอาญานั้นเปรียบเทียบได้ และได้มีการชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบแล้ว ให้ความผิดทางพินัยนั้นเป็นอันยุติ

มาตรา ๑๓ ผู้ใดกระทำความผิดทางพินัยอันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ปรับเป็นพินัยผู้นั้นทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป

ภายใต้บังคับวรรคสาม ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ดำเนินการปรับเป็นพินัย และความผิดทางพินัยตามวรรคหนึ่งอยู่ในอำนาจของเจ้าหน้าที่ของรัฐต่างหน่วยงานกัน ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐปรับเป็นพินัยในความผิดที่อยู่ในอำนาจของตน และแจ้งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจพิจารณาในความผิดทางพินัยอื่นทราบเพื่อดำเนินการต่อไปด้วย

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการปรับเป็นพินัยตามวรรคหนึ่ง นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีจะวางระเบียบกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องร่วมกันหรือทำแทนกันในการดำเนินการปรับเป็นพินัยก็ได้ ระเบียบดังกล่าวเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๑๔ เมื่อปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐว่าผู้ใดกระทำความผิดอันเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน และบางกรรมเป็นความผิดทางพินัย บางกรรมเป็นความผิดอาญา ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐปรับเป็นพินัยในกรรมที่เป็นความผิดทางพินัย และแจ้งให้พนักงานสอบสวนที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาดำเนินคดีอาญาสำหรับกรรมที่เป็นความผิดอาญาต่อไป

ในการสืบสวนและสอบสวนการกระทำความผิดอาญา หากพบว่าการกระทำความผิดทางพินัยรวมอยู่ด้วย ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องพิจารณาดำเนินการปรับเป็นพินัย

มาตรา ๑๕ เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยหรือมีการกล่าวหาหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐพบเห็นว่าการกระทำความผิดทางพินัยไม่ว่าความผิดนั้นจะเกิดขึ้นในท้องที่ใด ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐาน และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหาอันนั้นตามสมควร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๐ เมื่อดำเนินการตามมาตรา ๑๕ แล้ว และเจ้าหน้าที่ของรัฐมีพยานหลักฐานเพียงพอว่าผู้ใดกระทำความผิดทางพินัย ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งปรับเป็นพินัยและส่งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังที่อยู่ปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรของผู้ถูกกล่าวหาหรือตามที่ได้แจ้งไว้ต่อหน่วยงานของรัฐ และให้ถือว่าผู้นั้นได้รับแจ้งตั้งแต่วันครบสิบห้าวันนับแต่วันที่ปรากฏในทะเบียนตอบรับ

มาตรา ๒๑ คำสั่งปรับเป็นพินัยตามมาตรา ๒๐ ให้ทำเป็นหนังสือโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(๑) ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการกระทำอันเป็นความผิดทางพินัย

(๒) อัตราค่าปรับเป็นพินัยที่กฎหมายบัญญัติ และจำนวนค่าปรับเป็นพินัยที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนดให้ต้องชำระ

(๓) ระยะเวลาที่ต้องชำระซึ่งต้องไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน แต่ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

(๔) กระบวนการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐจะต้องดำเนินการต่อไป ถ้าผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธข้อกล่าวหาหรือไม่ชำระค่าปรับเป็นพินัยภายในระยะเวลาที่กำหนด

(๕) สิทธิในการขอผ่อนชำระตามมาตรา ๙ วรรคสอง หรือการยื่นคำร้องขอต่อศาลตามมาตรา ๑๐

(๖) รายละเอียดอื่นใดที่เห็นสมควรอันจะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจสภาพแห่งการกระทำความผิดหรือที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ถูกกล่าวหา

มาตรา ๒๒ ความในมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑ ไม่ใช่บังคับแก่การดำเนินการเกี่ยวกับความผิดทางพินัยที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยได้บัญญัติวิธีดำเนินการไว้เป็นการเฉพาะหรือแตกต่างไปจากบทบัญญัติแห่งมาตราดังกล่าว

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๒๐ ปฏิเสธข้อกล่าวหา หรือไม่ชำระค่าปรับเป็นพินัยภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐสรุปข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย พยานหลักฐาน และส่งสำนวนให้พนักงานอัยการเพื่อดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลต่อไป เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัยได้บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลได้เอง เจ้าหน้าที่ของรัฐอาจดำเนินการฟ้องคดีโดยไม่ต้องส่งให้พนักงานอัยการ

มาตรา ๒๔ ในกรณีที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาพบการกระทำความผิดทางพินัย ให้มีเจ้าหน้าที่แจ้งให้หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบกฎหมายนั้น ๆ เพื่อพิจารณาดำเนินการปรับเป็นพินัยต่อไป เว้นแต่เป็นความผิดทางพินัยที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจดังกล่าวเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีเช่นนั้นให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ

มาตรา ๒๕ เมื่อพนักงานอัยการได้รับสำนวนคดีความผิดทางพินัยจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ หากพนักงานอัยการเห็นควรสั่งฟ้อง ให้ดำเนินการเพื่อฟ้องคดีต่อศาล โดยจะมีหรือไม่มีตัวผู้ถูกกล่าวหาไปศาลก็ได้

ในกรณีที่พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง ให้แจ้งหัวหน้าหน่วยงานของรัฐทราบพร้อมทั้งเหตุผล หากหัวหน้าหน่วยงานของรัฐไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของพนักงานอัยการ ให้ทำความเข้าใจแย้งเสนอไปยังผู้ดำรงตำแหน่งเหนือพนักงานอัยการที่มีคำสั่งเพื่อชี้ขาด เมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้วให้พนักงานอัยการแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบเป็นหนังสือด้วย

ในการพิจารณาสำนวน พนักงานอัยการมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม รวมทั้งมีหนังสือเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำได้ตามที่เห็นสมควร หรือจะสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการก็ได้

เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการตามพระราชบัญญัตินี้ และการกำหนดผู้ที่มีอำนาจชี้ขาดความเห็นแย้ง ให้อัยการสูงสุดออกระเบียบให้พนักงานอัยการปฏิบัติได้ และเพื่อประโยชน์ในการประสานและร่วมมือกันในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชนรวมทั้งสอดคล้องกับเขตอำนาจของพนักงานอัยการ อัยการสูงสุดจะมีหนังสือแจ้งให้หน่วยงานของรัฐทราบถึงแนวปฏิบัติในการส่งเรื่องให้พนักงานอัยการในแต่ละท้องที่ก็ได้

มาตรา ๒๖ ในการพิจารณาสำนวนคดีความผิดทางพินัย หากพนักงานอัยการเห็นว่ามีความผิดทางอาญา หรือมีการกระทำความผิดทางอาญารวมอยู่ด้วย ให้พนักงานอัยการแจ้งให้พนักงานสอบสวนเพื่อพิจารณาคำวินิจฉัยอาญาต่อไป

ในการพิจารณาสำนวนคดีความผิดทางอาญา หากพนักงานอัยการเห็นว่ามีความผิดทางพินัย หรือมีการกระทำความผิดทางพินัยรวมอยู่ด้วย ให้พนักงานอัยการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องพิจารณาดำเนินการปรับเป็นพินัยต่อไป

มาตรา ๒๗ ถ้าผู้กระทำความผิดทางพินัยชำระค่าปรับเป็นพินัยครบถ้วนตามจำนวนที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกำหนดก่อนฟ้องคดีต่อศาล ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี ยุติการดำเนินการฟ้องคดี หรือถ้าได้มีการฟ้องคดีต่อศาลแล้ว ก่อนศาลมีคำพิพากษา ให้ศาลสั่งจำหน่ายคดี

มาตรา ๒๘ ให้ศาลแขวง ศาลจังหวัด ศาลอาญาที่มีเขตอำนาจ หรือศาลชำนาญพิเศษ ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น เป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีความผิดทางพินัย

วิธีพิจารณาคดีความผิดทางพินัยให้เป็นไปตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของ
ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

ข้อบังคับตามวรรคสองต้องคำนึงถึงความสะดวก รวดเร็ว เป็นธรรม และไม่เป็นภาระแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง
จนเกินสมควร และจะกำหนดให้ศาลพิจารณาลับหลังจำเลยก็ได้ แต่ไม่ว่าการณ์จะเป็นประการใด จำเลยมีสิทธิ
แต่งตั้งทนายความหรือบุคคลอื่นซึ่งมีคุณสมบัติตามที่กำหนดในข้อบังคับให้มาต่อสู้คดีแทนได้ โดยมีให้ถือว่าเป็นการ
พิจารณาลับหลังจำเลย และในการส่งเอกสารให้กำหนดให้สามารถส่งทางอิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศอื่น
ที่เหมาะสมได้ด้วย ในกรณีสมควรจะกำหนดค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับคดีไว้ด้วยก็ได้ ข้อบังคับดังกล่าว
เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๒๙ เมื่อความผิดทางพินัยเกิดขึ้น อ้างหรือเชื่อว่าเกิดขึ้นในเขตอำนาจของศาลใด ให้ฟ้องที่ศาลนั้น
แต่ถ้าความผิดทางพินัยเกิดขึ้นในหลายท้องที่ ให้ฟ้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งได้

ในกรณีที่มิปรากฏชัดว่าความผิดทางพินัยเกิดขึ้นในท้องที่ใด ให้ฟ้องต่อศาลที่ผู้กระทำความผิดมีที่อยู่ แต่ถ้า
ไม่ทราบที่อยู่ของผู้กระทำความผิด ให้ถือที่อยู่ที่ปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการ
ทะเบียนราษฎร หากมีผู้กระทำความผิดหลายคน ให้ฟ้องต่อศาลที่ผู้กระทำความผิดคนใดคนหนึ่งมีที่อยู่

มาตรา ๓๐ ผู้ใดต้องคำพิพากษาให้ชำระค่าปรับเป็นพินัย ไม่ชำระค่าปรับภายในเวลาที่ศาลกำหนด
ให้ศาลมีอำนาจออกหมายบังคับคดีเพื่อยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินของผู้นั้นเพื่อชำระค่าปรับ
เป็นพินัย

มาตรา ๓๑ ให้นำความในมาตรา ๒๙/๑ วรรคสองและวรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาใช้บังคับ
แก่การบังคับคดีตามคำสั่งศาลตามมาตรา ๑๐ และมาตรา ๓๐ ด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๓๒ ห้ามมิให้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลในปัญหาข้อเท็จจริงและจำนวนค่าปรับเป็นพินัย

ผู้กระทำความผิดทางพินัยมีสิทธิอุทธรณ์ปัญหาข้อกฎหมายตามเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตาม
มาตรา ๒๘ เงื่อนไขดังกล่าวต้องคำนึงถึงความเป็นธรรมต่อผู้อุทธรณ์และสังคมโดยรวมในการรับภาระค่าใช้จ่าย
ประกอบกัน

คำพิพากษาของศาลชั้นอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด

มาตรา ๓๓ คดีความผิดทางพินัยเป็นอันยุติ ด้วยเหตุดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อมีการชำระค่าปรับเป็นพินัยหรือทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนค่าปรับ
เป็นพินัยครบถ้วนแล้ว

(๒) โดยความตายของผู้กระทำความผิดทางพินัย

(๓) เมื่อมีการเปรียบเทียบความผิดอาญาตามมาตรา ๑๖ (๔)

(๔) เมื่อคดีขาดอายุความตามมาตรา ๑๑ หรือพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๒ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๔ ห้ามมิให้หน่วยงานของรัฐบันทึกการกระทำความผิดทางพินัยของบุคคลใดรวมไว้ในบันทึก
ประวัติอาชญากรรม หรือในฐานะเป็นประวัติอาชญากรรม

มาตรา ๓๕ เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกในการชำระค่าปรับเป็นพินัย จะกำหนดให้ชำระผ่าน
ระบบอิเล็กทรอนิกส์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงก็ได้

มาตรา ๓๖ ค่าปรับเป็นพินัยให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน เว้นแต่กฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดทางพินัย
หรือกฎหมายอื่นจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๓๗ เมื่อพระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ผู้มีหน้าที่และอำนาจในการออกกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศตามมาตรา ๘ วรรคสอง มาตรา ๙ วรรคสาม มาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๗ วรรคสาม มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๕ วรรคสี่ มาตรา ๒๘ วรรคสอง และมาตรา ๓๕ ดำเนินการออกกฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ หรือประกาศ แล้วแต่กรณี ให้แล้วเสร็จ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ก่อนวันพ้นกำหนดสองร้อยสี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่กฎกระทรวง ระเบียบ ข้อบังคับ และประกาศดังกล่าวต้องไม่ใช่บังคับก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๘ ในวาระเริ่มแรกให้นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งมีจำนวนตามที่เห็นสมควร เพื่อให้คำแนะนำและคำปรึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งการเสนอแนะการออกกฎกระทรวง และระเบียบตามมาตรา ๘ วรรคสอง และมาตรา ๑๗ วรรคสาม โดยให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาทำหน้าที่หน่วยธุรการของคณะกรรมการดังกล่าว และให้เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

เมื่อครบห้าปีหลังจากที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประเมินความจำเป็นในการให้มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่งปฏิบัติหน้าที่ต่อไป เสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติ โดยในกรณีที่มีความจำเป็นต้องมีคณะกรรมการต่อไปให้เสนอแนะหน่วยงานที่จะทำหน้าที่หน่วยธุรการของคณะกรรมการต่อไปด้วย ในกรณีที่เห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีคณะกรรมการดังกล่าวต่อไป และคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบด้วย ให้คณะกรรมการดังกล่าวสิ้นสุดลงนับแต่วันที่คณะรัฐมนตรีมีมติหรือวันที่คณะรัฐมนตรีกำหนด แล้วแต่กรณี

ในกรณีที่เห็นควรมีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่งต่อไป คณะรัฐมนตรีจะกำหนดให้มีคณะกรรมการเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปเป็นคราว ๆ หรือตลอดไปก็ได้ ในกรณีเช่นนั้น การแต่งตั้งและวาระการดำรงตำแหน่งให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๓๙ เมื่อพ้นกำหนดสามร้อยหกสิบห้าวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้เปลี่ยนความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามกฎหมายในบัญชี ๑ ท้ายพระราชบัญญัตินี้ เป็นความผิดทางพินัยตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ถือว่าอัตราโทษปรับอาญาที่บัญญัติไว้ในกฎหมายดังกล่าว เป็นอัตราค่าปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๐ บรรดาความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามกฎหมายในบัญชี ๒ ท้ายพระราชบัญญัตินี้ จะเปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยก็ได้ โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

ก่อนตราพระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่ง ให้คณะรัฐมนตรีเสนอร่างพระราชกฤษฎีกานั้นให้สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว หากสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภา มิได้มีมติไม่เห็นชอบให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงตราพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวต่อไป

การตราพระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งจะเปลี่ยนความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวเป็นความผิดทางพินัยตามกฎหมายที่ระบุไว้ในบัญชีบางมาตราหรือทุกมาตรา โดยจะกำหนดเงื่อนไขในการเปลี่ยนไว้ด้วยหรือไม่ก็ได้

มาตรา ๔๑ ความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามกฎหมายในบัญชี ๑ และบัญชี ๒ ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ไม่รวมถึง

(๑) ความผิดที่มีโทษจำคุกหรือโทษที่สูงกว่าสำหรับกรณีที่เป็นบุคคลธรรมดาเป็นผู้กระทำความผิด แต่มีโทษปรับสถานเดียวสำหรับกรณีที่เป็นนิติบุคคลเป็นผู้กระทำความผิดเดียวกันนั้น

(๒) ความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวแต่มีเงื่อนไขไว้เป็นการเฉพาะให้รับโทษสูงกว่าโทษปรับเมื่อกระทำความผิดอีกหรือเมื่อมีเหตุอื่นตามที่กฎหมายกำหนดด้วย

มาตรา ๔๒ ในกรณีที่กฎหมายบัญญัติให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นออกข้อบัญญัติท้องถิ่น กำหนดโทษจำคุกหรือโทษปรับอาญาสำหรับผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติท้องถิ่นได้ไม่เกินที่กฎหมายนั้นกำหนด เมื่อพ้นกำหนดสามร้อยหกสิบห้าวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้เปลี่ยนอำนาจ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเฉพาะในการกำหนดโทษปรับอาญาเป็นการปรับเป็นพินัยไม่เกินอัตราที่กำหนด สำหรับการกำหนดโทษปรับอาญา

บรรดาข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ยังใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ถ้าได้กำหนดความผิด อาญาที่มีโทษปรับสถานเดียว ให้เปลี่ยนความผิดอาญานั้นเป็นความผิดทางพินัย และให้ถือว่าอัตราโทษปรับอาญา ที่บัญญัติไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าว เป็นอัตราค่าปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๓ เมื่อพ้นกำหนดสามร้อยหกสิบห้าวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้เปลี่ยนความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองตามกฎหมายในบัญชี ๓ ทำยพระราชบัญญัตินี้ เป็นความผิดทางพินัย ตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ถือว่าอัตราโทษปรับทางปกครองที่บัญญัติไว้ในกฎหมายดังกล่าว เป็นอัตราค่าปรับ เป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่กฎหมายตามวรรคหนึ่งได้กำหนดเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจปรับทางปกครองไว้แล้ว ให้ถือว่า กฎหมายนั้นได้บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นเป็นผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่กฎหมายดังกล่าว มิได้กำหนดเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจปรับทางปกครองไว้ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดตามมาตรา ๑๔ เป็นผู้ มีอำนาจปรับเป็นพินัย

มาตรา ๔๔ บรรดาความผิดทางพินัยที่เปลี่ยนจากความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ หรือมาตรา ๔๒ หรือความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองตามมาตรา ๔๓ ที่ได้กระทำก่อนวันที่เปลี่ยน เป็นความผิดทางพินัย ให้มีอายุความตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยดังกล่าว ในกรณีที่กฎหมายที่มีโทษปรับทางปกครองใดไม่ได้กำหนดอายุความไว้ในกฎหมายนั้น ให้มีอายุความตามที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๕ บรรดาความผิดอาญาที่เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยตามมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ หรือ มาตรา ๔๒

(๑) ถ้าอยู่ในระหว่างการดำเนินการของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบปรับ ให้ถือว่าผู้มีอำนาจเปรียบเทียบปรับนั้น เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัตินี้ และดำเนินการปรับเป็นพินัยไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ถ้าอยู่ในระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ ให้พนักงานสอบสวน หรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี ส่งเรื่องไปให้เจ้าหน้าที่ของรัฐภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เปลี่ยนเป็นความผิด ทางพินัยเพื่อดำเนินการต่อไป

(๓) ถ้าอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล ให้ศาลพิจารณาปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๖ ผู้ใดต้องคำพิพากษาอันถึงที่สุดว่ากระทำความผิดอาญาที่เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยตาม มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ หรือมาตรา ๔๒ ให้ผู้นั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด และให้ถือว่าผู้นั้นไม่เคยต้อง คำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดนั้น ถ้าผู้นั้นยังถูกกักขังแทนค่าปรับอยู่ ก็ให้การกักขังนั้นสิ้นสุดลง และค่าปรับ ที่ยังไม่ได้ชำระให้เป็นอันพับไป

มาตรา ๔๗ บรรดาความผิดอาญาที่เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยตามพระราชบัญญัตินี้ หากมีการบันทึกประวัติ อาชญากรรมของบุคคลผู้กระทำความผิดหรือมีการบันทึกไว้ในฐานะเป็นประวัติอาชญากรรม ให้ประวัตินั้นเป็นอันสิ้นผล และจะนำไปใช้ยันบุคคลนั้นในทางที่เป็นโทษมิได้

เพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๓๔ ให้หน่วยงานของรัฐซึ่งมีหน้าที่และอำนาจจัดทำหรือจัดเก็บประวัติอาชญากรรมตามวรรคหนึ่งลงข้อมูลความผิดทางอาญาที่เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยของบุคคลที่ถูกบันทึกในประวัติอาชญากรรมสำหรับความผิดนั้น ให้แล้วเสร็จภายในสามร้อยหกสิบห้าวันนับแต่วันที่ความผิดอาญานั้นเปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัย

มาตรา ๔๘ บรรดาความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองที่เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัย ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้มีคำสั่งให้ปรับทางปกครองแล้วก่อนพ้นกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง การพิจารณาและการโต้แย้งคำสั่งรวมทั้งการบังคับชำระค่าปรับให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะกระทำความผิดต่อไปจนแล้วเสร็จ

ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑ ผู้ใดกระทำความผิดที่มีโทษปรับทางปกครองก่อนวันพ้นกำหนดระยะเวลาตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง ถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจมิได้มีคำสั่งให้ปรับทางปกครองก่อนวันพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าว การดำเนินการต่อไปให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

บัญชี ๑

ท้ายพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕

๑. พระราชบัญญัติกองทุนการออมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๔
๒. พระราชบัญญัติกองทุนน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๖๒
๓. พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙
๔. พระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐
๕. พระราชบัญญัติกักพืช พ.ศ. ๒๕๐๗
๖. พระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘
๗. พระราชบัญญัติการขนส่งต่อเมืองหลายรูปแบบ พ.ศ. ๒๕๕๘
๘. พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒
๙. พระราชบัญญัติการขุดดินและถมดิน พ.ศ. ๒๕๔๓
๑๐. พระราชบัญญัติการชลประทานหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๕
๑๑. พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘
๑๒. พระราชบัญญัติการฉาบฉวยสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๕๕
๑๓. พระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๙๔
๑๔. พระราชบัญญัติการทางพิเศษแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๐
๑๕. พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒
๑๖. พระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๓
๑๗. พระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๑๘
๑๘. พระราชบัญญัติการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๕๔๒
๑๙. พระราชบัญญัติการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๑๑
๒๐. พระราชบัญญัติการมาตรฐานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑
๒๑. พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๘
๒๒. พระราชบัญญัติการรถไฟฟ้ายานขนส่งมวลชนแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๓
๒๓. พระราชบัญญัติการเรียกเงินสมทบเข้ากองทุนระหว่างประเทศเพื่อชดเชยความเสียหายจากมลพิษน้ำมันอันเกิดจากเรือ พ.ศ. ๒๕๖๐
๒๔. พระราชบัญญัติการเล่นแชร์ พ.ศ. ๒๕๓๔
๒๕. พระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. ๒๕๔๕
๒๖. พระราชบัญญัติการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน พ.ศ. ๒๕๓๕
๒๗. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
๒๘. พระราชบัญญัติกำลังพลสำรอง พ.ศ. ๒๕๕๘
๒๙. พระราชบัญญัติกำหนดความผิดเกี่ยวกับห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด สมาคม และมูลนิธิ พ.ศ. ๒๔๙๙
๓๐. พระราชบัญญัติกำหนดค่าธรรมเนียมการใช้ยานยนต์บนทางหลวงและสะพาน พ.ศ. ๒๔๙๗
๓๑. พระราชบัญญัติกักขามวย พ.ศ. ๒๕๔๒

๓๒. พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. ๒๕๔๕
๓๓. พระราชบัญญัติเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก พ.ศ. ๒๕๖๑
๓๔. พระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐
๓๕. พระราชบัญญัติคลังสินค้า ไฮโล และห้องเย็น พ.ศ. ๒๕๕๘
๓๖. พระราชบัญญัติควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า พุทธศักราช ๒๕๗๔
๓๗. พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๔
๓๘. พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๙๓
๓๙. พระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช ๒๔๘๗
๔๐. พระราชบัญญัติควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘
๔๑. พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑
๔๒. พระราชบัญญัติควบคุมน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๔๒
๔๓. พระราชบัญญัติควบคุมผลิตภัณฑ์ยาสูบ พ.ศ. ๒๕๖๐
๔๔. พระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ๒๕๔๒
๔๕. พระราชบัญญัติควบคุมยุทธภัณฑ์ พ.ศ. ๒๕๓๐
๔๖. พระราชบัญญัติควบคุมโรคจากการประกอบอาชีพและโรคจากสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๖๒
๔๗. พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒
๔๘. พระราชบัญญัติความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. ๒๕๕๔
๔๙. พระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางแพ่งต่อความเสียหายจากมลพิษน้ำมันอันเกิดจากเรือ พ.ศ. ๒๕๖๐
๕๐. พระราชบัญญัติคุ้มครองซากดึกดำบรรพ์ พ.ศ. ๒๕๕๑
๕๑. พระราชบัญญัติคุ้มครองแบบผังภูมิของวงจรรวม พ.ศ. ๒๕๔๓
๕๒. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒
๕๓. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕
๕๔. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้รับงานไปทำที่บ้าน พ.ศ. ๒๕๕๓
๕๕. พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑
๕๖. พระราชบัญญัติคุ้มครองและส่งเสริมภูมิปัญญาการแพทย์แผนไทย พ.ศ. ๒๕๔๒
๕๗. พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๔๖
๕๘. พระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร พุทธศักราช ๒๔๗๗
๕๙. พระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. ๒๕๕๑
๖๐. พระราชบัญญัติเครื่องมือแพทย์ พ.ศ. ๒๕๕๑
๖๑. พระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. ๒๕๕๘
๖๒. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔
๖๓. พระราชบัญญัติห้างห้าง พ.ศ. ๒๕๕๘
๖๔. พระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑
๖๕. พระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร พ.ศ. ๒๕๑๔
๖๖. พระราชบัญญัติจดหมายเหตุแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๖
๖๗. พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒
๖๘. พระราชบัญญัติจัดระเบียบกิจการแพปลา พ.ศ. ๒๔๙๖
๖๙. พระราชบัญญัติจัดรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๕๘

๗๐. พระราชบัญญัติจัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๘
๗๑. พระราชบัญญัติเชื้อโรคและพิษจากสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘
๗๒. พระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. ๒๔๙๙
๗๓. พระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. ๒๕๓๕
๗๔. พระราชบัญญัติทางหลวงสัมปทาน พ.ศ. ๒๕๔๒
๗๕. พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖
๗๖. พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕
๗๗. พระราชบัญญัติธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ พ.ศ. ๒๕๕๑
๗๘. พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘
๗๙. พระราชกำหนดนิติบุคคลเฉพาะกิจเพื่อการแปลงสินทรัพย์เป็นหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๔๐
๘๐. พระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕
๘๑. พระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖
๘๒. พระราชบัญญัติบำรุงพันธุ์สัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๙
๘๓. พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕
๘๔. พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕
๘๕. พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. ๒๕๓๓
๘๖. พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๗
๘๗. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙
๘๘. พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔
๘๙. พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗
๙๐. พระราชบัญญัติป่า พ.ศ. ๒๕๑๘
๙๑. พระราชบัญญัติพันธุ์พืช พ.ศ. ๒๕๑๘
๙๒. พระราชบัญญัติเพิ่มอำนาจตำรวจในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดทางน้ำ พ.ศ. ๒๔๙๖
๙๓. พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑
๙๔. พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. ๒๕๖๒
๙๕. พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐
๙๖. พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑
๙๗. พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. ๒๕๕๑
๙๘. พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าขาออก พ.ศ. ๒๕๐๓
๙๙. พระราชบัญญัติมาตราชั่งตวงวัด พ.ศ. ๒๕๔๒
๑๐๐. พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒
๑๐๑. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘
๑๐๒. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒
๑๐๓. พระราชบัญญัติรักษาคลองประปา พ.ศ. ๒๕๒๖
๑๐๔. พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. ๒๕๓๕
๑๐๕. พระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ. ๒๔๙๗
๑๐๖. พระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑
๑๐๗. พระราชบัญญัติแรงงานทางทะเล พ.ศ. ๒๕๕๘

๑๐๘. พระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓
 ๑๐๙. พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘
 ๑๑๐. พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๕๘
 ๑๑๑. พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. ๒๕๓๕
 ๑๑๒. พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘
 ๑๑๓. พระราชบัญญัติโรงงานผลิตอาวุธของเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐
 ๑๑๔. พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕
 ๑๑๕. พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. ๒๕๕๐
 ๑๑๖. พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓
 ๑๑๗. พระราชบัญญัติเลื่อยโซยนต์ พ.ศ. ๒๕๔๕
 ๑๑๘. พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. ๒๕๕๐
 ๑๑๙. พระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๔
 ๑๒๐. พระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. ๒๕๔๒
 ๑๒๑. พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗
 ๑๒๒. พระราชบัญญัติวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๒๘
 ๑๒๓. พระราชบัญญัติวิชาชีพการแพทย์แผนไทย พ.ศ. ๒๕๕๖
 ๑๒๔. พระราชบัญญัติวิชาชีพการสัตวแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๕
 ๑๒๕. พระราชบัญญัติวิชาชีพการสาธารณสุขชุมชน พ.ศ. ๒๕๕๖
 ๑๒๖. พระราชบัญญัติวิชาชีพทันตกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗
 ๑๒๗. พระราชบัญญัติวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ พ.ศ. ๒๕๔๗
 ๑๒๘. พระราชบัญญัติวิชาชีพเภสัชกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗
 ๑๒๙. พระราชบัญญัติวิชาชีพสังคมสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๕๖
 ๑๓๐. พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓
 ๑๓๑. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕
 ๑๓๒. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาและคุ้มครองสถาบันครอบครัว พ.ศ. ๒๕๖๒
 ๑๓๓. พระราชบัญญัติส่งเสริมการพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๒๑
 ๑๓๔. พระราชบัญญัติส่งเสริมกิจการฮัจย์ พ.ศ. ๒๕๒๔
 ๑๓๕. พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐
 ๑๓๖. พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาระบบเกษตรพันธสัญญา พ.ศ. ๒๕๖๐
 ๑๓๗. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕
 ๑๓๘. พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. ๒๕๔๓
 ๑๓๙. พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๙
 ๑๔๐. พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. ๒๕๐๙
 ๑๔๑. พระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๔๑
 ๑๔๒. พระราชบัญญัติสถานพยาบาลสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๓
 ๑๔๓. พระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ๒๕๕๑

๑๔๔. พระราชบัญญัติสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พ.ศ. ๒๕๔๖
๑๔๕. พระราชบัญญัติสถาปนิก พ.ศ. ๒๕๔๓
๑๔๖. พระราชบัญญัติสถิติ พ.ศ. ๒๕๕๐
๑๔๗. พระราชบัญญัติสภาการเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๕๒๖
๑๔๘. พระราชบัญญัติสภาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๖๒
๑๔๙. พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗
๑๕๐. พระราชบัญญัติสภาผู้ส่งสินค้าทางเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๓๗
๑๕๑. พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๔
๑๕๒. พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๓๐
๑๕๓. พระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙
๑๕๔. พระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ. ๒๕๓๕
๑๕๕. พระราชบัญญัติสัตว์พาหนะ พุทธศักราช ๒๔๘๒
๑๕๖. พระราชบัญญัติสัตว์เพื่อนงานทางวิทยาศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๕๘
๑๕๗. พระราชบัญญัติสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาล พ.ศ. ๒๕๑๗
๑๕๘. พระราชบัญญัติสำหรับรักษาช้างป่า พระพุทธศักราช ๒๕๖๔
๑๕๙. พระราชบัญญัติสุสานและฌาปนสถาน พ.ศ. ๒๕๒๘
๑๖๐. พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. ๒๕๕๘
๑๖๑. พระราชบัญญัติหอการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙
๑๖๒. พระราชบัญญัติหอพัก พ.ศ. ๒๕๕๘
๑๖๓. พระราชบัญญัติให้อำนาจปฏิบัติการเกี่ยวกับกองทุนการเงินและธนาคารระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๔๙๔
๑๖๔. พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓
๑๖๕. พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐
๑๖๖. พระราชบัญญัติอ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ. ๒๕๒๗
๑๖๗. พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐
๑๖๘. พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๒

บัญชี ๒

ท้ายพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕

๑. พระราชบัญญัติการค้าน้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. ๒๕๔๓
๒. พระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. ๒๕๔๓
๓. พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. ๒๕๔๗
๔. พระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๔๓
๕. พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๖๐
๖. พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. ๒๕๕๕
๗. พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๕๒
๘. พระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. ๒๕๖๑
๙. พระราชกำหนดการประมง พ.ศ. ๒๕๕๘
๑๐. พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒
๑๑. พระราชบัญญัติควบคุมการส่งเสริมการตลาดอาหารสำหรับทารกและเด็กเล็ก พ.ศ. ๒๕๖๐
๑๒. พระราชบัญญัติช่างรังวัดเอกชน พ.ศ. ๒๕๓๕
๑๓. พระราชบัญญัติธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๕
๑๔. พระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑
๑๕. พระราชบัญญัติน้ำบาดาล พ.ศ. ๒๕๒๐
๑๖. พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑
๑๗. พระราชบัญญัติไปรษณีย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗
๑๘. พระราชบัญญัติผลิตภัณฑ์สมุนไพร พ.ศ. ๒๕๖๒
๑๙. พระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. ๒๕๕๘
๒๐. พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ปิโตรเลียม พ.ศ. ๒๕๑๔
๒๑. พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๖๐
๒๒. พระราชบัญญัติยา พ.ศ. ๒๕๑๐
๒๓. ประมวลกฎหมายยาเสพติด
๒๔. พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๖๐
๒๕. พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕
๒๖. พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕
๒๗. พระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิการประมงในเขตการประมงไทย พุทธศักราช ๒๔๘๒
๒๘. พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๐
๒๙. พระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๔๒
๓๐. พระราชบัญญัติสัญญาซื้อขายล่วงหน้า พ.ศ. ๒๕๕๖
๓๑. พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕
๓๒. พระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒
๓๓. พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. ๒๕๒๒

บัญชี ๓

ท้ายพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕

๑. พระราชบัญญัติป่าชุมชน พ.ศ. ๒๕๖๒
๒. พระราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช ๒๔๘๑
๓. พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม พ.ศ. ๒๕๖๒

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๗๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้รัฐพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรง ประกอบกับแผนการปฏิรูปประเทศด้านกฎหมาย ได้กำหนดให้มีการปรับปรุงกฎหมายในการกำหนดโทษอาญาให้เหมาะสมกับสภาพความผิดหรือกำหนดมาตรการลงโทษให้เหมาะสมกับการกระทำความผิด และฐานะของผู้กระทำความผิดเพื่อมิให้บุคคลต้องรับโทษหนักเกินสมควร หรือต้องรับภาระในการรับโทษที่แตกต่างกันอันเนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน เนื่องจากกรณีที่กฎหมายกำหนดโทษปรับ ผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจดีย่อมสามารถชำระค่าปรับได้ แต่ผู้มีฐานะยากจนและไม่อยู่ในฐานะที่จะชำระค่าปรับได้จะถูกกักขังแทนค่าปรับอันกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างรุนแรง ประกอบกับเมื่อคำนึงถึงข้อห้ามหรือข้อบังคับที่กฎหมายกำหนดให้ประชาชนต้องปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติแล้ว จะพบว่าข้อห้ามหรือข้อบังคับจำนวนมากอาจรุกล้ำเข้าไปในสิทธิพื้นฐานหรือสร้างภาระอันเกินสมควรแก่ประชาชน และนับวันจะมีกฎหมายตราออกมากำหนดการกระทำให้เป็นความผิดมากขึ้น หลายกรณีทำให้ประชาชนกลายเป็นผู้กระทำความผิดเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ บางกรณีกระทำไปเพราะความยากจนเหลือทนทาน และเมื่อได้กระทำความผิดแล้ว ก็ต้องถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา เช่น ถูกจับกุม คุมขัง พิมพ์ลายนิ้วมือ และลงบันทึกประวัติอาชญากรเป็นประวัติติดตัวตลอดไป และในที่สุดไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ กระบวนการที่กล่าวมาย่อมสร้างรอยต่างให้เกิดแก่ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้ามีทางใดที่จะป้องกันมิให้ประชาชนจะต้องตกเข้าสู่กระบวนการนั้นได้ จะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนและขจัดความเหลื่อมล้ำในสังคมลงได้ตามสมควร แม้ว่าข้อกำหนดมาตรการอันเป็นโทษที่ผู้กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมิเพื่อให้กฎหมายมีสภาพบังคับ แต่โทษนั้นก็ไม่จำเป็นต้องใช้โทษอาญาเสมอไป ซึ่งนานาประเทศได้เริ่มปรับเปลี่ยนบทลงโทษจากความผิดอาญาเป็นมาตรการอื่นที่มีโทษอาญามากขึ้น รวมทั้งการใช้มาตรการอื่นแทนการลงโทษทางอาญา เช่น การคุมประพฤติ กรณีจึงสมควรที่ประเทศไทยจะพัฒนากฎหมายไทยให้สอดคล้องกับนานาประเทศ และเกิดประโยชน์แก่ประชาชนยิ่งขึ้น โดยปรับเปลี่ยนโทษอาญาบางประการที่มุ่งต่อการปรับเป็นเงินตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัติ เปลี่ยนเป็นมาตรการปรับเป็นพินัยที่สร้างขึ้นใหม่ไม่ให้มีสภาพเป็นโทษอาญา โดยกำหนดหลักเกณฑ์ให้ใช้ดุลพินิจกำหนดค่าปรับที่ต้องชำระให้เหมาะสมกับสภาพความร้ายแรงแห่งการกระทำและฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดให้สอดคล้องกัน และในกรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่มีเงินชำระค่าปรับ อาจขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนการชำระค่าปรับได้ โดยไม่มีการกักขังแทนค่าปรับดังเช่นที่เป็นอยู่ในคดีอาญา การเปลี่ยนแปลงบังคับไม่ให้เป็นโทษอาญาโดยกำหนดวิธีการดำเนินการขึ้นใหม่เป็นการเฉพาะนี้ ย่อมจะช่วยทำให้ประชาชนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดไม่ต้องเข้าสู่กระบวนการทางอาญา และไม่มีประวัติอาชญากรรมติดตัวอีกต่อไป การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จะเป็นกลไกทางกฎหมายเพื่อสร้างความเป็นธรรมและขจัดความเหลื่อมล้ำทางสังคมและส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตามเจตนารมณ์ของมาตรา ๗๗ และมาตรา ๒๕๘ ค. ด้านกฎหมาย (๑) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและแผนการปฏิรูปประเทศด้านกฎหมาย นอกจากนั้น สำหรับกฎหมายบางฉบับที่กำหนดให้มีโทษทางปกครอง แต่บัญญัติให้ฟ้องคดีต่อศาลที่มีเขตอำนาจในการพิจารณาคดีอาญาเพื่อบังคับชำระค่าปรับทางปกครองไว้แล้ว สมควรเปลี่ยนโทษดังกล่าวเป็นมาตรการปรับเป็นพินัยเช่นเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๖๖ ก หน้า ๒๒ วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕)

พระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปราม
การทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย
พ.ศ. ๒๕๖๕

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ
พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๕
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบกับมาตรา ๓๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้ความคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหายซึ่งกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตลอดจนเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายเพื่อป้องกัน ปราบปราม และเยียวยาผู้เสียหายจากการกระทำในลักษณะดังกล่าว ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย พ.ศ. ๒๕๖๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ผู้เสียหาย” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย หรือจิตใจจากการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหาย และให้หมายความรวมถึงสามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้ซึ่งอยู่กินกันฉันสามีภริยาซึ่งมิได้จดทะเบียนสมรส ผู้อุปการะและผู้อยู่ในอุปการะของผู้ถูกระทำให้สูญหาย

“เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า บุคคลซึ่งใช้อำนาจรัฐหรือได้รับมอบอำนาจ หรือได้รับการแต่งตั้ง อนุญาต สนับสนุน หรือยอมรับโดยตรงหรือโดยปริยาย จากผู้มีอำนาจรัฐให้ดำเนินการตามกฎหมาย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำ
บุคคลสูญหาย

“ควบคุมตัว” หมายความว่า การจับ คุมตัว ชั่ง กักตัว กักขัง หรือกระทำด้วยประการอื่นใดในทำนองเดียวกัน
อันเป็นการจำกัดเสรีภาพในร่างกายของบุคคล

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ผู้ใดเป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมาน
อย่างร้ายแรงแก่ร่างกายหรือจิตใจ เพื่อวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากผู้ถูกกระทำหรือบุคคลที่สาม

(๒) ลงโทษผู้ถูกกระทำเพราะเหตุอันเกิดจากการกระทำหรือสงสัยว่ากระทำของผู้นั้นหรือบุคคลที่สาม

(๓) ช่มชู้หรือขู่เข็ญผู้ถูกกระทำหรือบุคคลที่สาม

(๔) เลือกปฏิบัติไม่ว่ารูปแบบใด

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำทรมาน

มาตรา ๖ ผู้ใดเป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐลงโทษหรือกระทำด้วยประการใดที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม
หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นถูกลดทอนคุณค่าหรือละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานความเป็นมนุษย์
หรือเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานแก่ร่างกายหรือจิตใจที่มีใช้การกระทำความผิดตามมาตรา ๕
ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

การกระทำตามวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึงอันตรายเป็นผลปกติหรือสืบเนื่องจากการลงโทษที่ปวง
ที่ชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา ๗ ผู้ใดเป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐควบคุมตัว หรือลักพาบุคคลใด โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิเสธว่า
มิได้กระทำการดังกล่าว หรือปกปิดชะตากรรมหรือสถานที่ปรากฏตัวของบุคคลนั้นซึ่งส่งผลให้บุคคลนั้นไม่ได้รับ
การคุ้มครองตามกฎหมาย ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหาย

การกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งให้ถือเป็นความผิดต่อเนื่องจนกว่าจะทราบชะตากรรมของบุคคลนั้น

มาตรา ๘ ผู้ใดกระทำความผิดฐานกระทำทรมานตามมาตรา ๕ ความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย
ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา ๖ หรือความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗
นอกราชอาณาจักร ต้องรับโทษในราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้นำความในมาตรา ๑๐
แห่งประมวลกฎหมายอาญา มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม

มาตรา ๙ การกระทำความผิดฐานกระทำทรมานตามมาตรา ๕ และการกระทำความผิดฐานกระทำให้
บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗ มิให้ถือว่าเป็นความผิดที่มีลักษณะทางการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
และความผิดทางการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา

มาตรา ๑๐ ในคดีความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗ ให้ดำเนินการสืบสวนจนกว่า
จะพบบุคคลซึ่งถูกกระทำให้สูญหายหรือปรากฏหลักฐานอันน่าเชื่อว่าบุคคลนั้นถึงแก่ความตายและทราบรายละเอียด
ของการกระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด

มาตรา ๑๑ ในคดีความผิดฐานกระทำทรมานตามมาตรา ๕ หรือความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย
ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา ๖ ซึ่งผู้เสียหายไม่อยู่ในฐานะที่จะร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ
ด้วยตนเองได้ หรือความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗ ให้สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน ผู้ซึ่งอยู่กินกัน

ฉันสามีภริยาซึ่งมิได้จดทะเบียนสมรส ผู้อุปการะและผู้อยู่ในอุปการะของผู้ถูกระทำทรมาน ผู้ถูกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือผู้ถูกระทำให้สูญหายตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี เป็นผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาด้วย

มาตรา ๑๒ พฤติการณ์พิเศษใด ๆ ไม่ว่าจะเป็สภาพะสงครามหรือภัยคุกคามที่จะเกิดสงคราม ความไม่มั่นคงทางการเมืองภายในประเทศ หรือสถานการณ์ฉุกเฉินสาธารณะอื่นใด ไม่อาจนำมาอ้างเพื่อให้เกิดการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐขับไล่ ส่งกลับ หรือส่งบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ไปยังอีกรัฐหนึ่ง หากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้น จะไปตกอยู่ในอันตรายที่จะถูกระทำทรมาน ถูกกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือถูกกระทำให้สูญหาย

หมวด ๒

คณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมาน และการกระทำให้บุคคลสูญหาย” ประกอบด้วย

(๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เป็นประธานกรรมการ

(๒) ปลัดกระทรวงยุติธรรม เป็นรองประธานกรรมการ

(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ปลัดกระทรวงกลาโหม ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ ปลัดกระทรวงมหาดไทย อัยการสูงสุด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ นายกษัตราธิบดี และประธานสภาการสื่อมวลชนแห่งชาติ

(๔) กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนหกคน ดังต่อไปนี้

(ก) ผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านสิทธิมนุษยชนจำนวนสองคน ด้านกฎหมาย และด้านนิติวิทยาศาสตร์ ด้านละหนึ่งคน

(ข) แพทย์ทางนิติเวชศาสตร์จำนวนหนึ่งคน และแพทย์ทางจิตเวชศาสตร์จำนวนหนึ่งคน

ให้อธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพแต่งตั้งข้าราชการของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๕ กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) สัญชาติไทย

(๒) ไม่เป็นบุคคลล้มละลายหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต

(๓) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๔) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่น หรือกรรมการ หรือผู้ดำรงตำแหน่งบริหารในพรรคการเมือง

(๕) ไม่เป็นผู้อยู่ระหว่างถูกสั่งให้พักราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

(๖) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เพราะกระทำผิดวินัย

(๗) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก รวมทั้งคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกแต่ให้ รอกการลงโทษหรือรอกการกำหนดโทษ เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ หรือความผิดฐานหมิ่นประมาท

(๘) ไม่เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติ หรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ

มาตรา ๑๖ กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวรรคหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่ง เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่ กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

มาตรา ๑๗ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๕

มาตรา ๑๘ ในกรณีที่กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้แต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่างภายในหกสิบวัน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลือไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่แต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้ และให้ผู้ได้รับแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว

ในกรณีที่กรรมการตามมาตรา ๑๔ (๔) พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการตามวรรคหนึ่ง

มาตรา ๑๙ คณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีหรือหน่วยงานของรัฐให้มีการปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือมาตรการอื่นที่จำเป็นตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) กำหนดนโยบาย แผนงาน และมาตรการเพื่อป้องกันและปราบปรามการทรมาน การกระทำ หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำให้บุคคลสูญหาย

(๓) กำหนดนโยบายและมาตรการฟื้นฟูและเยียวยาด้านร่างกายและจิตใจแก่ผู้เสียหายอย่างครอบคลุม โดยคำนึงถึงการทำให้กลับสู่สภาพเดิมเท่าที่จะเป็นไปได้

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการช่วยเหลือและเยียวยาผู้เสียหายด้านการเงินและจิตใจ รวมถึงการฟื้นฟูระยะยาวทางการแพทย์ให้แก่ผู้เสียหาย โดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

(๕) กำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและการปกปิดการควบคุมตัวบุคคล รวมทั้งมาตรการคุ้มครองผู้แจ้งข้อมูลการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(๖) ตรวจสอบข้อมูลและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหายตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งรับและติดตามตรวจสอบข้อร้องเรียน

(๗) พิจารณารายงานสถานการณ์เกี่ยวกับการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำให้บุคคลสูญหาย และรายงานผลการดำเนินการประจำปี เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา และเผยแพร่ให้ประชาชนทราบเป็นการทั่วไป

(๘) แต่งตั้งที่ปรึกษาหรืออนุกรรมการเพื่อปฏิบัติงานตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

(๙) วางระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติหน้าที่ รวมทั้งค่าใช้จ่ายอื่น โดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง

(๑๐) วางระเบียบอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๐ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้ารองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๑ ให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพรับผิดชอบงานธุรการของคณะกรรมการ และให้มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) ประสานงานและร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องในการสืบหาติดตาม และช่วยเหลือผู้เสียหาย

(๒) สนับสนุนให้ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง มีส่วนร่วมในการป้องกันและปราบปรามการทรมาน การกระทำหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำให้บุคคลสูญหาย

(๓) ศึกษา วิจัย และเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการทรมาน การกระทำหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำให้บุคคลสูญหาย รวมทั้งให้ความรู้และฝึกอบรมแก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐ

(๔) รวบรวมข้อมูล สถิติคดี และจัดทำรายงานสถานการณ์เกี่ยวกับการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการกระทำให้บุคคลสูญหาย และรายงานผลการดำเนินงานประจำปี พร้อมทั้งแนวทางการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณา

(๕) ปฏิบัติการอื่นตามที่คณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการมอบหมาย

หมวด ๓

การป้องกันการทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย

มาตรา ๒๒ ในการควบคุมตัว เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบต้องบันทึกภาพและเสียงอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่จับและควบคุมจนกระทั่งส่งตัวให้พนักงานสอบสวนหรือปล่อยตัวบุคคลดังกล่าวไป เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถกระทำได้ ก็ให้บันทึกเหตุนั้นเป็นหลักฐานไว้ในบันทึกการควบคุมตัว

การควบคุมตัวตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบแจ้งพนักงานอัยการและนายอำเภอในท้องที่ที่มีการควบคุมตัวโดยทันที สำหรับในกรุงเทพมหานครให้แจ้งพนักงานอัยการและผู้อำนวยการสำนักงานการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง หากผู้รับแจ้งเห็นว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่าจะมีการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหาย ให้ผู้รับแจ้งดำเนินการตามมาตรา ๒๖ ต่อไป

มาตรา ๒๓ ในการควบคุมตัว เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบต้องบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว โดยอย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(๑) ข้อมูลอัตลักษณ์เกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว เช่น ชื่อ นามสกุล หรือตำหนิรูปพรรณ

(๒) วัน เวลา และสถานที่ของการถูกควบคุมตัว และข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ทำการควบคุมตัว ในกรณีที่มีการย้ายสถานที่ดังกล่าว จะต้องระบุถึงสถานที่ปลายทางที่รับตัวผู้ถูกควบคุมตัว รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบการย้ายนั้น

(๓) คำสั่งที่ให้มีการควบคุมตัว และเหตุแห่งการออกคำสั่งนั้น

(๔) เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ออกคำสั่งให้ควบคุมตัว

(๕) วัน เวลา และสถานที่ของการปล่อยตัวผู้ถูกควบคุมตัว และผู้มารับตัวผู้ถูกควบคุมตัว

(๖) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจของผู้ถูกควบคุมตัว ก่อนถูกควบคุมตัว และก่อนการปล่อยตัว ในกรณีที่ผู้ถูกควบคุมตัวถึงแก่ความตายระหว่างการควบคุมตัว จะต้องระบุถึงสาเหตุแห่งการตายและสถานที่เก็บศพ

(๗) ข้อมูลอื่น ๆ ที่คณะกรรมการกำหนดเพื่อป้องกันการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำให้บุคคลสูญหาย

มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์ของผู้ถูกควบคุมตัว ผู้มีส่วนได้เสียโดยชอบด้วยกฎหมายในการเข้าถึงข้อมูลของผู้ถูกควบคุมตัว เช่น ญาติ ผู้แทนหรือทนายความ หรือคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ หรือเจ้าหน้าที่ ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ มีสิทธิร้องขอต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓

หากเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิเสธที่จะเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัว ผู้ร้องขอมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลที่ตนเองมีภูมิลำเนา ศาลอาญาหรือศาลจังหวัดแห่งท้องที่ที่เชื่อว่าการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือพบเห็นผู้ถูกกระทำให้สูญหายครั้งสุดท้าย แล้วแต่กรณี เพื่อให้ศาลสั่งเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวได้

ศาลมีอำนาจสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตามวรรคหนึ่งเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓ ให้แก่ผู้ร้องขอได้ ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูล ผู้ร้องขออาจอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ คำสั่งศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุดท้าย

มาตรา ๒๕ เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบหรือศาลอาจไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ถูกควบคุมตัวตามมาตรา ๒๓ หากผู้นั้นอยู่ภายใต้การคุ้มครองของกฎหมายโดยเป็นผู้อยู่ในอำนาจศาล และการเปิดเผยดังกล่าวอาจละเมิดต่อความเป็นส่วนตัวหรือก่อให้เกิดผลร้ายต่อบุคคล หรือเป็นอุปสรรคต่อการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา

มาตรา ๒๖ เมื่อมีการอ้างว่าบุคคลใดถูกกระทำทรมาน ถูกกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือถูกกระทำให้สูญหาย บุคคลดังต่อไปนี้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลท้องที่ที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญาเพื่อให้มีคำสั่งยุติการกระทำเช่นนั้นทันที

(๑) ผู้เสียหายหรือผู้มีส่วนได้เสียตามมาตรา ๒๔

(๒) พนักงานอัยการ

(๓) ผู้อำนวยการสำนักงานการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง หรือนายอำเภอตามมาตรา ๒๒ หรือพนักงานฝ่ายปกครองซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการสำนักงานการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง หรือนายอำเภอ

(๔) พนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ

(๕) คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ หรือเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการ

(๖) บุคคลอื่นใดเพื่อประโยชน์ของผู้เสียหาย

เมื่อได้รับคำร้องตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลไต่สวนฝ่ายเดียวโดยพลัน โดยให้ศาลมีอำนาจเรียกเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุอื่นใดประกอบการไต่สวนหรือสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐนำตัวผู้ถูกควบคุมตัวมาศาลด้วยก็ได้

มาตรา ๒๗ เพื่อประโยชน์ในการยุติการกระทำที่อ้างตามมาตรา ๒๖ และเยียวยาความเสียหายเบื้องต้น ศาลอาจมีคำสั่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ยุติการทรมาน หรือการกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

(๒) ให้เปลี่ยนสถานที่ควบคุมตัว

(๓) ให้ผู้ถูกควบคุมตัวได้พบญาติ ทนายความ หรือบุคคลอื่นซึ่งไว้วางใจเป็นการส่วนตัว

(๔) ให้มีการรักษาพยาบาล และการประเมินโดยแพทย์ทางนิติเวชศาสตร์ และแพทย์ทางจิตเวชศาสตร์ ที่รับรองโดยแพทย์สภา รวมทั้งให้มีการจัดทำบันทึกทางการแพทย์ ตลอดจนจนการฟื้นฟูร่างกายและจิตใจ

(๕) ให้เปิดเผยเอกสารบันทึกหรือข้อมูลอื่นใด

(๖) กำหนดมาตรการอื่นใดที่เหมาะสมเพื่อประโยชน์ในการยุติการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำที่บุคคลสูญหายหรือเยี่ยงวาความเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้เสียหาย กรณีที่ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุจำเป็นในการควบคุมตัวต่อไป ให้ศาลสั่งปล่อยตัวผู้ถูกควบคุมตัวไปทันที

คำสั่งศาลตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นที่สุด

มาตรา ๒๘ ในกรณีที่ผู้ถูกควบคุมตัวถึงแก่ความตาย ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้รับผิดชอบแจ้งคณะกรรมการทราบเพื่อให้มีส่วนร่วมในการติดตามตรวจสอบข้อมูลและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการทรมานในระหว่างควบคุมตัวโดยพลัน

มาตรา ๒๙ ผู้ใดพบเห็นหรือทราบการทรมาน การกระทำที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือการกระทำที่บุคคลสูญหาย ให้แจ้งพนักงานฝ่ายปกครอง พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวน คณะกรรมการ หรือคณะอนุกรรมการที่ได้รับมอบหมายโดยไม่ชักช้า

ผู้แจ้งตามวรรคหนึ่ง ถ้าได้กระทำโดยสุจริตไม่ต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่ง ทางอาญา หรือทางวินัย แม้ภายหลังปรากฏว่าไม่มีการกระทำความผิดตามที่แจ้ง

หมวด ๔

การดำเนินคดี

มาตรา ๓๐ อายุความสำหรับความผิดตามมาตรา ๓/ มิให้เริ่มนับจนกว่าจะทราบชะตากรรมของผู้ถูกกระทำให้สูญหาย

มาตรา ๓๑ ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่นนอกจากพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว ให้พนักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่ พนักงานฝ่ายปกครองตำแหน่งตั้งแต่ปลัดอำเภอหรือเทียบเท่าขึ้นไปในสังกัดกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ และพนักงานอัยการเป็นพนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนและรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และดำเนินคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้และความผิดอื่นที่เกี่ยวข้องกัน

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษทำการสอบสวนคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้คดีใด ให้คดีนั้นเป็นคดีพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ

กรณีการสอบสวนโดยหน่วยงานอื่นที่ไม่ใช่พนักงานอัยการ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแจ้งเหตุแห่งคดีให้พนักงานอัยการทราบ เพื่อเข้าตรวจสอบหรือกำกับการสอบสวนทันที

ในกรณีไม่แน่ว่าพนักงานสอบสวนท้องที่ใดหรือหน่วยงานใด เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบให้อัยการสูงสุดหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้ชี้ขาด

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเจ้าพนักงานของรัฐตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และอยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินคดีต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้ และแจ้งให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทราบ

มาตรา ๓๒ ให้หน่วยงานที่มีอำนาจสืบสวนสอบสวนในคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ รายงานให้ผู้เสียหายทราบถึงผลความคืบหน้าของคดีอย่างต่อเนื่องและให้คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ หรือเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจติดตามผลความคืบหน้าของคดีและดำเนินมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพและความปลอดภัย ชดเชย เยี่ยงวา และฟื้นฟูความเสียหายทางร่างกาย

และจิตใจ ให้คำปรึกษาแนะนำด้านกฎหมาย และสนับสนุนช่วยเหลือด้านการดำเนินคดี โดยการมีส่วนร่วมจากผู้เสียหาย

มาตรา ๓๓ เพื่อประโยชน์ในการช่วยเหลือผู้เสียหาย ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแจ้งให้ผู้เสียหายทราบในโอกาสแรกถึงสิทธิที่จะเรียกค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และสิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมาย

ในกรณีที่ผู้เสียหายมีสิทธิและประสงค์ที่จะเรียกค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ให้พนักงานอัยการเรียกค่าสินไหมทดแทนแทนผู้เสียหายด้วย

มาตรา ๓๔ ให้ศาลอาญาคดีทุกจริตและประพจน์มิชอบเป็นศาลที่มีเขตอำนาจเหนือคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และให้รวมถึงคดีซึ่งผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นบุคคลซึ่งอยู่ในอำนาจศาลทหารในขณะกระทำความผิดด้วย

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๕ ผู้กระทำความผิดฐานกระทำทรมานตามมาตรา ๕ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงสามสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๓๖ ผู้กระทำความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา ๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๗ ผู้กระทำความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหายตามมาตรา ๗ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงสามสิบปี หรือจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

มาตรา ๓๘ ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๖ เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี หญิงมีครรภ์ ผู้พิการทางร่างกายหรือจิตใจ หรือผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้เพราะอายุหรือความป่วยเจ็บ ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นถึงหนึ่ง

ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๗ เป็นการกระทำแก่บุคคลตามวรรคหนึ่ง ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นถึงหนึ่ง

มาตรา ๓๙ ผู้ใดสมคบเพื่อกระทำความผิดตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษหนึ่งในสามของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ถ้าได้มีการกระทำความผิดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันตามวรรคหนึ่ง ผู้สมคบกันนั้นต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ในกรณีที่มีความผิดได้กระทำถึงขั้นลงมือกระทำความผิด แต่เนื่องจากการเข้าขัดขวางของผู้สมคบ ทำให้การกระทำนั้นกระทำไปไม่ตลอดหรือกระทำไปตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ศาลจะลงโทษผู้สมคบที่กระทำการขัดขวางนั้นน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดเพียงใดก็ได้

มาตรา ๔๐ ผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับตัวการในความผิดนั้น

มาตรา ๔๑ ถ้าผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ วรรคสอง มาตรา ๓๙ หรือมาตรา ๔๐ ช่วยให้มีการค้นพบผู้ถูกกระทำให้สูญหายก่อนศาลชั้นต้นพิพากษา โดยผู้นั้นมีได้รับอันตรายสาหัสหรือตกอยู่ในภาวะอันใกล้จะเป็นอันตรายต่อชีวิต หรือให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์ในการดำเนินคดี ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดเพียงใดก็ได้

มาตรา ๔๒ ผู้บังคับบัญชาผู้ใดทราบว่ามีผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของตนจะกระทำหรือได้กระทำความผิดตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ และไม่ดำเนินการที่จำเป็นและเหมาะสม เพื่อป้องกันหรือระงับการกระทำความผิด หรือไม่ดำเนินการหรือส่งเรื่องให้ดำเนินการสอบสวนและดำเนินคดีตามกฎหมาย ต้องระวางโทษกึ่งหนึ่งของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

ผู้บังคับบัญชาตามวรรคหนึ่งจะต้องเป็นผู้ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบและมีอำนาจควบคุมการกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับความผิดฐานกระทำทรมาน ความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือความผิดฐานกระทำให้บุคคลสูญหาย

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๓ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาใช้บังคับแก่การกระทำให้บุคคลสูญหายก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับโดยอนุโลม

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การทรมานและการกระทำให้บุคคลสูญหาย ซึ่งกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงที่ไม่อาจกระทำได้ในสถานการณ์ใด ๆ ดังนั้น เพื่อยกระดับและเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย รวมทั้งการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย สมควรกำหนดฐานความผิด มาตรการป้องกันและปราบปราม และมาตรการเยียวยาผู้เสียหาย ตลอดจนจน มาตรการอื่นที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษอื่น ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี และอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคน จากการบังคับให้หายสาบสูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๖๖ ก หน้า ๔๓ วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๕)

กฎกระทรวง

กำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีอำนาจมีคำสั่งให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐
พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๐ (๒) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของ
ราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ นายกรัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

ข้อ ๓ การมีคำสั่งให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ เป็นการทั่วไปหรือเฉพาะแก่บุคคลใด
ให้เป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมีหน้าที่ครอบครองหรือควบคุมดูแลข้อมูลข่าวสารนั้น และเป็นผู้ดำรงตำแหน่ง
ดังต่อไปนี้

(๑) ข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการศาลยุติธรรม ข้าราชการฝ่ายศาลปกครอง ข้าราชการสำนักงาน
ศาลรัฐธรรมนูญ ข้าราชการฝ่ายอัยการซึ่งเป็นข้าราชการตุลาการ ข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา
ข้าราชการรัฐสภาสามัญ หรือข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งประเภททั่วไปตั้งแต่ระดับชำนาญงาน
ขึ้นไปซึ่งปฏิบัติหน้าที่หัวหน้างาน ประเภทวิชาการตั้งแต่ระดับชำนาญการขึ้นไป ประเภทอำนวยการ ประเภทบริหาร
หรือเทียบเท่ากับตำแหน่งดังกล่าว แล้วแต่กรณี

(๒) ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาหรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งประเภท
วิชาชีพเฉพาะหรือเชี่ยวชาญเฉพาะตั้งแต่ระดับชำนาญการขึ้นไป หรือดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารหรือเทียบเท่า
หรือลูกจ้างในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารหรือเทียบเท่า

(๓) ข้าราชการทหาร หรือข้าราชการตำรวจ ซึ่งมียศตั้งแต่พันตรี นาวาตรี นาวาอากาศตรี หรือ
พันตำรวจตรีขึ้นไป แล้วแต่กรณี

(๔) ข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรมซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ข้าราชการตุลาการชั้น ๒ ขึ้นไป

(๕) คณะกรรมการตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

(๖) ข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ข้าราชการอัยการชั้น ๒ ขึ้นไป

(๗) ผู้บริหารท้องถิ่น หรือปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปลัดเทศบาล ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
ปลัดเมืองพัทยา หรือหัวหน้าข้าราชการและพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายจัดตั้ง แล้วแต่กรณี

(๘) บุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งควบคุมการปฏิบัติงานของรัฐวิสาหกิจ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจซึ่งปฏิบัติงาน
ในตำแหน่งหัวหน้างานหรือเทียบเท่าขึ้นไป

(๙) บุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งควบคุมการปฏิบัติงานของหน่วยงานอิสระของรัฐ หรือหัวหน้าหน่วยงานระดับเลขาธิการ ผู้ว่าการ หรือตำแหน่งอื่นที่มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกันของหน่วยงานอิสระของรัฐ หรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานอิสระของรัฐที่ได้รับมอบหมายจากบุคคลหรือคณะบุคคล หรือหัวหน้าหน่วยงานดังกล่าว

(๑๐) บุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งควบคุมการปฏิบัติงานขององค์กรควบคุมการประกอบวิชาชีพ หรือหัวหน้าสำนักงานขององค์กรควบคุมการประกอบวิชาชีพ หรือเจ้าหน้าที่ขององค์กรควบคุมการประกอบวิชาชีพที่ได้รับมอบหมายจากบุคคล หรือคณะบุคคล หรือหัวหน้าสำนักงานดังกล่าว

(๑๑) บุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งควบคุมการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นของรัฐตามมาตรา ๔ หรือพนักงานของหน่วยงานดังกล่าวซึ่งปฏิบัติงานในตำแหน่งหัวหน้างานหรือเทียบเท่าขึ้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงการกำหนดตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีอำนาจมีคำสั่งให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดประเภทและระดับตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ของรัฐในปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๕๑ ก หน้า ๖๘ วันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๖๕)

กฎกระทรวง
การดำเนินการเพื่อบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด
พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๔ และมาตรา ๑๑๕ วรรคสองและวรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติด รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ในกฎกระทรวงนี้

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งหรือระดับตามที่กำหนดในกฎกระทรวงนี้

หมวด ๑

ตำแหน่งหรือระดับของเจ้าพนักงานที่มีหน้าที่และอำนาจ

ข้อ ๓ ให้บุคคลซึ่งดำรงตำแหน่งหรือระดับดังต่อไปนี้ มีหน้าที่และอำนาจตามมาตรา ๑๑๕ วรรคหนึ่ง

(๑) เจ้าพนักงาน ป.ป.ส.

(๒) พนักงานฝ่ายปกครองผู้ดำรงตำแหน่ง ดังต่อไปนี้

(ก) ปลัดกระทรวงมหาดไทย

(ข) รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

(ค) ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย

(ง) ผู้ช่วยปลัดกระทรวงมหาดไทย

(จ) อธิบดีกรมการปกครอง

(ฉ) รองอธิบดีกรมการปกครอง

(ช) ผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง

(ซ) ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านกฎหมาย กรมการปกครอง

(ฅ) ผู้อำนวยการสำนัก ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านกฎหมาย ผู้อำนวยการส่วนเจ้าพนักงานปกครอง และนิติกรในสังกัดสำนักการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง

(ญ) ผู้อำนวยการสำนัก ผู้อำนวยการส่วน และเจ้าพนักงานปกครองในสังกัดสำนักอำนวยการ กองบริหารที่ดินแดน กรมการปกครอง

(ฎ) ผู้ว่าราชการจังหวัด

(ฏ) รองผู้ว่าราชการจังหวัด

- (ฐ) ปลัดจังหวัด
- (ฑ) จ่าจังหวัด
- (ฒ) ป้องกันจังหวัด
- (ณ) เจ้าพนักงานปกครองและนิติกรสังกัดที่ทำการปกครองจังหวัด
- (ด) นายอำเภอ
- (ต) ปลัดอำเภอ

(๓) ตำรวจผู้เป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรขึ้นไปและได้รับมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้บังคับบัญชาหัวหน้าหน่วยงานหรือผู้ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาหัวหน้าหน่วยงานให้มีหน้าที่และอำนาจเกี่ยวกับภารกิจด้านยาเสพติด

หมวด ๒

การตรวจหรือค้นผู้มีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าเสพยาเสพติด และการยึดยาเสพติดจากผู้ครอบครอง

ข้อ ๔ การตรวจหรือค้นผู้มีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าเสพยาเสพติดในเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะ ให้เจ้าพนักงานถือปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ให้เป็นไปตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการแต่งตั้ง การปฏิบัติหน้าที่ และการกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.

(๒) กรณีพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ข้อ ๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ ๔ ให้เจ้าพนักงานถือปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องของทุกครั้ง และรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดว่าด้วยการแต่งตั้ง การปฏิบัติหน้าที่ และการกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงาน ป.ป.ส.

(๒) พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจต้องแสดงบัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องของทุกครั้ง และรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ตามที่เลขอาชญากรรม ป.ป.ส. ประกาศกำหนด

ข้อ ๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานตรวจพบผู้ซึ่งมีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่ากระทำความผิดฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพและสมัครใจเข้ารับการรักษาตามมาตรา ๑๑๔ มีสิ่งของต้องสงสัยว่าเป็นยาเสพติดไว้ในความครอบครอง ให้เจ้าพนักงานยึดยาเสพติดนั้นและริบนำส่งพนักงานสอบสวนเพื่อการเก็บรักษาและการทำลายตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดว่าด้วยการตรวจรับ การตรวจพิสูจน์ การเก็บรักษา การทำลาย การนำไปใช้ประโยชน์ และการรายงานยาเสพติด

หมวด ๓

การตรวจหรือทดสอบหรือสั่งให้การตรวจหรือทดสอบสารเสพติดในปัสสาวะ

ข้อ ๗ การตรวจหรือทดสอบหรือสั่งให้การตรวจหรือทดสอบสารเสพติดในปัสสาวะ ให้เจ้าพนักงานถือปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. ให้เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการตรวจหรือทดสอบว่าบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดมีสารเสพติดอยู่ในร่างกายหรือไม่

(๒) กรณีพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๘ การเตรียมการในการตรวจหรือทดสอบหรือสั่งให้การตรวจหรือทดสอบสารเสพติดในปัสสาวะ ให้เจ้าพนักงานถือปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีบริเวณสำหรับตัวผู้เข้ารับการตรวจหรือทดสอบ เพื่อดำเนินการตรวจหรือทดสอบหรือเก็บปัสสาวะภายในระยะเวลาเท่าที่จำเป็น แล้วแต่กรณี เพื่อให้การตรวจหรือทดสอบหรือเก็บปัสสาวะเสร็จสิ้นไป โดยเรียบร้อยและเก็บไว้ในสถานที่มิดชิดจากบุคคลภายนอก ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงอายุ เพศ ภาวะเพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิด และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

(๒) จัดให้มีเจ้าหน้าที่ของรัฐทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยในการตรวจหรือทดสอบเพื่อให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และทันเหตุการณ์ โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของเจ้าพนักงาน

(๓) จัดให้มีอุปกรณ์ในการเก็บปัสสาวะ โดยให้ใช้ขวดแก้วหรือขวดพลาสติกพร้อมฝาปิดขนาดบรรจุไม่น้อยกว่าหกสิบมิลลิลิตร โดยขวดที่นำมาใช้ต้องสะอาดและแห้ง และให้มีฉลากและกระดาษขาวเพื่อใช้สำหรับปิดผนึกขวดตัวอย่างปัสสาวะด้วย

ข้อ ๙ วิธีเก็บปัสสาวะให้ถือปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีผู้ควบคุมการถ่ายปัสสาวะของผู้รับการตรวจหรือทดสอบทุกครั้ง ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำใด ๆ ที่ทำให้ปัสสาวะเกิดการเจือจาง เดิมสารเพื่อปลอมปน หรือสลับเปลี่ยนตัวอย่างปัสสาวะ

(๒) บันทึกหมายเลขประจำขวด และชื่อ นามสกุล และหมายเลขประจำตัวประชาชน (๑๓ หลัก) ของผู้รับการตรวจหรือทดสอบบนฉลากปิดขวดเก็บปัสสาวะ

(๓) มอบอุปกรณ์ในการเก็บปัสสาวะแก่ผู้รับการตรวจหรือทดสอบเพื่อนำไปใส่ปัสสาวะของตนให้ได้ จำนวนประมาณสามสิบมิลลิลิตร

ให้ส่งตัวอย่างปัสสาวะไปยังสถานพยาบาลยาเสพติดหรือศูนย์คัดกรองหรือสถานตรวจพิสูจน์ แล้วแต่กรณี ภายในสองชั่วโมงนับแต่มีการเก็บปัสสาวะโดยไม่ต้องแช่เย็นตัวอย่างปัสสาวะ แต่หากไม่สามารถดำเนินการได้ ให้แช่เย็นตัวอย่างปัสสาวะที่อุณหภูมิสองถึงแปดองศาเซลเซียส

ข้อ ๑๐ วิธีการตรวจหรือทดสอบสารเสพติดในเบื้องต้น ให้ถือปฏิบัติโดยใช้เครื่องมือหรือชุดน้ำยาตรวจสอบ ดังต่อไปนี้

(๑) ชุดน้ำยาตรวจหรือทดสอบของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุขหรือหน่วยงานอื่นของรัฐ โดยให้ถือปฏิบัติตามคู่มือวิธีการตรวจสอบของชุดน้ำยาตรวจสอบของหน่วยงานนั้น

(๒) ชุดตรวจหรือเครื่องมือตรวจสอบโดยวิธี Immunoassay โดยให้ถือปฏิบัติตามคู่มือวิธีการตรวจสอบของชุดตรวจหรือเครื่องมือแต่ละชนิด

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่ตรวจหรือทดสอบสารเสพติดในเบื้องต้นตามข้อ ๑๐ แล้วให้ผลบวก หากผู้รับการตรวจหรือทดสอบสมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษา ให้เจ้าพนักงานดำเนินการตามข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง โดยไม่ต้องดำเนินการส่งตัวอย่างปัสสาวะไปยังสถานตรวจพิสูจน์ โรงพยาบาลหรือมหาวิทยาลัยของรัฐ

ข้อ ๑๒ ในกรณีที่ตรวจหรือทดสอบสารเสพติดในเบื้องต้นตามข้อ ๑๐ แล้วให้ผลบวก ถ้าบุคคลนั้นมีพฤติการณ์ต้องห้ามหรือไม่สมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษาตามข้อ ๑๕ วรรคสอง ให้เจ้าพนักงานจัดบันทึกข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อ นามสกุล ภูมิลำเนา หรือสถานที่อยู่ของผู้รับการตรวจหรือทดสอบที่สามารถจะเรียกตัวหรือออกหมายเรียกมาเพื่อดำเนินคดีได้เมื่อมีการตรวจสอบสวนยืนยันผลตามข้อ ๑๓ แล้วพบว่าเป็นผู้มีสารเสพติดในร่างกาย

ในการตรวจหรือทดสอบสารเสพติดในเบื้องต้นนั้น เมื่ออ่านผลแล้ว ปรากฏว่าให้ผลบวกตามคู่มือวิธีการตรวจสอบตามเครื่องมือหรือชุดน้ำยาตรวจสอบในข้อ ๑๐ ให้ปิดเป็นความลับและให้เจ้าพนักงานหรือเจ้าหน้าที่

ของรัฐผู้ซึ่งอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของเจ้าพนักงานซึ่งทำการตรวจหรือทดสอบสารเสพติดนำขวดปัสสาวะของผู้รับการตรวจหรือทดสอบนั้นปิดให้สนิท พร้อมทั้งผนึกปากขวดด้วยแถบขาว โดยมีลายมือชื่อของผู้ทำการตรวจหรือทดสอบกำกับไว้ และเมื่อดำเนินการดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ผู้ทำการตรวจหรือทดสอบรีบส่งตัวอย่างปัสสาวะไปยังสถานตรวจพิสูจน์ตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดว่าด้วยการตรวจรับ การตรวจพิสูจน์ การเก็บรักษา การทำลาย การนำไปใช้ประโยชน์ และการรายงานยาเสพติด เพื่อตรวจยืนยันผลการตรวจพิสูจน์ การเก็บรักษา การทำลาย การนำไปใช้ประโยชน์ และการรายงานยาเสพติด เพื่อตรวจยืนยันผล

ข้อ ๑๓ เมื่อสถานตรวจพิสูจน์ โรงพยาบาล หรือมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้รับขวดปัสสาวะตามข้อ ๑๒ และได้ดำเนินการตรวจยืนยันแล้ว ให้ถือเกณฑ์การตัดสินผลการตรวจพิสูจน์ว่าเป็นผู้มีสารเสพติดอยู่ในร่างกายดังต่อไปนี้

(๑) กลุ่มแอมเฟตามีน (Amphetamines) และกลุ่มเอ็กซ์ตาซี (Ecstasy – Group Substances) เมื่อตรวจพบว่ามีสารหรือเมตาบอลไลต์ของสารในกลุ่มดังกล่าวอยู่ในปัสสาวะตั้งแต่หนึ่งไมโครกรัมต่อมิลลิลิตรขึ้นไป

(๒) กลุ่มโอปิเอต (Opiates) ได้แก่ เฮโรอีน มอร์ฟีน และฝิ่น เมื่อตรวจพบว่ามีสารหรือเมตาบอลไลต์ของสารในกลุ่มดังกล่าวอยู่ในปัสสาวะตั้งแต่สามร้อยนาโนกรัมต่อมิลลิลิตรขึ้นไป

(๓) กลุ่มกัญชา (Cannabis) เมื่อตรวจพบว่ามีสารออกฤทธิ์หรือกัญชา (Cannabinoids) หรือเมตาบอลไลต์ของกัญชาอยู่ในปัสสาวะตั้งแต่ห้าสิบนาโนกรัมต่อมิลลิลิตรขึ้นไป

(๔) กลุ่มโคคาอีน (Cocaine) เมื่อตรวจพบว่ามีสารหรือเมตาบอลไลต์ของโคคาอีนอยู่ในปัสสาวะตั้งแต่สามร้อยนาโนกรัมต่อมิลลิลิตรขึ้นไป

(๕) คีตามีน (Ketamine) เมื่อตรวจพบว่ามีสารและเมตาบอลไลต์ของคีตามีนรวมกันอยู่ในปัสสาวะตั้งแต่ capitalize หนึ่งไมโครกรัมต่อมิลลิลิตรขึ้นไป

หมวด ๔

การสอบถามและตรวจสอบข้อมูล พฤติการณ์ ความสมัครใจเข้ารับการรักษา และการให้อยู่ในความดูแลเป็นการชั่วคราว

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่เจ้าพนักงานพบผู้มีพฤติกรรมอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพ ถ้าผู้นั้นยกเหตุว่าตนได้เสพยาเสพติดหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพและสมัครใจขอเข้ารับการรักษาเสพยาเสพติดก่อนที่เจ้าพนักงานจะตรวจพบ ให้เจ้าพนักงานพิจารณาให้ผู้นั้นเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลยาเสพติดตามมาตรา ๑๑๓ เว้นแต่เจ้าพนักงานมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นจะไม่เข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลยาเสพติด ให้เจ้าพนักงานตรวจหรือทดสอบสารเสพติดในร่างกายและในกรณีที่ผลการตรวจหรือทดสอบสารเสพติดเบื้องต้นพบว่าบุคคลนั้นอาจเป็นผู้เสพยาเสพติด ให้เจ้าพนักงานดำเนินการตามข้อ ๑๕

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่เจ้าพนักงานพบผู้มีพฤติกรรมอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพ โดยมีผลการตรวจหรือทดสอบสารเสพติดเบื้องต้นพบว่าบุคคลนั้นอาจเป็นผู้เสพยาเสพติด เพื่อประโยชน์ในการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดและส่งตัวผู้นั้นไปยังสถานพยาบาลยาเสพติด หรือศูนย์คัดกรอง เจ้าพนักงานจะให้บุคคลนั้นอยู่ในความดูแลเป็นการชั่วคราวได้ แต่ต้องไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ตรวจหรือทดสอบว่าบุคคลนั้นมีสารเสพติดอยู่ในร่างกายเพื่อดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) สอบถามและตรวจสอบ เพื่อทราบชื่อ อาชีพ ที่อยู่ ประวัติ รายได้ และพฤติการณ์อื่นของบุคคล ตามวรรคหนึ่งว่า เป็นผู้ต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก อยู่ในระหว่างรับโทษจำคุกตามคำพิพากษา มีพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นหรือสังคม มีพฤติกรรม

อันตรายที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นหรือสังคมที่เกิดจากโรคทางจิตและประสาท หรืออาการที่เกิดจากฤทธิ์ของยาเสพติดที่ใช้ หรือพฤติกรรมอื่นใดในลักษณะเดียวกันหรือไม่

(๒) สอบถามความสมัครใจและให้ลงนามสมัครใจหรือไม่สมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษา

(๓) ส่งตัวผู้นั้น ตัวอย่างปัสสาวะ บันทึกรผลการตรวจหรือทดสอบสารเสพติดเบื้องต้น และบันทึกการตรวจสอบพฤติกรรมและสอบถามความสมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษาไปยังสถานพยาบาลยาเสพติดหรือศูนย์คัดกรอง

กรณีบุคคลตามวรรคหนึ่งมีพฤติกรรมต้องห้ามตาม (๑) หรือไม่ลงนามสมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษาตาม (๒) ให้เจ้าพนักงานบันทึกพฤติกรรมแห่งการดำเนินการตรวจหรือค้นผู้มีพฤติกรรมอันควรสงสัยว่าเสพยาเสพติด การยึดยาเสพติดจากผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพ การตรวจหรือทดสอบหรือส่งให้รับการตรวจหรือทดสอบสารเสพติดในปัสสาวะ การสอบถามและตรวจสอบข้อมูล พฤติกรรม ความสมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษา และการให้อยู่ในความดูแลเป็นการชั่วคราวของผู้มีพฤติกรรมอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพ แล้วแต่กรณี ส่งไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อเป็นพยานหลักฐาน ดำเนินคดีกับบุคคลนั้นในความผิดฐานเสพยาเสพติดตามมาตรา ๑๖๒ หรือมาตรา ๑๖๓ หรือกระทำความผิดฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพตามมาตรา ๑๖๔ แล้วแต่กรณี

การบันทึกผลการตรวจหรือทดสอบสารเสพติดเบื้องต้นและบันทึกการตรวจสอบพฤติกรรม และสอบถามความสมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษา ให้เป็นไปตามแบบที่เลขาธิการ ป.ป.ส. กำหนด

ให้สำนักงาน ป.ป.ส. เป็นหน่วยงานหลักในการบูรณาการข้อมูลสารสนเทศระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของเจ้าพนักงาน

ข้อ ๑๖ การผูกมัดร่างกายบุคคลซึ่งอยู่ในความดูแลเป็นการชั่วคราวตามข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง จะกระทำไม่ได้ เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นจะขัดขวางหรือหลบหนีหรือพยายามหลบหนี ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจใช้วิธีการดังกล่าวเท่าที่เหมาะสมและจำเป็นแก่พฤติกรรมเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือเพื่อความปลอดภัยของเจ้าพนักงาน และบุคคลอื่น

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำในสถานที่ราชการหรือสถานที่อื่นใดซึ่งเจ้าพนักงานเห็นสมควร โดยสถานที่ดังกล่าวต้องไม่ปะปนกับผู้ต้องหาหรือมีบุคคลอื่นซึ่งไม่เกี่ยวข้องอยู่ในสถานที่นั้น อันมีลักษณะเป็นการประจานผู้อยู่ในความดูแลเป็นการชั่วคราว โดยคำนึงถึงอายุ เพศ และสภาวะของผู้นั้นด้วย และห้ามใช้สถานที่ดังต่อไปนี้

- (๑) เรือนจำ
- (๒) ทัดพลสถาน
- (๓) สถานกักขัง
- (๔) สถานกักกัน
- (๕) ห้องควบคุมผู้ต้องหา

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

สมศักดิ์ เทพสุทิน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๑๑๕ แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติด บัญญัติให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีหน้าที่และอำนาจดำเนินการกับบุคคลผู้มี พฤติการณ์อันควรสงสัยว่ากระทำความผิดฐานเสพหรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดเพื่อเสพ เพื่อประโยชน์ ในการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ประกอบกับการกำหนด ให้เจ้าพนักงาน ป.ป.ส. หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตำแหน่งใดหรือระดับใดจะมีหน้าที่และอำนาจในเรื่อง ดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๕๓ ก หน้า ๒๒ วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๕)

กฎกระทรวง

ว่าด้วยการแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิด

ฐานสนับสนุน ช่วยเหลือ หรือสมคบกันกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด

พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๑๑/๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาอาชญากรรม พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาอาชญากรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ การขออนุมัติแจ้งข้อหาในกรณีที่ศาลออกหมายจับแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๒๕ หรือมาตรา ๑๒๗ แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติด ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบรายงานหัวหน้าพนักงานสอบสวนและให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนยื่นคำขออนุมัติแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดดังกล่าวต่อเลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ซึ่งเลขาธิการ ป.ป.ส. มอบหมายโดยเร็ว

ข้อ ๒ คำขอตามข้อ ๑ ต้องระบุชื่อผู้กระทำความผิดซึ่งประสงค์จะขอแจ้งข้อหาให้ชัดแจ้ง พร้อมแนบเอกสารหรือหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(๑) สถานภาพส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิด เช่น ประวัติบุคคลหรือประวัติอาชญากรรม

(๒) รายงานการสืบสวนพฤติการณ์สำคัญที่เป็นมูลเหตุให้ทำการสืบสวน ข่าวสาร แหล่งที่มา วันเวลา เริ่มสืบสวนพฤติการณ์ที่ผ่านมา และพฤติการณ์การกระทำความผิดในคดีนี้

(๓) พยานหลักฐานที่ยืนยันการกระทำความผิดในข้อหาที่จะขออนุมัติ

(๔) รายละเอียดในคดีความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด เช่น ข้อหาผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติด

(๕) สำเนาหมายจับ

ข้อ ๓ ในกรณีที่ผู้ต้องหาถูกจับกุมในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฐานอื่น หากพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนเห็นว่ากรกระทำของผู้ต้องหาที่ถูกจับกุมในคดีนั้นเป็นความผิดตามมาตรา ๑๒๕ หรือมาตรา ๑๒๗ แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติดด้วย ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบรายงานหัวหน้าพนักงานสอบสวนและให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนยื่นคำขออนุมัติแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดดังกล่าวต่อเลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ซึ่งเลขาธิการ ป.ป.ส. มอบหมายโดยเร็ว

ให้นำความในข้อ ๒ มาใช้บังคับแก่การยื่นคำขออนุมัติแจ้งข้อหาตามวรรคหนึ่งโดยอนุโลม

ข้อ ๔ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการเพื่อฟ้องคดีแล้ว ถ้าพนักงานอัยการเห็นควรแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๒๕ หรือมาตรา ๑๒๗ แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติดเพิ่มเติม ให้หัวหน้าพนักงานอัยการ หัวหน้าองค์คณะหรือหัวหน้าคณะทำงานซึ่งมีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหัวหน้าพนักงานอัยการสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาเพิ่มเติมแก่ผู้กระทำความผิดดังกล่าว

คำสั่งของพนักงานอัยการตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการอนุมัติให้แจ้งข้อหาเพื่อดำเนินคดีตามมาตรา ๑๑/๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๔

ข้อ ๕ ในการพิจารณาคำขออนุมัติแจ้งข้อหาเพื่อดำเนินคดีนั้น เลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ที่เลขาธิการ ป.ป.ส. มอบหมายอาจเรียกให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้ทำการสืบสวน พนักงานสอบสวน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งพยานหลักฐานเพิ่มเติม หรือแต่งตั้งบุคคลหรือคณะบุคคล หรืออาจเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมให้แต่งตั้งบุคคลหรือคณะบุคคล เพื่อพิจารณาตรวจสอบกลิ่นกรองพยานหลักฐานในคำขออนุมัติแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๒๕ หรือมาตรา ๑๒๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญาเพื่อประกอบการพิจารณาได้

ข้อ ๖ ให้เลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ที่เลขาธิการ ป.ป.ส. มอบหมายพิจารณาคำขออนุมัติแจ้งข้อหาให้แล้วเสร็จภายในห้าวันทำการนับแต่วันที่ได้รับคำขอ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นจะขยายเวลาออกไปอีกได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินห้าวันทำการ โดยต้องบันทึกเหตุจำเป็นดังกล่าวไว้ด้วย

เมื่อเลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ที่เลขาธิการ ป.ป.ส. มอบหมายได้มีคำสั่งประการใดแล้ว ให้มีหนังสือแจ้งคำสั่งให้ผู้ขออนุมัติทราบโดยเร็วหรือจะให้ผู้ขออนุมัติลงลายมือชื่อรับทราบในคำสั่งนั้นก็

ข้อ ๗ ในกรณีที่ได้รับอนุมัติให้แจ้งข้อหาจากเลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ที่เลขาธิการ ป.ป.ส. มอบหมายให้พนักงานสอบสวนรีบดำเนินการตามที่ได้รับอนุมัติ แล้วรายงานการแจ้งข้อหาให้เลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ที่เลขาธิการ ป.ป.ส. มอบหมายทราบโดยเร็ว ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสามวันนับแต่วันที่ได้อำนาจดำเนินการตามที่ได้รับอนุมัตินั้น

ในกรณีไม่สามารถดำเนินการตามที่ได้รับอนุมัติได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งอนุมัติให้รายงานคดีตามคำสั่งอนุมัติให้แจ้งข้อหาให้เลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ที่เลขาธิการ ป.ป.ส. มอบหมายทราบโดยเร็ว ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสามวันนับแต่วันที่ครบกำหนดดังกล่าว

ในกรณีได้รับอนุมัติให้แจ้งข้อหาเพิ่มเติมจากพนักงานอัยการ ให้พนักงานสอบสวนรายงานการแจ้งข้อหาพร้อมทั้งส่งสำเนาสำนวนคดีดังกล่าวให้เลขาธิการ ป.ป.ส. หรือผู้ที่เลขาธิการ ป.ป.ส. มอบหมายทราบทันที

ข้อ ๘ ในการรายงานตามข้อ ๗ ให้รายงานด้วยว่ามีหรือได้รับข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๒๕ หรือมาตรา ๑๒๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญาเสพติด ที่ถูกจับกุมหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดดังกล่าวด้วยหรือไม่ อย่างไร

การรายงานข้อมูลหรือหลักฐานเกี่ยวกับทรัพย์สินตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำได้ทุกครั้งที่ได้รับข้อมูลหรือหลักฐาน

ข้อ ๙ คำขออนุมัติ หนังสือแจ้งคำสั่งอนุมัติ และการรายงานตามกฎกระทรวงนี้ ให้เป็นไปตามแบบที่สำนักงาน ป.ป.ส. กำหนด

การขออนุมัติ การอนุมัติ และการรายงานตามกฎกระทรวงนี้อาจดำเนินการโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ได้ตามที่เลขาธิการ ป.ป.ส. ประกาศกำหนด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

สมศักดิ์ เทพสุทิน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๑๑/๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา
คดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๖๔
บัญญัติให้การขออนุมัติ การอนุมัติ และการรายงานการแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดในความผิดฐานสนับสนุน
ช่วยเหลือ หรือสมคบกันกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดตามมาตรา ๑๒๕ หรือมาตรา ๑๒๗
แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๖๔ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง
จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๕๓ ก หน้า ๓๐ วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๕)

กฎ ก.ตร.

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ

พ.ศ. ๒๕๖๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ (๒) และมาตรา ๒๖ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕ และมติ ก.ตร. ในการประชุมครั้งที่ ๑๐/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๖๕ จึงออกกฎ ก.ตร. ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎ ก.ตร. นี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๒ (๔) (ก)

(๑) ให้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจประกาศรับสมัครบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามของการเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๒ (๔) (ก) โดยให้ผู้สมัครส่งแบบใบสมัครตามแบบ ก.ตร.๑ ท้ายกฎ ก.ตร. นี้ ไปยังเลขานุการ ก.ตร. ภายในวัน เวลาที่กำหนด

(๒) ให้เลขานุการ ก.ตร. รวบรวมและตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลที่สมัครรับเลือกเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๒ (๔) (ก) โดยให้มีอำนาจเรียกเอกสารหรือพยานหลักฐานอันจำเป็นจากผู้สมัครหรือตรวจสอบไปยังส่วนราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเมื่อได้ดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลดังกล่าวเสร็จแล้ว ให้จัดทำบัญชีรายชื่อเรียงลำดับตามตัวอักษรส่งไปยังคณะกรรมการการเลือกตั้งตามแบบ ก.ตร.๒ ท้ายกฎ ก.ตร. นี้ ก่อนวันเลือกเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน เพื่อให้คณะกรรมการการเลือกตั้งดำเนินการจัดให้มีการเลือกและประกาศผลการเลือกตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการการเลือกตั้งกำหนด

ข้อ ๓ หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๒ (๔) (ข)

(๑) ให้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจทำหนังสือแจ้งประธาน ก.ตร. เพื่อจัดให้กรรมการข้าราชการตำรวจตามมาตรา ๒๒ (๑) (๒) และ (๓) เสนอชื่อบุคคลเพื่อรับเลือกเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๒ (๔) (ข)

(๒) เมื่อประธาน ก.ตร. อนุมัติให้ดำเนินการตาม (๑) แล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจทำหนังสือแจ้งให้กรรมการข้าราชการตำรวจตามมาตรา ๒๒ (๑) (๒) และ (๓) เสนอชื่อบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามของการเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๒ (๔) (ข) โดยกรรมการข้าราชการตำรวจตามมาตรา ๒๒ (๑) (๒) และ (๓) หนึ่งคนสามารถเสนอชื่อได้ไม่เกินหกรายชื่อตามแบบ ก.ตร.๓ ท้ายกฎ ก.ตร. นี้ แล้วส่งรายชื่อให้เลขานุการ ก.ตร. ภายในวัน เวลาที่กำหนด

(๓) ให้เลขานุการ ก.ตร. รวบรวมและตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลที่ได้รับการเสนอชื่อตาม (๒) โดยให้มีอำนาจเรียกเอกสารหรือพยานหลักฐานอันจำเป็นจากผู้สมัครหรือตรวจสอบไปยังส่วนราชการหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเมื่อได้ดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติของบุคคลดังกล่าวเสร็จแล้ว ให้สำนักงาน

คณะกรรมการข้าราชการตำรวจทำหนังสือแจ้งประธาน ก.ตร. เพื่อจัดให้กรรมการข้าราชการตำรวจตาม
มาตรา ๒๒ (๑) (๒) และ (๓) หรือร่วมกันเสนอชื่อบุคคลเพื่อรับเลือกเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ
ตามมาตรา ๒๒ (๔) (ข) จำนวนหกคน แล้วให้เลขานุการ ก.ตร. จัดทำบัญชีรายชื่อเรียงลำดับตามตัวอักษรส่งไปยัง
คณะกรรมการการเลือกตั้งแบบ ก.ตร.๔ ท้ายกฎ ก.ตร. นี้ ก่อนวันเลือกเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน
เพื่อให้คณะกรรมการการเลือกตั้งดำเนินการจัดให้มีการเลือกและประกาศผลการเลือกตามหลักเกณฑ์และวิธีการ
ที่คณะกรรมการการเลือกตั้งกำหนด

ข้อ ๔ ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ
ให้เสนอ ก.ตร. วินิจฉัย คำวินิจฉัยของ ก.ตร. ให้ถือเป็นที่สุด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๕

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการข้าราชการตำรวจ

(แบบ ก.ตร.๑)

ใบสมัครรับเลือกเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ
ตามมาตรา ๒๒ (๔) (ก) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕

.....

รูปถ่าย
ขนาด ๒ นิ้ว

ใบสมัครเลขที่.....(สำหรับเจ้าหน้าที่กรอก)

ข้าพเจ้า

- (๑) ยศ/ชื่อชื่อสกุล.....
- (๒) หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน.....
- (๓) เกิดวันที่ เดือน พ.ศ.
- (๔) อายุ ปี
- (๕) เคยรับราชการตำรวจในตำแหน่ง (ตำแหน่งสุดท้าย)
- (๖) พ้นจากความเป็นข้าราชการตำรวจเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ. รวม.....ปี.....เดือน
- (๗) ที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ หมู่ที่ ตรอก ซอย ถนน
ตำบล/แขวง อำเภอ/เขตจังหวัด
รหัสไปรษณีย์
- (๘) สถานที่ติดต่อ
- โทรศัพท์ โทรสาร
- จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)

ขอสมัครรับเลือกเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ ตามมาตรา ๒๒ (๔) (ก) และขอรับรองว่าข้าพเจ้ามีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามของการเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ ตามที่พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕ กำหนดทุกประการ และยินยอมให้ตรวจสอบข้อมูลต่างๆ ไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามที่กฎหมายกำหนดไว้ รวมทั้งยินยอมให้เก็บรักษาใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประกอบการพิจารณาตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิได้

ทั้งนี้ ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้อความดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริง

(ลงชื่อ) ผู้สมัคร

(.....)

วันที่ เดือน.....พ.ศ.

ผลงานที่สำคัญ

.....
.....

๑๐. ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้อความดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริง พร้อมนี้ได้แนบหลักฐานมาเพื่อประกอบการพิจารณา ดังนี้

- ๑. สำเนาทะเบียนบ้าน
- ๒. สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน/บัตรประจำตัวข้าราชการ
- ๓. คุณวุฒิการศึกษา
- ๔. ใบรับรองแพทย์ว่าไม่เป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- ๕. หนังสือแสดงความยินยอมให้ตรวจสอบและเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล
- ๖. อื่น ๆ

.....

(ลงชื่อ) เจ้าของประวัติ

(.....)

วันที่ เดือน พ.ศ.

(แบบ ก.ตร.๒)

บัญชีรายชื่อบุคคลที่สมัครรับเลือกเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ
ตามมาตรา ๒๒ (๔) (ก) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕

๑.	๑๑.
๒.	๑๒.
๓.	๑๓.
๔.	๑๔.
๕.	๑๕.
๖.	๑๖.
๗.	๑๗.
๘.	๑๘.
๙.	๑๙.
๑๐.	๒๐.

..... ฯลฯ

ตรวจแล้วถูกต้อง

(ลงชื่อ)

(.....)

ผบช.สง.ก.ตร./เลขานุการ ก.ตร.

หมายเหตุ จำนวนรายชื่อบุคคลให้เป็นไปตามข้อเท็จจริงที่มีการสมัครและผ่านการตรวจสอบคุณสมบัติ
จากเลขานุการ ก.ตร. แล้ว

รายชื่อบุคคลที่เสนอเพื่อรับเลือกเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ
ตามมาตรา ๒๒ (๔) (ข) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕

ข้าพเจ้า ยศ ชื่อ-สกุลตำแหน่ง.....
มีความประสงค์ ขอเสนอชื่อ

๑.
๒.
๓.
๔.
๕.
๖.

เพื่อเข้ารับการเลือกเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๒ (๔) (ข)
พร้อมนี้ได้แนบหนังสือแสดงความยินยอมในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และรายละเอียดเกี่ยวกับ
ประวัติและผลงานของบุคคลดังกล่าวมาด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) ผู้เสนอ
(.....)

หมายเหตุ ๑. เสนอชื่อได้ไม่เกิน ๖ คน

๒. ให้ส่งชื่อพร้อมประวัติถึงเลขาธิการ ก.ตร. ภายในวันที่ เดือน พ.ศ.

ประวัติและผลงานของบุคคลที่เสนอเพื่อรับเลือก
เป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๒๒ (๔) (ข)

รูปถ่าย
ขนาด ๒ นิ้ว

๑. ชื่อ ชื่อสกุล.....
๒. หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน เลขที่ ----
๓. วัน เดือน ปี เกิด อายุ ปี เดือน
เชื้อชาติ สัญชาติ
๔. ที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน
ตำบล/แขวง อำเภอ/เขต
จังหวัด รหัสไปรษณีย์ โทรศัพท์.....
จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)
๕. ชื่อคู่สมรส ชื่อสกุลเดิม
- อาชีพ ตำแหน่ง
- สังกัด/สถานที่ทำงาน โทรศัพท์
๖. คุณวุฒิการศึกษา

คุณวุฒิที่ได้รับ	สถานศึกษา	ปีที่สำเร็จการศึกษา

๗. อาชีพปัจจุบัน.....

๘. ประวัติการทำงาน/ประสบการณ์การทำงาน

ปี พ.ศ.	ตำแหน่ง/สังกัด	ระยะเวลา

๙. ผลงานที่สำคัญ

.....
.....

๑๐. ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้อความดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริง พร้อมนี้ได้แนบหลักฐานมาเพื่อประกอบการพิจารณา ดังนี้

- ๑. สำเนาทะเบียนบ้าน
- ๒. สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน/บัตรประจำตัวข้าราชการ
- ๓. คุณวุฒิการศึกษา
- ๔. ใบรับรองแพทย์ว่าไม่เป็นคนวิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- ๕. หนังสือแสดงความยินยอมให้ตรวจสอบและเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล
- ๖. หนังสือรับรองการทำงาน หรือรับรองว่าเคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอธิบดีหรือเทียบเท่า หรือไม่ต่ำกว่าอธิบดีผู้พิพากษา หรือไม่ต่ำกว่าอธิบดีอัยการ หรือเคยเป็นอาจารย์ประจำในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสาขานิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ อาชญวิทยา หรือสาขาอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานของ ก.ตร. และดำรงตำแหน่งหรือเคยดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ (กรณีดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ได้ดำรงตำแหน่งหรือเคยดำรงตำแหน่งมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี) หรือเคยทำงานด้านประชาสัมพันธ์หรือคุ้มครองสิทธิมนุษยชนมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี หรือเคยทำงานด้านสื่อสารมวลชนหรือด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี
- ๗. อื่น ๆ

ทั้งนี้ ข้าพเจ้ายินยอมให้เสนอชื่อและขอรับรองว่าข้าพเจ้ามีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามของการเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ ตามที่พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕ กำหนดทุกประการ พร้อมทั้งยินยอมให้ตรวจสอบข้อมูลต่าง ๆ ไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามที่กฎหมายกำหนดไว้ และสามารถเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประกอบการพิจารณาตรวจสอบคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของการเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิได้

(ลงชื่อ) (เจ้าของประวัติ)

(.....)

วันที่ เดือน พ.ศ.

(แบบ ก.ตร.๔)

บัญชีรายชื่อบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกจากกรรมการข้าราชการตำรวจตามมาตรา ๒๒ (๑) (๒) และ (๓)
เพื่อรับเลือกเป็นกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ
ตามมาตรา ๒๒ (๔) (ข) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕

๑.

๒.

๓.

๔.

๕.

๖.

ตรวจแล้วถูกต้อง

(ลงชื่อ)

(.....)

ผบช.สง.ก.ตร./ เลขานุการ ก.ตร.

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎ ก.ตร. ฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๕ และมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๕ เป็นต้นไป ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๘๘/๒๕๕๗ เรื่อง การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗ จึงส่งผลให้ คณะกรรมการข้าราชการตำรวจตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ต้องถูกยุบเลิกไปโดยผลของกฎหมาย โดยมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๕ ได้กำหนดองค์ประกอบของคณะกรรมการ ข้าราชการตำรวจขึ้นใหม่ ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการบริหารราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และในการ ดำเนินการเลือกกรรมการข้าราชการตำรวจผู้ทรงคุณวุฒิ จึงจำเป็นต้องออกกฎ ก.ตร. นี้

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๓/๑ ก หน้า ๑๑ วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๕)

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ

พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ เพื่อให้การดำเนินการของส่วนราชการเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และเกิดความยืดหยุ่นในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานของส่วนราชการ และการให้บริการประชาชนเป็นไปอย่างต่อเนื่อง โดยการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีอย่างสอดคล้องกับสภาพสังคมและการพัฒนาในปัจจุบัน ตลอดจนสามารถรองรับภาวะวิกฤตและเหตุจำเป็นที่เกิดขึ้นได้

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑ (๘) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับแก่ส่วนราชการ

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ส่วนราชการ” หมายความว่า ส่วนราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน และกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม แต่ไม่รวมถึงองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

“หัวหน้าส่วนราชการ” หมายความว่า ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง หรือปลัดทบวง ในฐานะผู้บังคับบัญชาสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี สำนักงานปลัดกระทรวง หรือสำนักปลัดทบวง แล้วแต่กรณี อธิบดี หัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นและมีฐานะเป็นกรม หัวหน้าส่วนราชการซึ่งไม่มีฐานะเป็นกรมแต่มีผู้บังคับบัญชาเป็นอธิบดีหรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเป็นอธิบดี หรือผู้ว่าราชการจังหวัด และให้หมายความรวมถึงเลขาธิการรัฐมนตรีในฐานะผู้บังคับบัญชาสำนักงานรัฐมนตรีด้วย

“เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการ” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างของส่วนราชการ ไม่ว่าจะจ้างด้วยเงินงบประมาณหรือเงินอื่นใดของส่วนราชการ

“การปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ” หมายความว่า การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ หรือในพื้นที่ที่ส่วนราชการจัดไว้เป็นที่ทำงานร่วม (co – working space) หรือที่พักของเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการ หรือสถานที่อื่นใดที่ส่วนราชการกำหนด

ข้อ ๕ การปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการไม่รวมถึงกรณี ดังต่อไปนี้

(๑) การได้รับอนุมัติให้เดินทางไปราชการและการจัดการประชุมของส่วนราชการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการอนุมัติให้เดินทางไปราชการและการจัดการประชุมของทางราชการ พ.ศ. ๒๕๒๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๒) การได้รับอนุมัติให้เดินทางไปรับราชการประจำในต่างประเทศ

(๓) การได้รับอนุมัติให้เดินทางไปศึกษา ฝึกอบรม ปฏิบัติการวิจัย หรือดูงาน ณ ต่างประเทศ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการให้ข้าราชการไปศึกษา ฝึกอบรม ปฏิบัติการวิจัย และดูงาน ณ ต่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๔๙

(๔) การได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติงานหรือทำการใด ๆ ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการซึ่งให้เนิ่นเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐

(๕) การได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่นในประเทศตามระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยการเพิ่มพูนประสิทธิภาพของข้าราชการโดยการให้ไปปฏิบัติงานที่หน่วยงานอื่นในประเทศ พ.ศ. ๒๕๕๔

(๖) การปฏิบัติหน้าที่ราชการนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการซึ่งเป็นภารกิจปกติของส่วนราชการนั้น

(๗) กรณีอื่นตามที่มีกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือมติคณะรัฐมนตรีกำหนด

ข้อ ๖ การปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการจะต้องไม่กระทบต่อประสิทธิภาพลักษณะของงานตามภารกิจของส่วนราชการ และการให้บริการแก่ประชาชน ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อชีวิตร่างกาย สุขภาพ และความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการ

ข้อ ๗ หัวหน้าส่วนราชการอาจสั่งการให้เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการในสังกัดปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการหรือกลับมาปฏิบัติราชการ ณ สถานที่ตั้งของส่วนราชการได้ตามที่เห็นสมควร โดยมอบหมายงานที่สามารถปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการให้เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการในสังกัด และกำหนดรูปแบบจำนวนวันในการปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ รวมถึงวิธีสับเปลี่ยนหมุนเวียนไปปฏิบัติราชการ ณ สถานที่ตั้งของส่วนราชการ

การสั่งการตามวรรคหนึ่ง ให้สั่งการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยงานสารบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๘ ให้ส่วนราชการกำหนดวิธีบริหารจัดการและกำกับติดตามงานในช่วงเวลาที่มอบหมายงานให้เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการในสังกัดปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ โดยคำนึงถึงลักษณะงานและภารกิจของส่วนราชการ ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ผู้นั้นต้องพร้อมให้ผู้บังคับบัญชาสามารถติดต่อสื่อสารได้ตลอดช่วงเวลาที่ปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ

ข้อ ๙ เพื่อควบคุมเวลาปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ ให้ส่วนราชการจัดทำบัญชีเวลาการปฏิบัติราชการของเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการในสังกัด โดยมีสาระสำคัญตามบัญชีเวลาการปฏิบัติราชการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๕ หรือจะใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ที่มีการยืนยันตัวตนเพื่อใช้เวลาการปฏิบัติราชการก็ได้

ข้อ ๑๐ การลาของเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการในระหว่างช่วงระยะเวลาที่ปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการให้ปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการลาของเจ้าหน้าที่ของส่วนราชการแต่ละประเภท

ข้อ ๑๑ ให้ส่วนราชการสนับสนุนการปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ รวมถึงการจัดเตรียมสถานที่หรือพื้นที่ที่ส่วนราชการจัดไว้เป็นที่ทำงานร่วม (co-working space) และอุปกรณ์สำนักงาน ตามที่เห็นสมควรแก่กรณี และอาจให้มีการชักชวนการปฏิบัติงานนอกสถานที่ตั้งของส่วนราชการ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ ๑๒ ให้ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีรักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจตีความ และวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕

พลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ

รองนายกรัฐมนตรี รักษาการแทน

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศและงานทั่วไป เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๓๔ ง หน้า ๑ วันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๖๕)

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่
และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ ให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับประมวลกฎหมายยาเสพติด

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑ (๘) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “ยาเสพติด” “ผลิต” และ “จำหน่าย” ในข้อ ๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ยาเสพติด” หมายความว่า ยาเสพติดให้โทษ หรือวัตถุออกฤทธิ์ ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด และให้หมายความรวมถึงสารเคมีหรือวัตถุที่ควบคุมเพื่อป้องกันการผลิตยาเสพติดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมโคคาอีน

“ผลิต” หมายความว่า เพาะ ปลูก ทำ ผสม ปรุง แปรสภาพ เปลี่ยนรูป และสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์

“จำหน่าย” หมายความว่า ขาย แลกเปลี่ยน จำย แจก หรือให้โดยมีสิ่งตอบแทนหรือผลประโยชน์อย่างอื่น และให้หมายความรวมถึงมิไว้เพื่อจำหน่าย”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “คดียาเสพติดร้ายสำคัญ” ในข้อ ๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“คดียาเสพติดร้ายสำคัญ” หมายความว่า คดียาเสพติดที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) คดีความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดฐานผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมิไว้ในครอบครอง ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด โดยจะต้องมีพฤติการณ์เป็นคดีตาม (๒) หรือ (๓) ข้อหนึ่งข้อใดด้วย

(๒) คดีความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดที่เลขาธิการ ป.ป.ส. หรือพนักงานอัยการมีคำสั่งอนุมัติ แจ้งขอหาสมคบ หรือสนับสนุนหรือช่วยเหลือ ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด และนำไปสู่การยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดชั่วคราวตามที่คณะกรรมการตรวจสอบสวนทรัพย์สินหรือเลขาธิการ ป.ป.ส. มีคำสั่ง โดยมีมูลค่าทรัพย์สินตั้งแต่หนึ่งแสนบาทขึ้นไป

(๓) คดีความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง”

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในบทนิยามคำว่า “รัฐมนตรี” และ “ป.ป.ส.” ในข้อ ๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

“คณะกรรมการ ป.ป.ส.” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด”

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของข้อ ๑๘ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) คดีที่ยึดได้แต่ยาเสพติดของกลาง จะจ่ายค่าตอบแทนเมื่อศาลออกหมายจับผู้กระทำความผิด และคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินหรือเลขาธิการ ป.ป.ส. มีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดชั่วคราวซึ่งมีมูลค่าตั้งแต่หนึ่งแสนบาทขึ้นไป โดยให้จ่ายเงินค่าตอบแทนร้อยละ ๕๐ ของจำนวนเงินที่คำนวณได้จากปริมาณยาเสพติด

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง หากสามารถขยายผลได้ ให้จ่ายเงินค่าตอบแทน ดังนี้

(ก) กรณีเจ้าพนักงานผู้สืบสวนจับกุมหรือพนักงานสอบสวนที่ดำเนินการจนขยายผลไปจับกุมเจ้าของยาเสพติด ผู้ร่วมกระทำความผิด ผู้สั่งการ หรือนายทุน ให้จ่ายเงินค่าตอบแทนร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่คำนวณได้จากปริมาณยาเสพติดแก่เจ้าพนักงานผู้สืบสวนจับกุมหรือพนักงานสอบสวนที่ขยายผล เมื่อพนักงานอัยการสั่งฟ้อง

(ข) กรณีเจ้าพนักงานผู้สืบสวนจับกุมหรือพนักงานสอบสวนที่ดำเนินการจนขยายผลไปจับกุมเครือข่ายยาเสพติดเป็นคดียาเสพติดรายสำคัญคดีใหม่ ให้จ่ายเงินค่าตอบแทนร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่คำนวณได้จากปริมาณยาเสพติดแก่เจ้าพนักงานผู้สืบสวนจับกุมหรือพนักงานสอบสวนที่ขยายผลในคดีใหม่นั้น เมื่อพนักงานอัยการสั่งฟ้อง”

ข้อ ๗ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๐ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๐ ให้จ่ายเงินค่าตอบแทนเพิ่มสำหรับคดียาเสพติดที่มีคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำเลยฐานผลิตยาเสพติดตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ดังนี้

(๑) คดีที่ยาเสพติดของกลางเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ ประเภท ๒ หรือประเภท ๔ และวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๑ หรือประเภท ๒ คดีหนึ่งไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท

(๒) คดีที่ยาเสพติดของกลางเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๕ คดีหนึ่งไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท

(๓) คดีที่ยาเสพติดของกลางเป็นสารเคมีหรือวัตถุควบคุม คดีหนึ่งไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ บาท”

ข้อ ๘ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของข้อ ๒๑ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) พนักงานอัยการสั่งฟ้องผู้ต้องหาในข้อหาจำหน่ายหรือสมคบ คดีหนึ่งไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท

ในกรณีที่พนักงานอัยการสั่งฟ้องผู้ต้องหาข้อหาจำหน่าย โดยมีพฤติการณ์จำหน่ายยาเสพติดให้แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปีในหมู่บ้าน ชุมชน ให้จ่ายเงินค่าตอบแทนเพิ่มอีกคดีหนึ่งไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท”

ข้อ ๙ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๒ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๒ ให้จ่ายเงินค่าตอบแทนเพิ่มสำหรับกรณีการปฏิบัติการทำลายแหล่งผลิตหรือโรงงานผลิตยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ประเภท ๒ หรือประเภท ๕ และวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๑ หรือประเภท ๒ พื้นที่ละไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมของภูมิประเทศที่ปฏิบัติการและปริมาณยาเสพติด”

ข้อ ๑๐ ให้ยกเลิกความในวรรคสามของข้อ ๒๕ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้คณะกรรมการ ป.ป.ส. กำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินช่วยเหลือตามวรรคหนึ่ง โดยคำนึงถึงสภาพความเสียหายที่เจ้าพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ได้รับ และลักษณะการปฏิบัติหน้าที่อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายนั้น”

ข้อ ๑๑ ให้ยกเลิกความใน (๕) ของวรรคหนึ่งของข้อ ๒๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๕) สำเนาคำฟ้องพนักงานอัยการ หรือสำเนาคำสั่งของพนักงานอัยการที่สั่งไม่ฟ้อง หรือสั่งยุติการดำเนินคดี หรือสำเนาหมายจับผู้กระทำความผิดและสำเนาคำสั่งคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน หรือสำเนาคำสั่งเลขาธิการ ป.ป.ส. แล้วแต่กรณี ที่ให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดชั่วคราวซึ่งมีมูลค่าตั้งแต่หนึ่งแสนบาทขึ้นไป”

ข้อ ๑๒ ให้ยกเลิกความใน (๖) ของวรรคหนึ่งของข้อ ๒๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๖) รายงานการสอบสวนคดียาเสพติดที่ทำการสอบสวนขยายผล สำเนาบັນที่กักกุมผู้ต้องหาจากการขยายผล สำเนาคำฟ้องของพนักงานอัยการในคดีที่มีการขยายผล สำเนาคำสั่งเลขาธิการ ป.ป.ส. หรือพนักงานอัยการอนุมัติแจ้งข้อหาสมคบ หรือสนับสนุนหรือช่วยเหลือ และสำเนาคำสั่งคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินหรือสำเนาคำสั่งเลขาธิการ ป.ป.ส. แล้วแต่กรณี ที่ให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดชั่วคราวซึ่งมีมูลค่าตั้งแต่หนึ่งแสนบาทขึ้นไปในกรณีการขอรับเงินค่าตอบแทนการขยายผล”

ข้อ ๑๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๑๑/๑) ของวรรคหนึ่งของข้อ ๒๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑

“(๑๑/๑) สำเนาคำพิพากษาศาลชั้นต้นในกรณีศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลยฐานผลิตยาเสพติด”

ข้อ ๑๔ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของวรรคสามของข้อ ๒๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) รายงานการสืบสวนหรือรายงานการสอบสวนที่แสดงถึงความเกี่ยวข้องกับบุคคลตามหมายจับ”

ข้อ ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสี่ของข้อ ๒๖ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑

“กรณีมีพฤติการณ์จำหน่ายยาเสพติดให้แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปีในหมู่บ้าน ชุมชน ให้ส่งเอกสารหลักฐานประกอบคำขอเพิ่มเติม ดังนี้

(๑) รายงานการสืบสวนถึงพฤติการณ์ของผู้ต้องหาว่ามีการจำหน่ายยาเสพติดให้แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี

(๒) รายงานการสอบสวนของพนักงานสอบสวนที่ปรากฏพฤติการณ์และการกล่าวอ้างถึงคำให้การของผู้เกี่ยวข้องว่าผู้ต้องหามีพฤติการณ์จำหน่ายยาเสพติดให้แก่บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี”

ข้อ ๑๖ ให้ยกเลิกความใน (๒) ของข้อ ๒๘ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒) ในส่วนภูมิภาคให้ยื่นต่อผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับข้าราชการตำรวจให้ยื่นต่อผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด”

ข้อ ๑๗ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของข้อ ๓๒ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ให้คณะกรรมการ ป.ป.ส. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการและอาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการภาคตามที่เห็นสมควร”

ข้อ ๑๘ ให้ยกเลิกความใน (๙) ของข้อ ๓๔ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๙) ปฏิบัติการอื่นตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ส. มอบหมาย”

ข้อ ๑๙ ให้ยกเลิกความในวรรคสี่ของข้อ ๓๔ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในกรณีที่ได้มีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการภาค ให้คณะอนุกรรมการภาคมีอำนาจหน้าที่พิจารณาจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับและเงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ตามข้อ ๑๘ และข้อ ๑๙ เงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับเพิ่มตามข้อ ๒๑ และเงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่เพิ่มตามข้อ ๒๔ ในพื้นที่ที่รับผิดชอบ โดยให้คณะกรรมการ ป.ป.ส. ประกาศกำหนดชนิดและปริมาณยาเสพติดของกลางในการพิจารณาจ่าย”

ข้อ ๒๐ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของข้อ ๓๕ แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในกรณีเหตุแห่งการระงับหรือเรียกคืนตามวรรคหนึ่ง เกิดจากผู้ยื่นคำขอหรือผู้อื่นที่เกี่ยวข้องได้ทำการปลอมหรือทำเอกสารอันเป็นเท็จ ให้คณะอนุกรรมการเสนอเลขาธิการ ป.ป.ส. โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ป.ป.ส. เพื่อพิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๑๔ แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติด”

ข้อ ๒๑ บรรดาคำขอในการขอรับเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด รวมทั้งการดำเนินการใด ๆ เกี่ยวกับการจ่ายเงินค่าตอบแทนผู้แจ้งความนำจับ เงินค่าตอบแทนเจ้าหน้าที่ และเงินช่วยเหลือในการปฏิบัติงานยาเสพติด ที่ได้ยื่นหรืออยู่ระหว่างการดำเนินการ ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ ให้เป็นไปตามระเบียบและประกาศที่ใช้อยู่ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

นายกรัฐมนตรี

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศและงานทั่วไป เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๕๖ ง หน้า ๑ วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๖๕)

ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ซึ่งอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่สามารถให้ความยินยอมได้ กรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสำหรับพนักงานสอบสวนในการขอให้แพทย์ทำการตรวจพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ (๒) ในกรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น และบุคคลดังกล่าวอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมในการทดสอบการมีสารอยู่ในร่างกายได้ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔๒ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๖๕ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ซึ่งอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่สามารถให้ความยินยอมได้ กรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในกรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นและมีเหตุอันเชื่อได้ว่า ผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ได้กระทำการฝ่าฝืนตามมาตรา ๔๓ (๒) และบุคคลดังกล่าวอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมในการทดสอบการมีสารอยู่ในร่างกายตามมาตรา ๑๔๒ วรรคสอง ให้พนักงานสอบสวนพิสูจน์ทราบข้อเท็จจริงว่า ผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่นั้น กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายตามมาตราดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ทุกกรณี โดยให้ปฏิบัติตามวิธีการและขั้นตอน ดังต่อไปนี้

(๑) ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด และแจ้งเป็นหนังสือขอให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทำการตรวจพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดในร่างกายของบุคคลดังกล่าวภายในสามชั่วโมงนับแต่เวลาที่พนักงานสอบสวนได้รับแจ้งถึงเหตุดังกล่าวข้างต้น หากไม่สามารถแจ้งเป็นหนังสือได้ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งด้วยวาจาหรือด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใดเพื่อให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทราบและทำการตรวจพิสูจน์ จากนั้นให้พนักงานสอบสวนแจ้งเป็นหนังสือภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่พนักงานสอบสวนได้รับแจ้งถึงเหตุดังกล่าวข้างต้น

(๒) เมื่อได้รับการแจ้งจากพนักงานสอบสวนตาม (๑) ให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทำการตรวจพิสูจน์ระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดในร่างกายของบุคคลดังกล่าวตามที่ได้รับแจ้งโดยการเก็บตัวอย่างจากเลือด ปัสสาวะ หรือของเสียอย่างอื่นจากร่างกายของบุคคลดังกล่าวด้วยวิธีการทางการแพทย์และใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดน้อยที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ทั้งจะต้องไม่เป็นอันตรายอย่างอื่นต่อร่างกายหรืออนามัยของบุคคลนั้น และให้แพทย์ออกหลักฐานเป็นหนังสือแสดงผลการตรวจพิสูจน์โดยเร็ว กรณีที่แพทย์ไม่สามารถทำการตรวจพิสูจน์ตามที่พนักงานสอบสวนแจ้งได้ ให้บันทึกเหตุผลความจำเป็นไว้เป็นหลักฐาน

(๓) ให้พนักงานสอบสวนนำหลักฐานแสดงผลการตรวจพิสูจน์ หรือบันทึกเหตุผลที่แพทย์ไม่อาจตรวจพิสูจน์ได้ตาม (๒) รวมในสำนวนการสอบสวนเพื่อประกอบการพิจารณาทำความเห็นทางคดีทุกกรณี

ข้อ ๔ ระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดที่ถือว่าขับรถในขณะเมาสุรา ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๑๔๒ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๕ หนังสือขอให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทำการตรวจพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดในร่างกายตามข้อ ๓ (๑) ให้เป็นไปตามแบบที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๖ ค่าใช้จ่ายในการตรวจพิสูจน์ตามระเบียบนี้ ให้ส่งจ่ายจากงบประมาณตามระเบียบที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕

พลตำรวจเอก สุวัฒน์ แจ้งยอดสุข

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศและงานทั่วไป เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๓๙ ง หน้า ๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๕)

ใบนำส่งบุคคลให้แพทย์ตรวจพิสูจน์

สารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด

คดีที่

สถานีตำรวจ

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.

เรียน

ด้วยเมื่อวันที่ เวลาประมาณ น. ได้มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น และมีเหตุอันเชื่อได้ว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ได้กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคแรก หรือ มาตรา ๔๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยบุคคลดังกล่าวอยู่ในภาวะหมดสติหรือ ได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมในการทดสอบการมีสารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดซึ่งอยู่ในร่างกายได้ เหตุเกิดที่.....

อาศัยอำนาจมาตรา ๔๓ ทวิ/๑ และมาตรา ๑๔๒ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.๒๕๖๕ จึงขอให้แพทย์ทำการตรวจพิสูจน์ปริมาณสารเสพติดชนิดแอมเฟตามีนหรือเมทแอมเฟตามีน และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ในร่างกายของบุคคล ดังต่อไปนี้

๑. ชื่อ/ชื่อสกุล..... อายุ..... ปี สัญชาติ.....
ที่อยู่

บัตรประจำตัวประชาชนเลขที่/หนังสือเดินทางเลขที่.....
ใบอนุญาตขับขี่เลขที่.....

๒. ชื่อ/ชื่อสกุล..... อายุ..... ปี สัญชาติ.....
ที่อยู่

บัตรประจำตัวประชาชนเลขที่/หนังสือเดินทางเลขที่.....
ใบอนุญาตขับขี่เลขที่.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาคำเนิการ ผลการตรวจพิสูจน์เป็นประการใดโปรดแจ้งให้ทราบด้วย เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

ลงชื่อ พนักงานสอบสวน

(.....)

ตำแหน่ง

โทรศัพท์

ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจพิสูจน์การมีสารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท
ในร่างกายของผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ซึ่งอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กาย
จนไม่สามารถให้ความยินยอมได้ กรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการสำหรับพนักงานสอบสวนในการขอให้แพทย์ทำการ
ตรวจพิสูจน์การมีสารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดในร่างกายของ
ผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคหนึ่ง ในกรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น
และบุคคลดังกล่าวอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมในการทดสอบ
การมีสารอยู่ในร่างกายตามมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคสอง ได้ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
และเกิดความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ ทวิ/๑ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเพิ่มเติม
โดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๖๕ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงออกระเบียบไว้
ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจพิสูจน์
การมีสารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในร่างกายของผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่
ซึ่งอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมได้ กรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น
พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในกรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นและมีเหตุอันเชื่อได้ว่า ผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ได้กระทำการ
ฝ่าฝืนตามมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคหนึ่ง และบุคคลดังกล่าวอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้
ความยินยอมในการทดสอบการมีสารอยู่ในร่างกายตามมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคสอง ให้พนักงานสอบสวนพิสูจน์ทราบ
ข้อเท็จจริงว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่นั้นกระทำการฝ่าฝืนกฎหมายตามมาตราดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ทุกกรณี
โดยให้ปฏิบัติตามวิธีการและขั้นตอน ดังต่อไปนี้

(๑) ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด และแจ้ง
เป็นหนังสือขอให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทำการตรวจพิสูจน์การมีสารเสพติดของยาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ ชนิดร้ายแรง
แอมเฟตามีน (amphetamine หรือ amfetamine) และเมทแอมเฟตามีน (methamphetamine หรือ metamfetamine)
วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในร่างกายของบุคคลดังกล่าว ภายในสามชั่วโมงนับแต่เวลาที่พนักงานสอบสวน
ได้รับแจ้งถึงเหตุดังกล่าวข้างต้น หากไม่สามารถแจ้งเป็นหนังสือได้ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งด้วยวาจาหรือด้วย
วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใดเพื่อให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทราบและทำการตรวจพิสูจน์ จากนั้นให้
พนักงานสอบสวนแจ้งเป็นหนังสือภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่พนักงานสอบสวนได้รับแจ้งถึงเหตุดังกล่าวข้างต้น

(๒) เมื่อได้รับการแจ้งจากพนักงานสอบสวนตาม (๑) ให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทำการตรวจพิสูจน์การมี
สารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในร่างกายของบุคคลดังกล่าว โดยเก็บตัวอย่างจากเลือด ปัสสาวะ
หรือของเสียอย่างอื่นจากร่างกายของบุคคลดังกล่าวด้วยวิธีการทางการแพทย์และใช้วิธีการที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวด
น้อยที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ทั้งจะต้องไม่เป็นอันตรายอย่างอื่นต่อร่างกายหรืออนามัยของบุคคลนั้น และให้แพทย์
ออกหลักฐานเป็นหนังสือแสดงผลการตรวจพิสูจน์โดยเร็ว กรณีที่แพทย์ไม่สามารถทำการตรวจพิสูจน์ตามที่
พนักงานสอบสวนแจ้งได้ ให้บันทึกเหตุผลความจำเป็นไว้เป็นหลักฐาน

(๓) ให้พนักงานสอบสวนนำหลักฐานแสดงผลการตรวจพิสูจน์หรือบันทึกเหตุผลที่แพทย์ไม่อาจตรวจพิสูจน์ได้ตาม (๒) รวมในสำนวนการสอบสวนเพื่อประกอบการพิจารณาทำความเห็นทางคดีทุกกรณี

ข้อ ๔ ระดับปริมาณสารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในร่างกายที่ถือว่าผู้ขับขี่เสพยาเสพติดให้โทษหรือเสพวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒

ข้อ ๕ หนังสือขอให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทำการตรวจพิสูจน์การมีสารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทในร่างกายตามข้อ ๓ (๑) ให้เป็นไปตามแบบที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดทำเยียบนี้

ข้อ ๖ ค่าใช้จ่ายในการตรวจพิสูจน์ตามระเบียบนี้ ให้ส่งจ่ายจากงบประมาณตามระเบียบที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕

พลตำรวจเอก สุวัฒน์ แจ้งยอดสุข

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศและงานทั่วไป เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๓๙ ง หน้า ๓ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๕)

ใบนำส่งบุคคลให้แพทย์ตรวจพิสูจน์

สารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด

คดีที่

สถานีตำรวจ

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.

เรียน

ด้วยเมื่อวันที่ เวลาประมาณ น. ได้มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น และมีเหตุอันเชื่อได้ว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ได้กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคแรก หรือ มาตรา ๔๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยบุคคลดังกล่าวอยู่ในภาวะหมดสติหรือ ได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมในการทดสอบการมีสารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดซึ่งอยู่ในร่างกายได้ เหตุเกิดที่.....

อาศัยอำนาจมาตรา ๔๓ ทวิ/๑ และมาตรา ๑๔๒ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.๒๕๖๕ จึงขอให้แพทย์ทำการ ตรวจพิสูจน์ปริมาณสารเสพติดชนิดแอมเฟตามีนหรือเมทแอมเฟตามีน และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ในร่างกายของบุคคล ดังต่อไปนี้

๑. ชื่อ/ชื่อสกุล.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

ที่อยู่

บัตรประจำตัวประชาชนเลขที่/หนังสือเดินทางเลขที่.....

ใบอนุญาตขับขี่เลขที่.....

๒. ชื่อ/ชื่อสกุล.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

ที่อยู่

บัตรประจำตัวประชาชนเลขที่/หนังสือเดินทางเลขที่.....

ใบอนุญาตขับขี่เลขที่.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการ ผลการตรวจพิสูจน์เป็นประการใดโปรดแจ้งให้ทราบด้วย เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

ลงชื่อ

พนักงานสอบสวน

(.....)

ตำแหน่ง

โทรศัพท์

ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม
เรื่อง ยกเลิกระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม
ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการออกหมายชั่งในคดีอาญา

พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่ข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการออกคำสั่งหรือหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดหลักเกณฑ์ในการร้องขอ การไต่สวน และการออกหมายชั่งไว้แล้ว จึงเป็นการสมควรให้ยกเลิก ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการออกหมายชั่งในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๕ เพื่อมิให้เกิดความซ้ำซ้อนและการขัดกันในการใช้บังคับกฎหมายลำดับรอง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ประธานศาลฎีกาจึงวางระเบียบ ราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม เรื่อง ยกเลิกระเบียบราชการ ฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการออกหมายชั่งในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการออกหมายชั่ง ในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๕

ประกาศ ณ วันที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕

ปิยกุล บุญเพิ่ม

ประธานศาลฎีกา

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม ๑๓๙ ตอนที่ ๕๘ ก หน้า ๓ วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๕)

ระเบียบสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน
ว่าด้วยการเปรียบเทียบและการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด
ตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๖๕

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่าด้วยการเปรียบเทียบ และการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๖๒ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๐ (๕) มาตรา ๔๑ และมาตรา ๖๔/๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการสนับสนุนทางการเงินแก่การก่อการร้ายและการแพร่ขยายอาวุธที่มีอานุภาพทำลายล้างสูง พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๖๕ สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน จึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่าด้วยการเปรียบเทียบ และการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๓ แห่งระเบียบสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินว่าด้วยการเปรียบเทียบและการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๖๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๓ ในกรณีที่มีการกล่าวโทษแล้ว พนักงานสอบสวนพบว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดที่เปรียบเทียบได้ หากผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบและพนักงานสอบสวนเห็นสมควรให้เปรียบเทียบ เมื่อพนักงานสอบสวนส่งหนังสือส่งตัวผู้ต้องหาพร้อมสำนวนการสอบสวนมายังสำนักงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามขั้นตอนตามหมวด ๑ หรือหมวด ๒ แล้วแต่กรณีต่อไป เว้นแต่กรณีที่คณะกรรมการเปรียบเทียบเห็นสมควรไม่เปรียบเทียบ”

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๕

พลตำรวจตรี ปิยะพันธ์ ปิงเมือง

เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

(ราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศและงานทั่วไป เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๒๔ ง หน้า ๔ วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๖๕)

เรื่อง **ข้อโกงประชาชน, กรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙/๒๕๖๔

(พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการ โจทก์ นาย ช. กับพวก จำเลย)

อาญา	ข้อโกงประชาชน	(ม.๓๔๓)
	กรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบท	(ม.๙๐)
วิธีพิจารณาคriminal	นำวิธีพิจารณาคriminal มาใช้	(ม.๑๕)
วิธีพิจารณาคriminal	ข้อที่ไม่ได้ว่ากันมาในศาลชั้นต้น	(ม.๒๒๕)
	ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการอุทธรณ์มาใช้ในชั้นฎีกา	(ม.๒๕๒)

ฎีกาของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ในทำนองว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ไม่ได้มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวข้องกับการข้อโกงผู้เสียหาย เป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ อ้างขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ที่รับว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ร่วมกับพวกข้อโกงผู้เสียหายโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ดังนี้ เป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาคriminal มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๕๒ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาคriminal มาตรา ๑๕ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ กับพวก สามารถโทรศัพท์ติดต่อไปยังหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหาย ทั้งที่ผู้เสียหายไม่เคยรู้จักกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ มาก่อน จึงมีเหตุสนับสนุนให้รับฟังได้ว่าเป็นการล่อลวงโทรศัพท์ไปยังหมายเลขโทรศัพท์ของประชาชนทั่วไปที่ปรากฏข้อมูลอยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ กับพวก ซึ่งมีผู้เสียหายรวมอยู่ด้วย นอกจากผู้เสียหายแล้วยังมี ก. ซึ่งเป็นผู้เสียหายอีกคดีหนึ่งที่ถูกแก๊ง Call Center โทรศัพท์มาใช้อุบายหลอกลวงโดยอ้างตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่บริษัทไปรษณีย์ไทยและเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองลำปาง และแสดงข้อความอันเป็นเท็จว่ามีพัสดุไปรษณีย์ซึ่งภายในบรรจุยาเสพติดส่งถึง ก. ก. จึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด แล้วอ้างว่าจะช่วยเหลือ ก. โดยให้ ก. โอนเงินให้ ซึ่งเป็นวิธีการหลอกลวงในลักษณะเดียวกันกับผู้เสียหายโดยเป็นเหตุที่เกิดขึ้นในท้องที่ของสถานีตำรวจนครบาลเตาปูน พฤติการณ์ที่มีการหลอกลวงผู้เสียหายด้วยวิธีการในลักษณะเดียวกันโดยกระทำต่อผู้เสียหายต่างรายในต่างพื้นที่กัน ฟังได้ว่าเป็นการหลอกลวงบุคคลทั่วไป มิได้มุ่งหมายเจาะจงหลอกลวงคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษหรือมุ่งหลอกลวงเฉพาะแต่ผู้เสียหายเท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ เป็นความผิดฐานร่วมกันข้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๘๓

ความผิดฐานร่วมกันข้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๒ (๑) และมาตรา ๘๓ กฎหมายบัญญัติให้เป็นเหตุให้ผู้กระทำต้องรับโทษหนักขึ้นไว้

ตามมาตรา ๓๔๓ วรรคสอง เป็นการล้าดับการลงโทษเป็นชั้น ๆ ไปตามลักษณะฉกรรจ์ของความผิดที่กระทำ มิใช่เป็นการกระทำความผิดหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ แต่เป็นการกระทำความผิดบทฉกรรจ์เพียง

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสี่กับพวกที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้องร่วมกัน หลอกหลวงประชาชนด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นต่อประชาชนและนาย ก. ผู้เสียหาย ในลักษณะที่เป็นขบวนการมีการวางแผนร่วมกันเป็นขั้นตอน โดยจัดตั้งระบบอุปกรณ์โทรศัพท์และระบบคอมพิวเตอร์ ในรูปสำนักงานเครือข่ายโทรศัพท์ (Call Center) และใช้การสื่อสารทางเสียงหรือโทรศัพท์ผ่านโครงข่ายอินเทอร์เน็ต ด้วยวิธีการลุ่มหลุมหมายเลขโทรศัพท์ของประชาชนทั่วไปที่ปรากฏข้อมูลอยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ แล้วส่งข้อความเสียงทางโทรศัพท์ติดต่อไปยังประชาชนทั่วไปรวมทั้งผู้เสียหาย และหลอกหลวงผู้ที่ได้รับการติดต่อดังกล่าวรวมทั้งผู้เสียหาย ด้วยข้อความอันเป็นเท็จต่าง ๆ โดยจำเลยทั้งสี่กับพวกแสดงตนว่าเป็นเจ้าหน้าที่บริษัทไปรษณีย์ไทย เจ้าหน้าที่งานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองลำปาง ชื่อ ร้อยตำรวจเอก ส. พันตำรวจโท พ. พลตำรวจตรีหญิง ร. และหลอกหลวงผู้เสียหายว่ามีพัสดุไปรษณีย์ซึ่งภายในบรรจุยาเสพติดซึ่งมีชื่อผู้เสียหายเป็นผู้นำส่ง ทำให้ผู้เสียหายต้องถูกดำเนินคดีและศาลได้ออกหมายจับอายัดทรัพย์สินของผู้เสียหายไว้แล้ว หากไม่ยอมถูกดำเนินคดีให้พิสูจน์ความบริสุทธิ์โดยให้ผู้เสียหายไปเปิดบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) หมายเลขบัญชี ***-****11-2 และทำบัตรเอทีเอ็ม จากนั้นให้โอนเงินจากบัญชีธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ของผู้เสียหายเข้าบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ดังกล่าว ๑๐๐,๐๐๐ บาท แล้วใช้อุบายหลอกหลวงให้ผู้เสียหายบอกเลขบัตรเอทีเอ็ม รหัสบัตรเอทีเอ็มของธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) กับหลอกให้ผู้เสียหายฝากเงินสด ๓๒๙,๗๐๐ บาท เข้าบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) หมายเลขบัญชี ***-****07-6 ชื่อบัญชี นาย ก. เพื่อให้จำเลยทั้งสี่กับพวกตรวจสอบอันเป็นความจริง ความจริงแล้วไม่มีพัสดุไปรษณีย์ใดเป็นของผู้เสียหาย และจำเลยทั้งสี่กับพวกไม่ใช่เจ้าหน้าที่บริษัทไปรษณีย์ไทย เจ้าหน้าที่งานตำรวจดังกล่าว ทั้งไม่มีอำนาจในการตรวจสอบพัสดุไปรษณีย์และดำเนินคดีแก่ผู้เสียหาย ไม่มีหมายศาลให้จับและอายัดทรัพย์สินของผู้เสียหาย โดยการหลอกหลวงของจำเลยทั้งสี่กับพวกดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้เสียหายหลงเชื่อว่าเป็นความจริง จึงเปิดบัญชีและโอนเงินเข้าบัญชีดังกล่าว จากนั้นจำเลยทั้งสี่กับพวกทำการถอนเงินออนไลน์โดยใช้บัตรเอทีเอ็มและรหัสบัตรเอทีเอ็มที่จำเลยทั้งสี่กับพวกใช้อุบายหลอกหลวงมา เป็นเหตุให้ได้เงินจากบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) หมายเลขบัญชี ***-****11-2 เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท หมายเลขบัญชี ***-****07-6 เป็นเงิน ๓๒๙,๗๐๐ บาท หมายเลขบัญชี ***-****67-6 เป็นเงิน ๔๙,๙๙๗ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๗๙,๗๐๐ บาท ของผู้เสียหายไปเป็นประโยชน์ส่วนตนโดยทุจริต ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓, ๔๓, ๙๒, ๓๔๑, ๓๔๒, ๓๔๓ ตรีโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง ให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันคืนเงิน ๔๗๙,๗๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย เพิ่มโทษจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ หนึ่งในสามตามกฎหมาย

จำเลยทั้งสี่ให้การรับสารภาพในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ และมาตรา ๓๔๒ แต่ให้การปฏิเสธในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ และจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ

ระหว่างพิจารณา นาย ก. ผู้เสียหายขอถอนคำร้องทุกข์ไม่ติดใจดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ ในข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ และมาตรา ๓๔๒ ศาลชั้นต้นอนุญาตและจำหน่ายคดีสำหรับจำเลยที่ ๑ เฉพาะในข้อหาทั้งสองดังกล่าวออกจากสารบบความ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๑, ๓๔๒ (๑), ๘๓ เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุกคนละ ๕ ปี เพิ่มโทษจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๒ เป็นจำคุกจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ คนละ ๖ ปี ๘ เดือน คำให้การของจำเลยทั้งสี่เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุกจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ คนละ ๔ ปี ๕ เดือน ๑๐ วัน จำคุกจำเลยที่ ๓ มีกำหนด ๓ ปี ๔ เดือน ธิบของกลาง ให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันคืนเงิน ๓๒๙,๖๙๗ บาท แก่ผู้เสียหาย

จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ ๑ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๒ (๑), ๘๓ จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๒ (๑), ๓๔๓ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๒ (๑), ๘๓ การกระทำของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ ส่วนโทษของจำเลยทั้งสี่และนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นที่ยุติว่า เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เวลาประมาณ ๗ นาฬิกา ถึง ๑๕.๓๐ นาฬิกา จำเลยทั้งสี่กับพวกที่ยังไม่ได้ตัวมาฟ้องร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จโดยแสดงตนเป็นเจ้าของที่บริษัทไปรษณีย์ไทย และเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลเมืองลำปาง หลอกลวงผู้เสียหายว่ามีพัสดุไปรษณีย์ภายในบรรจุยาเสพติด ซึ่งมีชื่อผู้เสียหายเป็นผู้นำส่ง ทำให้ผู้เสียหายต้องถูกดำเนินคดีและศาลได้ออกหมายจับอายุทรัพย์สินของผู้เสียหายไว้แล้วจะขอตรวจสอบ เป็นเหตุให้ผู้เสียหายหลงเชื่อว่าเป็นความจริงจึงเปิดบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) หมายเลขบัญชี ***-****11-2 และทำบัตรเอทีเอ็ม บอกละเอียดบัตรเอทีเอ็ม รหัสบัตรเอทีเอ็มแก่จำเลยทั้งสี่กับพวก จากนั้นผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ดังกล่าว จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท กับฝากเงินสด ๓๒๙,๗๐๐ บาท เข้าบัญชีธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) หมายเลขบัญชี ***-****07-6 ชื่อบัญชี นาย ก. แล้วจำเลยทั้งสี่กับพวกถอนเงินของผู้เสียหายออกจากทั้งสองบัญชีดังกล่าวโดยใช้เลขบัตรเอทีเอ็มและรหัสบัตรเอทีเอ็มที่ใช้อุบายหลอกลวงมาเป็นประโยชน์ส่วนตนโดยทุจริต ผู้เสียหายได้รับความเสียหายคิดเป็นเงิน ๔๗๙,๖๙๗ บาท สำหรับข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ และมาตรา ๓๔๒ ผู้เสียหายถอนคำร้องทุกข์จำเลยที่ ๑ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตและจำหน่ายคดีเฉพาะความผิดตามข้อหาดังกล่าวออกจากสารบบความแล้ว ส่วนคดีสำหรับจำเลยที่ ๓ ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ว่า จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ กระทำความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นตามฟ้องหรือไม่ ที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ฎีกาว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ เป็นเพียงผู้ไปเปิดบัญชีเงินฝากเพื่อรับเงินจากโต๊ะพนันฟุตบอลโดยได้รับค่าตอบแทนจากจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๒ เคยถอนเงินจากบัญชีเงินฝากจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาทเศษ แล้วนำไปฝากเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ ๔ ซึ่งไม่รู้จักกันมาก่อน ส่วนจำเลยที่ ๔ เคยถอนเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยที่ ๑

ซึ่งการกระทำดังกล่าวจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ กระทำไปตามคำสั่งของจำเลยที่ ๑ โดยไม่ได้รับประโยชน์หรือมีส่วน
ในเงินของผู้เสียหายแต่อย่างใด และโจทก์ไม่มีพยานยืนยันได้ว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ เป็นผู้โทรศัพท์ไปหลอกลวง
ผู้เสียหาย อันเป็นฎีกาในทำนองว่าจำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ไม่ได้มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงผู้เสียหายด้วยนั้น
เห็นว่า ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ อ้างดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงซึ่งขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๒
และที่ ๔ ที่รับว่า จำเลยที่ ๒ และที่ ๔ ร่วมกับพวกฉ้อโกงผู้เสียหายโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น จึงเป็นข้อที่มีได้
ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๕๒ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕
ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ส่วนที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ฎีกาว่า ตามรายงานการสืบสวนเอกสารหมายเลข จ.๒๑
และ จ.๒๒ และพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมาไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยทั้งสี่กับพวกมีการสมุ่หมายเลขโทรศัพท์
ของผู้เสียหายจากระบบคอมพิวเตอร์แล้วโทรศัพท์ไปยังผู้เสียหายและระบบ VOIP ซึ่งเป็นระบบโทรศัพท์ที่มีการใช้
เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการติดต่อสื่อสาร ก็ไม่สามารถสมุ่หมายเลขโทรศัพท์ของผู้คนอื่นได้ พยานหลักฐานของโจทก์
ที่นำสืบมาจึงรับฟังไม่ได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ร่วมกับพวกกระทำความผิดฐานฉ้อโกง
ประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่นนั้น เห็นว่า การกระทำอันจะเป็นความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ นั้น ถือเอาเจตนาแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชนเป็นสำคัญ
โดยจะพิจารณาจากวิธีการในการหลอกลวง และคำว่า “ประชาชน” หมายถึง บุคคลทั่วไป ไม่จำกัดตัวบุคคลว่าเป็นผู้ใด
คดีนี้แม้โจทก์ไม่มีพยานรู้เห็นเหตุการณ์ที่กลุ่มคนร้ายโทรศัพท์มาหลอกลวงผู้เสียหายด้วยวิธีการใด และอย่างไรก็ตาม
แต่โจทก์มีร้อยตำรวจเอก ป. เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนของศูนย์ป้องกันและปราบปรามการฉ้อโกงประชาชนผ่านระบบ
โทรศัพท์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นผู้ร่วมจับกุมจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ เป็นพยานเบิกความยืนยันว่า จากการ
สืบสวนทราบว่าจำเลยทั้งสี่กับพวกเป็นแก๊ง Call Center ที่ร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแบ่งหน้าที่กันทำ มีผู้บริหาร
คอยควบคุมซึ่งเรียกว่าบ้านอยู่ในต่างประเทศสำหรับไว้โทรศัพท์หลอกลวงประชาชนที่อยู่ในประเทศผ่านระบบ
โทรศัพท์ VOIP คือ การโทรศัพท์ด้วยอินเทอร์เน็ตเข้ามายังระบบโทรศัพท์พื้นฐานของประเทศไทย โดยมักจะหลอกลวง
ผู้เสียหายแต่ละรายว่ามีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด คดีฟอกเงิน หรือความผิดฐานอื่น ขอให้แจ้งเลขบัญชีธนาคาร
หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน บัตรอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบ โดยในคดีนี้มีนาย ร. เป็นผู้ควบคุมบ้าน
ซึ่งพยานโจทก์ดังกล่าวเป็นเจ้าของพนักงานของรัฐปฏิบัติภารกิจไปตามหน้าที่ ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ ๑ ที่ ๒
และที่ ๔ มาก่อน เชื่อว่าพยานโจทก์ดังกล่าวเบิกความไปตามความจริง คำเบิกความของพยานจึงมีน้ำหนักให้รับฟัง
ซึ่งเมื่อพิจารณาพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ กับพวกตามคำเบิกความของ
ร้อยตำรวจเอก ป. ดังกล่าวประกอบข้อเท็จจริงที่ได้ความตามคำเบิกความของผู้เสียหายว่า ผู้เสียหายไม่เคยรู้จัก
กับจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ มาก่อน แต่การที่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ กับพวกยังสามารถโทรศัพท์ติดต่อไปยัง
หมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของผู้เสียหายได้ จึงมีเหตุสนับสนุนให้รับฟังได้ว่าเป็นการสมุ่โทรศัพท์ไปยังหมายเลข
โทรศัพท์ของประชาชนทั่วไปที่ปรากฏข้อมูลอยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และโทรศัพท์ของผู้คนอื่นได้นั้น
เป็นการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงแต่เพียงลอย ๆ โดยในชั้นพิจารณาจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ก็ไม่ได้นำพยานหลักฐานใด
มานำสืบสนับสนุนให้รับฟังได้ว่าเป็นจริงดังที่อ้าง จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ตามที่พิจารณา
ได้ความข้างต้น นอกจากนี้ ยังได้ความจากคำเบิกความของร้อยตำรวจเอก ป. รายงานการสืบสวนเอกสารหมายเลข จ.๒๒
แผ่นที่ ๔ และบันทึกคำให้การของนาย ก. ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๕ ด้วยว่า จากการสืบสวนของร้อยตำรวจเอก ป.
ทราบว่า นอกจากผู้เสียหายในคดีนี้แล้วยังมีนาย ก. ซึ่งเป็นผู้เสียหายอีกคดีหนึ่งที่ถูกแก๊ง Call Center โทรศัพท์
มาใช้อุปายหลอกลวงโดยอ้างตัวว่าเป็นเจ้าหน้าที่บริษัทไปรษณีย์ไทยและเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมือง

ลำปาง และแสดงข้อความอันเป็นเท็จว่ามีพัสดุไปรษณีย์ซึ่งภายในบรรจุยาเสพติดส่งถึงนาย ก. นาย ก.จึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด แล้วอ้างว่าจะช่วยเหลือนาย ก. โดยให้นาย ก. โอนเงินให้ ซึ่งเป็นวิธีการหลอกลวงในลักษณะเดียวกันกับผู้เสียหายในคดีนี้โดยเป็นเหตุที่เกิดขึ้นในท้องที่ของสถานีตำรวจนครบาลเตาปูน จากพฤติการณ์ที่มีการหลอกลวงผู้เสียหายด้วยวิธีการในลักษณะเดียวกันโดยกระทำต่อผู้เสียหายต่างรายในต่างพื้นที่กัน จึงฟังได้ว่าเป็นการหลอกลวงบุคคลทั่วไป มิได้มุ่งหมายเจาะจงหลอกลวงคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษหรือมุ่งหลอกลวงเฉพาะแต่ผู้เสียหายเท่านั้น การกระทำของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ เป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๘๓ แล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ในความผิดฐานดังกล่าวมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ ๑ ข้อสุดท้ายมีว่า มีเหตุสมควรลงโทษจำเลยที่ ๑ สถานเบาหรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ ๑ กับพวกร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายได้เงินไปทั้งสิ้น ๔๗,๙,๖๙๗ บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินค่อนข้างมาก โดยจำเลยที่ ๑ กับพวกร่วมกันกระทำความผิดในลักษณะที่เป็นชบวนการหลอกลวงประชาชนโดยทั่วไป สร้างความเดือดร้อนแก่สุจริตชนในวงกว้างและก่อให้เกิดความเสียหายจำนวนมาก เป็นภัยต่อเศรษฐกิจของประเทศ และความสงบสุขของสังคมส่วนรวม พฤติการณ์แห่งคดีจึงเป็นเรื่องร้ายแรง แม้จำเลยที่ ๑ จะชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ก็เป็นจำนวนเล็กน้อย เมื่อเทียบกับความเสียหายที่เกิดขึ้น ทั้งจำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ต้องชดใช้ค่าเสียหายดังกล่าวคืนให้แก่ผู้เสียหายอยู่แล้ว ประกอบกับเพื่อเป็นการป้องปรามมิให้จำเลยที่ ๑ กับพวกกระทำความผิดซ้ำอีก และเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้ที่จะคิดจะกระทำผิดในลักษณะเช่นเดียวกันกับจำเลยที่ ๑ กับพวก จึงเห็นสมควรลงโทษสถานหนัก และโทษจำคุกที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดมานั้นเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ ๑ ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาว่า จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๒ (๑), ๓๔๓ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๒ (๑) และมาตรา ๘๓ การกระทำของจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๔ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา ๓๔๓ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๒ (๑) และมาตรา ๘๓ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ นั้นไม่ถูกต้อง เพราะความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนโดยแสดงตนเป็นบุคคลอื่น ซึ่งกฎหมายได้บัญญัติให้เป็นเหตุให้ต้องรับโทษหนักขึ้นไว้ในมาตรา ๓๔๓ วรรคสองนั้น เป็นการลำดับการลงโทษเป็นขั้น ๆ ไปตามลักษณะฉกรรจ์ของความผิดที่กระทำ มิใช่เป็นการกระทำความผิดหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ แต่อย่างใด แต่เป็นการกระทำความผิดบทฉกรรจ์บทเดียว จึงเห็นสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๓๔๒ (๑) และมาตรา ๘๓ ส่วนโทษของจำเลยทั้งสี่และนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑

(นพพร โพธิ์รังสิยากร เอกศักดิ์ ยันตรปกรณ์ ทรงพล สงวนพงศ์)

(คำพิพากษาศาลฎีกา ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๔ ตอนที่ ๓, เนติฯ, หน้า ๔๗/๕ - ๔๘๗)

คอลัมน์

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัย การเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร
สาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย
ที่ สค ๕๔๖/๒๕๖๕

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคาย
เกี่ยวกับรายชื่อเจ้าหน้าที่

ผู้อุทธรณ์

: นาง ท.

หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบ : ตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคาย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

อุทธรณ์เรื่องนี้ได้ความว่า นาง ท. ผู้อุทธรณ์ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕ ถึงตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคาย แจ้งว่า ผู้อุทธรณ์เป็นผู้เช่าซื้อรถบัสปรับอากาศชั้นหนึ่ง จำนวน ๒ คัน กับบริษัท น. จำกัด ได้รับจ้างเหมารถบัส จำนวน ๒ คัน จากโรงเรียนศรีสวัสดิ์วิทยาคาร อำเภอเมืองน่าน จังหวัดน่าน ไปส่งคณะครูและนักเรียนที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคาย โดยมี นาง ท. อายุ ๔๒ ปี พานำเที่ยวที่นครหลวงเวียงจันทน์ ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) ต่อมาทราบภายหลังว่า นาง ท. ได้นำรถบัสดังกล่าวออกจากด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายไปที่ด่านตรวจคนเข้าเมือง สปป.ลาว โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ และไม่ได้นำกลับคืนราชอาณาจักรไทย ทำให้ผู้อุทธรณ์เสียหาย เนื่องจากรถบัส ๒ คันดังกล่าว ผู้อุทธรณ์ยังอยู่ระหว่างการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อจากบริษัท น. จำกัด ดังนั้น การอนุญาตให้นำรถออกนอกราชอาณาจักรจึงต้องได้รับอนุญาตจากบริษัท น. จำกัด เจ้าของกรรมสิทธิ์รถบัสดังกล่าวเท่านั้น ผู้อุทธรณ์ในนามผู้เช่าซื้อได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์ดังกล่าว จึงขอข้อมูลบัญชีรายชื่อผู้กำกับการตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายข้าราชการ และพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ จากด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายและด่านศุลกากรหนองคาย ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๕๐

ตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคาย มีหนังสือ ที่ ดช ๐๐๒๙.๕๓(๒)/๒๙๙๙ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๖๕ แจ้งผู้อุทธรณ์ว่า ตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคาย โดยคณะกรรมการบริหารข้อมูลข่าวสารสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองมีความเห็นว่า ข้อมูลบัญชีรายชื่อเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานประจำด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคาย

ในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ เป็นข้อมูลข่าวสารของทางราชการตามคำจำกัดความตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๔ ประกอบกับข้าราชการตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ ได้คัดค้านการเปิดเผยข้อมูลทุกราย และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อประโยชน์ได้เสียของผู้ใดตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงมีมติไม่เปิดเผยบัญชีรายชื่อเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานประจำด่านตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ ตามที่ผู้อุทธรณ์ร้องขอ

ผู้อุทธรณ์มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๖๕ ถึง ประธานกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายได้พิจารณาคำอุทธรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว ข้อเท็จจริงสรุปความได้ว่า ผู้อุทธรณ์มีหนังสือถึงตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายขอข้อมูลบัญชีรายชื่อข้าราชการตำรวจและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ เพื่อประกอบการดำเนินคดี เนื่องจากผู้อุทธรณ์สงสัยว่ามีเจ้าหน้าที่ร่วมกันปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบปล่อยรถบัสที่ผู้อุทธรณ์เช่าซื้อออกนอกราชอาณาจักรโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ในวันดังกล่าว แต่ตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายปฏิเสธการเปิดเผยโดยให้เหตุผลว่าเป็นข้อมูลข่าวสารของทางราชการ ประกอบกับข้าราชการตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ ได้คัดค้านการเปิดเผยข้อมูลทุกราย และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อประโยชน์ได้เสียของผู้ใดตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ผู้อุทธรณ์จึงอุทธรณ์คำสั่งมิให้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายดังกล่าว

ในชั้นพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย ตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายมีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๒๙.๕๓(๒)/๓๔๕๒ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ถึง คณะกรรมการวินิจฉัยฯ ส่งข้อมูลข่าวสารมาเพื่อประกอบการพิจารณาและชี้แจงสรุปความได้ว่า บัญชีรายชื่อลงเวลาปฏิบัติราชการข้าราชการตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ ณ จุดตรวจสะพานมิตรภาพไทย - ลาว แห่งที่ ๑ ในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ เป็นข้อมูลข่าวสารของราชการ อีกทั้งผู้อุทธรณ์จะนำข้อมูลที่ร้องขอไปประกอบการดำเนินคดีต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ภาค ๔ ขอนแก่น ซึ่งการเปิดเผยข้อมูลรายชื่อดังกล่าวอาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของผู้มีรายชื่อปฏิบัติหน้าที่ในวันดังกล่าว จึงมีหนังสือแจ้งผู้ที่มีชื่อในบัญชีรายชื่อลงเวลาปฏิบัติราชการวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ จำนวน ๒๓ ราย ให้เสนอคำคัดค้านพร้อมระบุเหตุผลที่คัดค้านการเปิดเผยข้อมูลภายใน ๑๖ วัน นับแต่วันได้รับหนังสือ ปราบกฏว่า ทุกรายมีหนังสือคัดค้านการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนใหญ่ให้เหตุผลในทำนองว่าไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตให้รถออกนอกราชอาณาจักร และข้าราชการและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ มีการปฏิบัติหน้าที่หลายส่วนโดยผู้อุทธรณ์มิได้ระบุชัดเจนว่าต้องการรายชื่อเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในส่วนใด แต่เป็นกรณีจะดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในวันดังกล่าวได้ร่วมกันปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ซึ่งการเปิดเผยข้อมูลรายชื่อข้าราชการตำรวจทั้ง ๒๓ ราย ต่อผู้อุทธรณ์เพื่อนำไปฟ้องคดีต่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ภาค ๔ ขอนแก่น อาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของข้าราชการตำรวจผู้นั้นได้

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ คือ บัญชีลงเวลาการปฏิบัติราชการของข้าราชการตำรวจสังกัดตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ ซึ่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าวปรากฏรายชื่อ

และลายมือชื่อ เวลา มา เวลา กลับ ของเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติราชการในวันดังกล่าว จำนวน ๒๓ ราย ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจึงเป็นข้อมูลข่าวสารการปฏิบัติราชการตามปกติของหน่วยงานของรัฐ และไม่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดที่หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยได้ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ นอกจากนี้ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการปฏิบัติราชการปกติของบุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่อาจถือเป็นประโยชน์ได้เสียอันอาจถูกกระทบได้ตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน เพราะการคัดค้านตามมาตรา ๑๗ จะต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นมีประโยชน์ส่วนตัวหรือได้แสดงความคิดเห็นส่วนตัวไว้หรือมีกฎหมายคุ้มครองมิให้ผู้อื่นได้รู้ถึงข้อมูลนั้น ดังนั้น เมื่อข้อมูลข่าวสารที่เปิดเผยเป็นรายชื่อบุคคลในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐในกรณีนี้ย่อมไม่มีประโยชน์ได้เสียส่วนตัวอันอาจถูกกระทบได้ตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวจะแสดงให้เห็นถึงความโปร่งใสตรวจสอบได้ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการของเจ้าหน้าที่ในสังกัดตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายในวันเวลาดังกล่าว ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว เห็นว่า บัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการตำรวจสังกัดตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ เปิดเผยให้ผู้อุทธรณ์ทราบได้

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย จึงวินิจฉัยให้ตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายเปิดเผยบัญชีลงเวลาปฏิบัติราชการของข้าราชการตำรวจสังกัดตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดหนองคายในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๗ พร้อมทั้งให้สำเนาที่มีคำรับรองถูกต้องแก่ผู้อุทธรณ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จันทจิรา เอี่ยมมยุรา

นายนิรวัชช์ ปุณณกันต์

พลตำรวจโท วราวุธ ทวีชัยการ

นายมานะ วีระอาชากุล

หัวหน้าคณะที่ ๔

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการผู้รับผิดชอบสำนวนอุทธรณ์

สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

“คำชี้ขาดความเห็นแย้ง”

รวบรวมโดย ส่วนตรวจสอบสวนคดีอุทธรณ์และฎีกา สำนักงานกฎหมายและคดี

ความผิดฐาน โดยปราศจากเหตุอันสมควรพรากรเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร, พาดักอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยใช้วิธีอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้นโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยโดยปราศจากเหตุอันสมควรพรากรเด็กหญิง น. ผู้เสียหายที่ ๒ อายุ ๑๔ ปีเศษ ซึ่งเป็นเด็กอายุไม่เกิน ๑๕ ปี ไปเสียจากผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นมารดา เพื่อการอนาจาร โดยจำเลยมาดักกรอผู้เสียหายที่ ๒ บริเวณภายในซอยราษฎร์บูรณะ ๒๒ แล้วลุดดึงมือผู้เสียหายที่ ๒ ไปยังที่เปลี่ยว แล้วใช้มือลูบคลำหน้าอกของผู้เสียหายที่ ๒ และใช้นิ้วมือของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๒ อันเป็นการกระทำอนาจาร ขอให้ลงโทษจำเลยฐานโดยปราศจากเหตุอันสมควรพรากรเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร, พาดักอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยใช้กำลังประทุษร้ายและโดยใช้วิธีอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้นโดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

ศาลชั้นต้น เห็นว่า ผู้เสียหายที่ ๒ เป็นพยานเบิกความว่าผู้เสียหายที่ ๒ เดินออกจากบ้านของนาย ป. เพื่อเดินกลับบ้าน ระหว่างทางพบจำเลย แล้วจำเลยเดินเข้ามากอดผู้เสียหายที่ ๒ บอกว่าทราบเรื่องที่คุณเสียหายที่ ๒ มีเพศสัมพันธ์กับนาย ป. หากขัดขืนจะนำเรื่องไปบอกผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นแม่ของผู้เสียหายที่ ๒ ทำให้ผู้เสียหายที่ ๒ กลัวไม่กล้าขัดขืน จากนั้นจำเลยดึงมือผู้เสียหายที่ ๒ ไปยังที่เปลี่ยว แล้วใช้มือลูบคลำหน้าอกของผู้เสียหายที่ ๒ และใช้นิ้วมือของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๒ ซักเข้าซักออก ภายหลังผู้เสียหายที่ ๑ ทราบเรื่องจึงเดินทางมาแจ้งความ และมีเด็กหญิง อ. เพื่อนของผู้เสียหายที่ ๒ เบิกความว่าเมื่อกลางเดือน ธันวาคม ๒๕๖๓ พยานไปที่บ้านของนาย ป. กับผู้เสียหาย ๒ ครั้ง และเมื่อออกจากบ้านนาย ป. ผู้เสียหายที่ ๒ และพยานจะเดินทางไปพักที่บ้านของพยาน เห็นว่า ผู้เสียหายที่ ๒ ตอบทนายจำเลยถามค้านว่าผู้เสียหายที่ ๒ ไปบ้านของนาย ป. และในวันเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๒ ออกจากบ้านนาย ป. และเด็กหญิง อ. ได้ออกจากบ้าน นาย ป. พร้อมกันแล้วแยกย้ายกันกลับบ้าน คำเบิกความจึงขัดกันกับคำเบิกความของเด็กหญิง อ. พยาน เมื่อนำคำเบิกความในชั้นพิจารณาของเด็กหญิง อ. พยานจำเลย และคำให้การของผู้เสียหายที่ ๒ มาประกอบกับ คำให้การของผู้เสียหายที่ ๒ แล้วเห็นว่ายังมีข้อขัดแย้งในรายละเอียดของวันที่อ้างว่าจำเลยกระทำผิด ทั้งเด็กหญิง อ. ยังเบิกความยืนยันว่าทั้งสองวันดังกล่าวเมื่อออกจากบ้านนาย ป. แล้ว พยานและผู้เสียหายที่ ๒ ได้ไปพักที่บ้านของพยาน ดังนั้น ตามคำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๒ ยังมีเหตุอันควรสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย พิพากษายกฟ้อง

พนักงานอัยการ เห็นว่า ในชั้นพิจารณามีผู้เสียหายที่ ๒ เป็นประจักษ์พยานปากเดียวที่ให้การเกี่ยวกับ วันเกิดเหตุและพฤติการณ์แวดล้อมก่อนเกิดเหตุไว้แตกต่างและขัดแย้งกับคำให้การในชั้นสอบสวน ประกอบกับ เด็กหญิง อ. เพื่อนของผู้เสียหายที่ ๒ พยาน ให้การว่าได้เดินทางไปบ้านนาย ป. กับผู้เสียหายที่ ๒ จำนวน ๒ ครั้ง

ช่วงประมาณกลางเดือนธันวาคม ๒๕๖๓ โดยทั้งสองครั้งเมื่อออกจากบ้านนาย ป. แล้ว พยานและผู้เสียหายที่ ๒ ได้ไปพักที่บ้านของพยาน กรณีจึงยังมีเหตุอันควรสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ตามที่ศาลชั้นต้น พิพากษายกฟ้องโจทก์โดยยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย ชอบแล้ว จึงมีคำสั่งไม่อุทธรณ์

ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เห็นว่า คดีนี้มีผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุ ๑๔ ปีเศษ เป็นประจักษ์ พยานยืนยันการกระทำความผิดของจำเลยในฐานะพยานชั้นสอบสวน โดยมีนาย ป. เป็นผู้ต้องหา อันเป็นคดีที่เกิดเหตุ ต่อเนื่อง อีกทั้งยังเข้าเบิกความยืนยันในชั้นศาลว่า ได้ความว่า “เมื่อกลางเดือนธันวาคม ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๒ นาฬิกา ขณะที่ผู้เสียหายที่ ๒ เดินออกจากบ้านนาย ป. เพื่อเดินกลับบ้านในซอยเดียวกัน ระหว่างทางพบกับจำเลย จำเลย ได้เดินเข้ามาใกล้ผู้เสียหายที่ ๒ แล้วบอกว่าได้ทราบว่าคุณผู้เสียหายที่ ๒ มีเพศสัมพันธ์กับนาย ป. หากขัดขึ้นจะนำเรื่อง ดังกล่าวไปบอกผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นมารดา ทำให้ผู้เสียหายที่ ๒ เกิดความกลัวไม่กล้าขัดขึ้น จากนั้นจำเลยดัน ผู้เสียหายที่ ๒ ไปชิดกำแพงแล้วใช้มือจับหน้าอกผู้เสียหายที่ ๒ แล้วใช้มือสอดเข้าไปทางปลายขากางเกงขาสั้น ของผู้เสียหายที่ ๒ และใช้นิ้วมือสอดใส่เข้าไปภายในอวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๒ แล้วชักเข้าชักออกอยู่สักพัก จึงพาผู้เสียหายที่ ๒ ไปยังที่เปลี่ยว แล้วกดผู้เสียหายที่ ๒ กับใช้นิ้วมือสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศผู้เสียหาย ที่ ๒ อีกครั้งและชักเข้าชักออก ระหว่างนั้นมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ทำให้จำเลยหยุดรับโทรศัพท์ ผู้เสียหายที่ ๒ จึงเดินกลับบ้าน” เมื่อพิจารณาจากคำเบิกความทำให้เห็นได้ว่า ผู้เสียหายที่ ๒ ได้ให้การเกี่ยวกับรายละเอียด ของการถูกกระทำความผิดจนจำเลยได้เป็นอย่างดีเป็นชั้นเป็นตอนสมเหตุสมผล ยากแก่การปั้นแต่งขึ้นหากไม่ได้ ประสบเหตุในลักษณะดังกล่าวแก่ตนเอง ประกอบกับผู้เสียหายที่ ๒ สามารถชี้ยืนยันว่าจำเลยคือผู้ก่อเหตุ ในคดีนี้ได้ทันทีตั้งแต่ในชั้นสอบสวน และยังชี้ยืนยันในศาลได้ทั้งที่มีใช้บุคคลที่ตนเองเคยรู้จักมักคุ้นกันมาก่อน ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของจำเลยเองที่อ้างว่าไม่เคยรู้จักกับผู้เสียหายที่ ๒ มาก่อนเช่นกัน เมื่อทางคดีไม่ปรากฏว่า ผู้เสียหายที่ ๒ และจำเลยเคยมีสาเหตุโกรธเคืองหรือมีเหตุอื่นใด ทำให้ต้องระแวงสงสัยว่าจะแกล้งเบิกความปรักปรำ จำเลยให้ได้รับโทษโดยปราศจากมูลความจริง คำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็นประจักษ์พยานจึงมีน้ำหนัก มั่นคงให้นำเชื่อว่าผู้เสียหายที่ ๒ เบิกความไปตามเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นจริงตามที่ได้ประสบพบเห็นเหตุการณ์มา

ในส่วนประเด็นที่ศาลหยิบยกคำให้การในชั้นสอบสวนของเด็กหญิง อ. กรณีนาย ป. เป็นผู้ต้องหา และทนาย จำเลยได้นำพยานดังกล่าวเข้าเบิกความในชั้นศาลหักล้างทำลายน้ำหนักของคำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็น ประจักษ์พยานในคดีนี้แล้วเห็นว่ามิใช่ข้อขัดแย้งในรายละเอียดของวันที่อ้างว่าจำเลยกระทำความผิด จึงยังมีเหตุอันควร สงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ จึงยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยนั้น แม้คำให้การของ เด็กหญิง อ. ที่ทนายจำเลยนำเข้าสู่ประกอบคำเบิกความของพยานจะฟังได้ในทำนองว่า เมื่อกลางเดือนธันวาคม ๒๕๖๓ พยานเคยไปที่บ้านของนาย ป. พร้อมกับผู้เสียหายที่ ๒ รวม ๒ ครั้ง และทั้งสองครั้งเมื่อออกจากบ้านของ นาย ป. พยานและผู้เสียหายที่ ๒ จะพากันไปที่บ้านของพยาน ซึ่งแตกต่างจากคำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๒ ที่ยืนยันว่าเกิดเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศกับผู้เสียหายที่ ๒ ในวันที่กลับจากบ้านของนาย ป. พร้อมกับพยาน แล้วต่างแยกย้ายกันกลับบ้านในวันที่สอง มิใช่ครั้งแรกตามที่เคยให้การไว้ในชั้นสอบสวน เห็นว่า จากคำให้การ ชั้นสอบสวนและคำเบิกความของเด็กหญิง อ. ที่ระบุว่าเคยไปบ้านนาย ป. กับผู้เสียหายที่ ๒ เมื่อกลางเดือนธันวาคม ๒๕๖๓ ๒ ครั้ง นั้น พยานก็ไม่ได้ยืนยันได้อย่างแน่ชัดว่าเดินทางไปกับผู้เสียหายในวันใดในเดือนธันวาคม ประกอบกับคำให้การของเด็กหญิง อ. ที่ทนายจำเลยนำเข้าสู่ศาลนั้นเป็นคำให้การในชั้นสอบสวนในคดีอาญา ที่นาย ป. เป็นผู้ต้องหา โดยที่ในคดีนั้นพยานมิได้มีการยืนยันอย่างแน่ชัดเกี่ยวกับรายละเอียดของขั้นตอนในขณะที่ ร่วมเดินทางไปกับผู้เสียหายที่ ๒ อีกทั้งพยานก็ไม่ได้ยืนยันว่าพยานได้พบกับจำเลยหรือไม่ ทั้งที่ผู้เสียหายที่ ๒ ได้ให้การไว้ในคดีดังกล่าวในวันเดียวกับที่พยานได้เข้าให้การต่อพนักงานสอบสวนว่าจำเลยได้ก่อเหตุในคดีนี้ ซึ่งแม้พยานจะมาเบิกความยืนยันในชั้นศาลอีกครั้ง ก็เป็นเพียงการเบิกความให้ตรงกับที่ได้เคยให้การไว้ในชั้นสอบสวน เท่านั้น อีกทั้งเมื่อพิจารณาจากคำเบิกความของพยานตอบคำถามทนายจำเลยที่ศาลอนุญาตที่ระบุว่าพยานไม่เชื่อว่า

จำเลยจะนำนิ้วมาเหยงที่อวัยวะเพศของผู้เสียหายที่ ๒ จริง เนื่องจากผู้เสียหายที่ ๒ ชอบโกหกเมื่ออยู่ที่โรงเรียน ทำให้เห็นได้ว่าพยานถูกงูใจจากความเชื่ออันมีอคติต่อผู้เสียหายอยู่ก่อนแล้ว โดยมีได้ยืนยันไปตามที่พบเห็นจริงหรือไม่ น้าหนักของพยานจำเลยจึงมีไม่มากพอจะหักล้างคำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็นประจักษ์พยานตามที่ได้ให้ความเห็นไว้ข้างต้น อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ทำอนาจารโดยการล่วงละเมิดทางเพศในลักษณะนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในเวลากลางคืน และจากภาพถ่ายที่เกิดเหตุที่ผู้เสียหายที่ ๑ นำชี้ พบว่าจุดเกิดเหตุเป็นบริเวณภายในตรอกซอกซอยที่ลับตาคน อาจเป็นไปได้ว่าพยานไม่ได้เดินทางออกจากบ้านของนาย ป. ไปพร้อมกันในทันทีจนสบโอกาสให้จำเลยก่อเหตุในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ดังกล่าว ในส่วนการที่ผู้เสียหายที่ ๒ เบิกความเกี่ยวกับรายละเอียดของวันเวลาที่อ้างว่าจำเลยก่อเหตุแตกต่างไปจากที่ได้ให้การไว้ในชั้นสอบสวน ก็เป็นเพียงข้อแตกต่างในรายละเอียดเพียงเล็กน้อยไม่ถึงกับเป็นข้อหักล้างว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดในวันหนึ่งวันใดตามที่ได้ความได้ ประกอบกับจำเลยเบิกความยืนยันในศาลเพียงว่าในช่วงเวลาประมาณ ๒ นาฬิกา จำเลยจะอยู่ที่บ้านกับครอบครัวทุกวันก็ตาม แต่ก็ไม่มีพยานหลักฐานใดชี้ชัดได้ว่าจำเลยได้อยู่บ้านในวันเกิดเหตุ

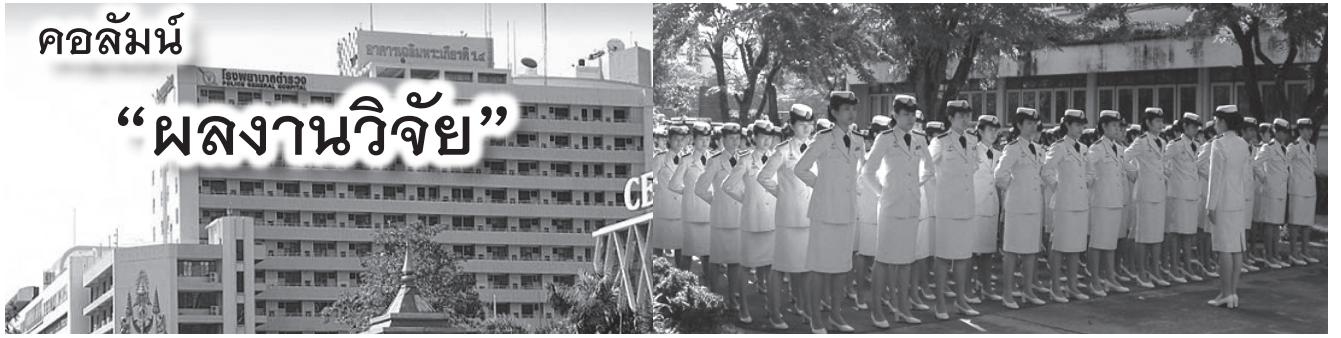
ส่วนกรณีจำเลยอ้างฐานที่อยู่โดยระบุว่าวันเกิดเหตุได้อยู่กับภรรยาและลูกไม่ได้ออกไปไหน แม้ว่าจะมีภรรยาของจำเลยเบิกความเป็นพยานว่าโดยปกติจำเลยจะเข้านอนเวลา ๕ ทุ่ม แต่ภรรยาของจำเลยก็ไม่ได้เบิกความยืนยันว่าในวันเกิดเหตุจำเลยอยู่บ้านหรือไม่ จึงไม่เพียงพอหักล้างคำกล่าวอ้างฐานที่อยู่ของจำเลย คำกล่าวอ้างของจำเลยจึงเป็นเพียงคำกล่าวอ้างลอย ๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดมาสนับสนุน

ดังนั้น เมื่อได้ชั่งน้ำหนักของประจักษ์พยานเปรียบเทียบกับพยานแวดล้อมของจำเลยที่ขาดความน่าเชื่อถือ จึงต้องฟังว่าตามวันเวลาเกิดเหตุผู้เสียหายที่ ๒ ได้เดินทางออกจากบ้านของนาย ป. ผู้ต้องหาในอีกคดีหนึ่งจนมาเกิดเหตุถูกจำเลยล่วงละเมิดทางเพศในคดีนี้ ความผิดอันเกี่ยวกับเพศแม้โจทก์มีผู้เสียหายเพียงปากเดียวมายืนยันโดยไม่มีพยานแวดล้อมอื่นมาสนับสนุนก็ตาม สามารถรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยแล้วว่าจำเลยคือคนร้ายที่ก่อเหตุกระทำความผิดในคดีนี้ การที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่อุทธรณ์ จึงยังไม่อาจเห็นพ้องด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเสนอความเห็นแย้งคำสั่งไม่อุทธรณ์ของพนักงานอัยการ และส่งสำนวนคดีดังกล่าวให้อัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาชี้ขาดต่อไป

อัยการสูงสุด พิจารณาแล้วชี้ขาดให้อุทธรณ์

* * *

การวิจัยเรื่อง : การวิเคราะห์ต้นทุนการดูแลเด็กโรคกระเพาะอาหารและลำไส้เล็กอักเสบ กรณีศึกษาหอผู้ป่วยเฉลิมพระเกียรติราชินี ๔ – ๕ โรงพยาบาลตำรวจ

ชื่อผู้วิจัย : พันตำรวจโทหญิง สุนิสา เจริญพร
พยาบาล (สบ ๓) กลุ่มงานพยาบาล
โรงพยาบาลตำรวจ

ปีที่วิจัย : ๒๕๖๕

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โรคกระเพาะอาหารและลำไส้เล็กอักเสบ (Gastroenteritis) เป็นการติดเชื้อในระบบทางเดินอาหาร ซึ่งอาจเกิดจากเชื้อแบคทีเรีย ไวรัส หรือพยาธิ การติดเชื้อจะเกิดจากอาหาร โดยอาการที่แสดง คือ การถ่ายเหลวหรืออุจจาระร่วง อาเจียน ปวดท้อง มีไข้ (ชิตติมา เงินมาก, ๒๕๕๖) ทำให้ผู้ป่วยมีความบกพร่องของการย่อยและดูดซึมสารอาหารต่าง ๆ ส่งผลให้ผู้ป่วยสูญเสียสารน้ำ วิตามิน และแร่ธาตุออกไปพร้อมกับอุจจาระ ถ้าอาการเหล่านี้เกิดขึ้นต่อเนื่องและไม่ได้รับการรักษาที่เหมาะสม จะทำให้การติดเชื้อหรืออักเสบมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นและเรื้อรังโดยเฉพาะในผู้ป่วยเด็ก ผู้ป่วยอาจมีภาวะทุพโภชนาการ เติบโตช้า และมีปัญหาด้านพัฒนาการและการเรียนรู้ด้วย กุมารแพทย์และบุคลากรทางการแพทย์จึงควรให้ความสำคัญต่อการให้การดูแลรักษาพยาบาลเพื่อลดความรุนแรงหรือป้องกันภาวะแทรกซ้อนและลดอัตราการนอนโรงพยาบาล

จากสถิติในรายงานกุมารเวชกรรมของหอผู้ป่วยเฉลิมพระเกียรติราชินี ๔ – ๕ พบว่า

จำนวนผู้ป่วย ปี ๒๕๖๓ มี ๙๓๙ ราย โรคที่ผู้ป่วยมารับบริการสูงสุด ได้แก่

๑. Neonatal Jaundice ๒๓๐ ราย
๒. Acute Gastroenteritis ๑๔๘ ราย
๓. Acute Bronchitis ๗๑ ราย

จำนวนผู้ป่วย ปี ๒๕๖๔ มี ๘๗๐ ราย โรคที่ผู้ป่วยมารับบริการสูงสุด ได้แก่

๑. Neonatal Jaundice ๒๑๓ ราย
๒. Gastroenteritis ๘๗ ราย
๓. RSV ๗๑ ราย

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับค่าใช้จ่ายต่อโรค Gastroenteritis เพื่อหาความคุ้มค่าคุ้มทุน เนื่องจากการดำเนินงานของหน่วยงานข้างต้นนี้ มีส่วนให้บริการสุขภาพแปรเปลี่ยนจากการบริการ

เชิงสาธารณะ (Public service) เป็นการบริการเชิงเศรษฐศาสตร์ (Economic service) ซึ่งจะต้องวางแผนดำเนินงานในด้านต่าง ๆ เช่น การเพิ่มผลผลิตของการบริการทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยการมุ่งเน้นการลดค่าใช้จ่าย ดังนั้น การให้บริการพยาบาลของบุคลากรทางการแพทย์พยาบาลนอกจากจะรับผิดชอบในการปฏิบัติวิชาชีพแล้วยังต้องรับผิดชอบต่อค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติการพยาบาลด้วย นั่นคือ ต้องคำนึงถึงทรัพยากรที่ใช้ในการดูแลผู้รับบริการ และควบคุมการจัดสรรทรัพยากรให้เหมาะสม โดยทรัพยากรนี้จะครอบคลุมวัสดุ อุปกรณ์ บุคลากร อาคาร สถานที่ที่ดิน และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตลอดจนเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติการพยาบาล สิ่งเหล่านี้เป็นต้นทุนในการดำเนินงานทั้งสิ้น

เพื่อให้ได้ข้อมูลต้นทุนที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด รวมทั้งมีประโยชน์ในการบริหารจัดการงบประมาณ ใช้ประกอบการตัดสินใจของผู้บริหารโรงพยาบาลตำรวจในด้านการวางแผนควบคุม ลดต้นทุน การกำหนดอัตราค่าบริการ การคำนวณหาอัตรากำไร และการจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอต่อการบริการอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งเป็นวิธีที่ดีที่สุด คุ่มค่า คุ่มทุน และเกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้ป่วย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาต้นทุนการดูแลรักษาเด็กโรคกระเพาะอาหารและลำไส้เล็กอักเสบ กรณีศึกษาหอผู้ป่วยเฉลิมพระเกียรติราชินี ๔ - ๕ โรงพยาบาลตำรวจ เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการบริหารการใช้ทรัพยากรให้เหมาะสมกับงบประมาณและสถานการณ์ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาต้นทุนการดูแลรักษาเด็กป่วยโรคกระเพาะอาหารและลำไส้เล็กอักเสบ กรณีศึกษาหอผู้ป่วยเฉลิมพระเกียรติราชินี ๔ - ๕ โรงพยาบาลตำรวจ เฉลี่ยต่อราย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป้าหมาย คือ ต้นทุนที่ได้จากบุคลากรทางการแพทย์ที่ปฏิบัติกิจกรรมการพยาบาลให้กับเด็กโรคกระเพาะอาหารและลำไส้เล็กอักเสบที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยเฉลิมพระเกียรติราชินี ๔ - ๕ โรงพยาบาลตำรวจ ทั้งหมด ๒๔ ราย และกลุ่มตัวอย่างคือ ต้นทุนที่เกิดจากการให้บริการเด็กป่วยโรคกระเพาะอาหารและลำไส้เล็กอักเสบที่เข้ารับการรักษาในหอผู้ป่วยเฉลิมพระเกียรติราชินี ๔ - ๕ โรงพยาบาลตำรวจ ระหว่างเดือนตุลาคม ๒๕๖๓ - กันยายน ๒๕๖๔ คิดตามตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกนได้ ๗/๓ ราย

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขออนุญาตใช้เครื่องมือในการทำวิจัยของ พ.ต.ท.หญิง วชิราภรณ์ ธาภิเวชย์ ผู้ทำวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ต้นทุนการรักษาผู้ป่วยโรคนอนกรนและหยุดหายใจขณะหลับ กรณีศึกษาโรงพยาบาลตำรวจ พ.ศ. ๒๕๖๔ โดยแบ่งเป็นแบบบันทึกข้อมูลต้นทุน ๒ ชุด ดังนี้

ชุดที่ ๑ แบบบันทึกข้อมูลต้นทุนค่าบริการพื้นฐาน (Routine Service Cost) ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลต้นทุนค่าแรง แบบบันทึกข้อมูลต้นทุนค่าเสื่อมราคาครุภัณฑ์ แบบบันทึกข้อมูลต้นทุนค่าสาธารณูปโภค (ค่าน้ำ - ค่าไฟฟ้า) แบบบันทึกข้อมูลต้นทุนค่าวัสดุสิ้นเปลือง

ชุดที่ ๒ แบบบันทึกต้นทุนค่าบริการทางการแพทย์ (Medical care cost) ดังนี้

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ชื่อตัว ชื่อสกุล (ที่กำหนดเป็นรหัส) อายุ เพศ รวมระยะวันนอนโรงพยาบาล

ส่วนที่ ๒ ข้อมูลกิจกรรมการดูแลรักษา ได้แก่ ยาและเวชภัณฑ์ การตรวจวินิจฉัยทางห้องปฏิบัติการ การตรวจทางรังสีวิทยา ค่าอุปกรณ์ทางการแพทย์

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยการแจกแจงความถี่เป็นร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean)

ผลการวิจัย

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า เป็นเพศชาย ๔๙ ราย (ร้อยละ ๖๓.๑๒) และเพศหญิง ๒๔ ราย (ร้อยละ ๓๒.๘๘)

เป็นกลุ่มอายุแรกเกิด - ๗ ปี ๖๕ ราย (ร้อยละ ๘๙.๐๔) กลุ่มอายุ ๗ - ๑๒ ปี ๗ ราย (ร้อยละ ๙.๕๙) และกลุ่มอายุ ๑๓ ปีขึ้นไป ๑ ราย (ร้อยละ ๑.๓๗)

ใช้สิทธิชำระเงินเอง ๓๙ ราย (ร้อยละ ๕๓.๔๒) รองลงมาใช้สิทธิกรมบัญชีกลาง ๒๔ ราย (ร้อยละ ๓๒.๘๘) ใช้สิทธิหลักประกันสุขภาพ ๓๐ บาท ๕ ราย (ร้อยละ ๖.๕๕) ใช้สิทธิการทำเรือ ๒ ราย (ร้อยละ ๒.๖๓) ใช้สิทธิรัฐวิสาหกิจ สิทธิผู้พิการ และสิทธิกรุงเทพมหานคร สิทธิละ ๑ ราย (ร้อยละ ๑.๓๗) ตามลำดับ เข้าพักห้องสามัญ ๔๓ ราย (ร้อยละ ๕๘.๙๐) และเข้าพักห้องพิเศษ ๓๐ ราย (ร้อยละ ๔๑.๑๐) โดยห้องพิเศษ รวมวันนอนทั้งหมด ๖๙ วัน เฉลี่ยเป็น ๒.๓๐ วันต่อราย ห้องสามัญรวมวันนอนทั้งหมด ๘๔ วัน เฉลี่ยเป็น ๑.๙๕ วันต่อราย และวันนอนรวมทั้งหมด ๑๕๓ วัน เฉลี่ยเป็น ๒.๑๐ วันต่อราย

ส่วนที่ ๒ ต้นทุนการรักษาผู้ป่วยเด็กโรคกระเพาะอาหารและลำไส้เล็กอักเสบ พบว่าส่วนที่เป็น Routine Service Cost มีต้นทุนรวมทั้งสิ้น ๒,๔๓๐,๗๑๐.๗๘ บาท โดยต้นทุนที่มีสัดส่วนมากที่สุด คือ ต้นทุนค่าแรง ๑,๐๒๕,๒๕๒.๔๔ บาท (ร้อยละ ๔๒.๑๘) รองลงมา คือ ต้นทุนค่าวัสดุสิ้นเปลือง ๘๕๐,๓๔๖.๗๐ บาท (ร้อยละ ๓๔.๙๘) ต้นทุนค่าสาธารณูปโภค (ค่าน้ำ - ค่าไฟฟ้า) ๔๕๓,๑๒๑.๕๔ บาท (ร้อยละ ๑๘.๖๔) และต้นทุนค่าเสื่อมราคาครุภัณฑ์ ๑๐๑,๙๙๐.๑๐ บาท (ร้อยละ ๔.๒๐) ตามลำดับ และต้นทุนรวมเฉลี่ยต่อรายคิดเป็น ๒๗,๙๓๙.๒๐ บาท

ส่วนที่เป็น Medical Care Cost มีต้นทุนรวมทั้งสิ้น ๕๐๘,๗๒๗ บาท โดยต้นทุนที่มีสัดส่วนมากที่สุด คือ ค่าห้องและค่าอาหาร ๒๖๒,๕๙๐ บาท (ร้อยละ ๕๑.๖๒) รองลงมา คือ ค่าตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์และเทคนิคทางการแพทย์ และพยาธิวิทยา ๘๓,๐๔๐ บาท (ร้อยละ ๑๖.๓๒) ค่าบริการทางการแพทย์ ๔๖,๖๐๐ บาท (ร้อยละ ๙.๑๖) ค่าเวชภัณฑ์ที่ไม่ใช่ยา ๒๖,๒๘๓ บาท (ร้อยละ ๕.๑๗) ค่ายาและสารอาหารทางเส้นเลือด ๒๖,๑๐๑ บาท (ร้อยละ ๕.๑๓) ค่าอุปกรณ์ของใช้และเครื่องมือทางการแพทย์ ๒๐,๙๒๐ บาท (ร้อยละ ๔.๑๑) ค่าตรวจวินิจฉัยและรักษาทางรังสีวิทยา ๑๗,๖๖๐ บาท (ร้อยละ ๓.๔๗) ค่าอวัยวะเทียมและอุปกรณ์ในการบำบัดรักษาโรค ๑๗,๒๕๘ บาท (ร้อยละ ๓.๓๙) ค่ายากลับบ้าน ๗,๙๗๕ บาท (ร้อยละ ๑.๕๗) และค่าทำหัตถการและวิสัญญี ซึ่งเป็นต้นทุนที่มีสัดส่วนน้อยที่สุด ๓๐๐ บาท (ร้อยละ ๐.๐๖) ตามลำดับ และต้นทุนรวมเฉลี่ยต่อรายคิดเป็น ๖,๙๖๘.๘๖ บาท

ส่วนที่ ๓ ต้นทุนแยกประเภทตามข้อมูลทั่วไป แยกตามเพศ พบว่าสัดส่วนต้นทุนรวมที่มากที่สุด คือ เพศชาย เท่ากับ ๑,๗๑๐,๔๙๔.๙๔ บาท

แยกตามกลุ่มอายุ พบว่าสัดส่วนต้นทุนรวมที่มากที่สุด คือ กลุ่มอายุแรกเกิด - ๗ ปี เท่ากับ ๒,๒๖๙,๐๒๓.๙๐ บาท

แยกตามสิทธิการรักษา พบว่าสัดส่วนต้นทุนรวมที่มากที่สุด คือ สิทธิชำระเงินเอง เท่ากับ ๑,๓๖๑,๔๑๔.๓๔ บาท

แยกตามห้องที่เข้าพักรักษา พบว่าสัดส่วนต้นทุนรวมที่มากที่สุด คือ ห้องสามัญ เท่ากับ ๑,๔๙๑,๓๘๒.๗๖ บาท

ส่วนที่ ๔ ต้นทุนกับเงินชดเชยตามกลุ่มวินิจฉัยโรคร่วม (DRG) พบว่าสิทธิกรมบัญชีกลางมีการปรับตามความเหมาะสมและความจำเป็นอย่างสม่ำเสมอ โดยใช้ข้อมูลการเบิกของช่วงก่อนหน้าและข้อมูลจากการตรวจสอบเป็นอ้างอิง โรงพยาบาลจึงได้รับเงินค่ารักษาเฉลี่ยต่อราย เท่ากับ ๑๓,๒๓/๑.๓/๙ บาท

สิทธิหลักประกันสุขภาพ ๓๐ บาท จ่ายเบื้องต้น ๘,๓๕๐ บาทต่อ AdjRW กรณีผู้ป่วยในทั่วไปทุกรายจาก AdjRW เฉลี่ยของโรงพยาบาลตำรวจ ดังนั้น โรงพยาบาลจึงได้รับเงินค่ารักษาเฉลี่ยต่อราย เท่ากับ ๘,๓๕๐.๓๓ บาท

ข้อเสนอแนะ

๑. ด้านบริหารการพยาบาล

๑.๑ นำไปใช้เป็นแนวทางการบริหารทรัพยากรของหน่วยงานในด้านอื่นให้เกิดประสิทธิภาพที่สูงที่สุด โดยการควบคุมการใช้ทรัพยากรเท่าที่จำเป็น

๑.๒ ผลการวิจัยสามารถนำเสนอผู้บริหารเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดราคาค่ารักษาให้สอดคล้องกับต้นทุนในปัจจุบันได้

๒. ด้านการวิจัยบริหารต้นทุน

- นำไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิเคราะห์ต้นทุนการรักษาโรคอื่นได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากการทำวิจัยพบว่า มีปัญหาในการรวบรวมต้นทุนที่แท้จริงทั้งข้อมูลบริการพื้นฐานและข้อมูลด้านการรักษาพยาบาล อีกทั้งเนื่องจากโรงพยาบาลยังมีระบบสารสนเทศบางรายการที่ซับซ้อน ข้อมูลการชำระเงินสิทธิการชำระเงินบางรายไม่ตรงกับในระบบ ทั้งนี้ ยังไม่รวมถึงผู้ป่วยบางรายที่ยังค้างจ่ายกับทางโรงพยาบาล ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเพิ่มข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษากครั้งต่อไป ได้แก่

๑. สนับสนุนให้มีการวิเคราะห์ต้นทุนที่เป็นหน่วยมาตรฐานของโรงพยาบาล เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ต้นทุนด้านอื่น ๆ ที่ได้ผลน่าเชื่อถือและเที่ยงตรงมากยิ่งขึ้น

๒. สนับสนุนให้มีการศึกษากลุ่มวินิจฉัยโรคร่วม (DRG : Diagnosis Related Group) ในกลุ่มโรคอื่น ๆ เพิ่มเติมเพื่อการบริหารงบประมาณที่มีประสิทธิภาพ คุ่มค่า และคุ่มทุน

* * *

สารจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เนื่องในวันตำรวจ ประจำปี ๒๕๖๕

เนื่องในโอกาส "วันตำรวจ" ได้เวียนมาบรรจบครบรอบอีกวาระหนึ่ง ผมขอส่งความปรารถนาดีมายังข้าราชการตำรวจทุกท่านด้วยความจริงใจ

วันตำรวจ เป็นวันแห่งเกียรติยศ และศักดิ์ศรี ที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ทุกนาย ควรระลึกถึงภารกิจหน้าที่ อันยิ่งใหญ่และทรงเกียรติ ขอให้ภูมิใจในเกียรติยศ ศักดิ์ศรี และภารกิจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายตลอดจนขอให้พึงระลึกถึงคุณงามความดี ชื่อเสียงและเกียรติภูมิของข้าราชการตำรวจที่ได้เสียสละเลือดเนื้อ และชีวิตในการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประเทศชาติว่าบุคลการเหล่านั้นเป็นผู้ที่ได้สร้างประวัติศาสตร์หน้าสำคัญและเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่อต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ผมขอให้ข้าราชการตำรวจทุกนาย พัฒนาตนเอง ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมืออาชีพ ถูกต้องตามหลักยุทธวิธีเน้นการทำงานเชิงรุก เพื่อความสงบสุขของประชาชน และขอให้ยึดถืออุดมคติตำรวจ ๙ ข้อ ที่สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (จวน อุฏฐายีมหาเถร) สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก พระองค์ที่ ๑๖ พระนิพนธ์ มาเป็นหลักในการปฏิบัติหน้าที่

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา มีหลายเหตุการณ์ที่ประชาชนได้พบกับวิกฤติและเหตุอันน่าสลดใจอย่างยิ่ง ผมจึงขอให้ข้าราชการตำรวจทุกนาย เร่งปฏิบัติหน้าที่เชิงรุกไปในพื้นที่ที่ประชาชนเดือดร้อน เข้าไปช่วยแก้ไขปัญหาย่างรวดเร็วและทันที่ ทลอดจนปราบปรามอาชญากรรม ยาเสพติด การหลอกลวงทางสื่อสังคมออนไลน์ และยกระดับการบริการประชาชนของสถานีตำรวจให้เป็นที่ยอมรับ เพื่อให้ประชาชนเชื่อมั่นและศรัทธา

ขอขอบคุณเพื่อนข้าราชการตำรวจทุกนายที่ทุ่มเทเสียสละและปฏิบัติหน้าที่ด้วยความตรากตรำ สมกับความเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ และในโอกาสอันสำคัญนี้ ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ตลอดจนเดชพระบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินี โปรดอภิบาลประทานพรให้เพื่อนข้าราชการตำรวจทุกนาย ประสบแต่ความสุข ความเจริญ มีสุขภาพกาย สุขภาพใจสมบูรณ์แข็งแรง ปลอดภัย แคล้วคลาดจากภยันตรายทั้งปวง มีความพร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่ พิทักษ์ ปกป้อง สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และเพื่อความสงบสุขของประชาชนต่อไป

พลตำรวจเอก ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๕ พล.ต.ท.สมประสงค์ เย็นทวม ผบ.ช.๓ พร้อมคณะ เดินทางมาเยี่ยมให้กำลังใจข้าราชการตำรวจ สภ.สำโรงทาบ จว.สุรินทร์ ที่ได้รับผลกระทบจากอุทกภัย โดยนำสิ่งของและเงินมามอบเยียวยาให้กับครอบครัว ข้าราชการตำรวจที่ได้รับผลกระทบ จำนวน ๔๔ ครอบครัว พร้อมทั้งเข้าไปตรวจเยี่ยมที่พักอาศัยของข้าราชการตำรวจที่ได้รับผลกระทบ แม้จะมีสถานการณ์น้ำท่วมแต่ตำรวจยังปฏิบัติหน้าที่ในการช่วยเหลือและคุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ พล.ต.อ.ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผบ.ตร., พล.ต.อ.สุรเชษฐ์ หักพาล รอง ผบ.ตร., พล.ต.อ.ต่อศักดิ์ สุขวิมล รอง ผบ.ตร. และ พล.ต.ท.สำราญ นวลมา ผู้ช่วย ผบ.ตร. พร้อมคณะ เดินทางไปร่วมพิธีพระราชทานเพลิงศพผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กองค์การบริหารส่วนตำบลอุทัยสวรรค์ อ.นากลาง จว.หนองบัวลำภู

วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๕ พล.ต.อ.ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผบ.ตร. ให้การต้อนรับผู้ช่วยทูตฝ่ายกฎหมาย สำนักงานสอบสวนกลาง สหรัฐอเมริกา พร้อมคณะ เนื่องในโอกาสเข้าเยี่ยมคารวะ โดยมี พล.ต.ท.ประจวบ วงศ์สุข ผู้ช่วย ผบ.ตร. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมให้การต้อนรับ ณ ห้องพรหมนอก ชั้น ๒ อาคาร ๑ ตร.

วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ พล.ต.อ.สุรเชษฐ์ หักพาล รอง ผบ.ตร. เป็นประธาน การมอบนโยบายข้าราชการตำรวจผู้ที่มีรับผิดชอบสายงานสืบสวนสอบสวน ผ่านระบบประชุมอิเล็กทรอนิกส์ (Zoom) โดยมี พล.ต.ท.สราวุฒิ การพานิช, พล.ต.ท.สมพงษ์ ชิงดวง, พล.ต.ท.ภาณุรัตน์ หลักบุญ, พล.ต.ท.กรไชย คล้ายคลึง ผู้ช่วย ผบ.ตร., พล.ต.ท.ธิดิ แสงสว่าง ผบ.ช.น. และข้าราชการตำรวจสายงานสืบสวนสอบสวนร่วมรับฟังการมอบนโยบาย ณ ห้องประชุม บชน.

วันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ พล.ต.อ.ดำรงศักดิ์ กิตติประภัสร์ ผบ.ตร. พร้อมด้วย พล.ต.อ.รอย อิงคไพโรจน์, พล.ต.อ.ชินภัทร สารสิน รอง ผบ.ตร., ผบ.ช.น., พล.ต.ท.จงศักดิ์ ตันนารัตน์ เสนาธิการศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านการก่อการร้ายสากล (ศตก.), รองอธิบดีกรมอาชญากรรม, ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข และคณะ ได้เดินทางมาตรวจความพร้อมมาตรการรักษาความปลอดภัยและการจราจร สถานที่จัดการประชุมผู้นำ APEC 2022 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ พล.ต.ท.สุคนธ์ พรหมยาน ผบ.ช.ทพ. เดินทางตรวจเยี่ยมให้โอวาท พร้อมทั้งมอบสิ่งของบำรุงขวัญและกำลังใจให้แก่ข้าราชการตำรวจในสังกัด บช.ทพ. ที่ปฏิบัติหน้าที่สายตรวจรถยนต์ สายตรวจจักรยาน สายตรวจรถพลังงานไฟฟ้าแบบ ๒ ล้อ (Segway) และอาสาสมัครตำรวจท่องเที่ยว เพื่อเตรียมความพร้อมการประชุมความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก (Asia-Pacific Economic Cooperation : APEC) ณ สวนลุมพินี กทม.